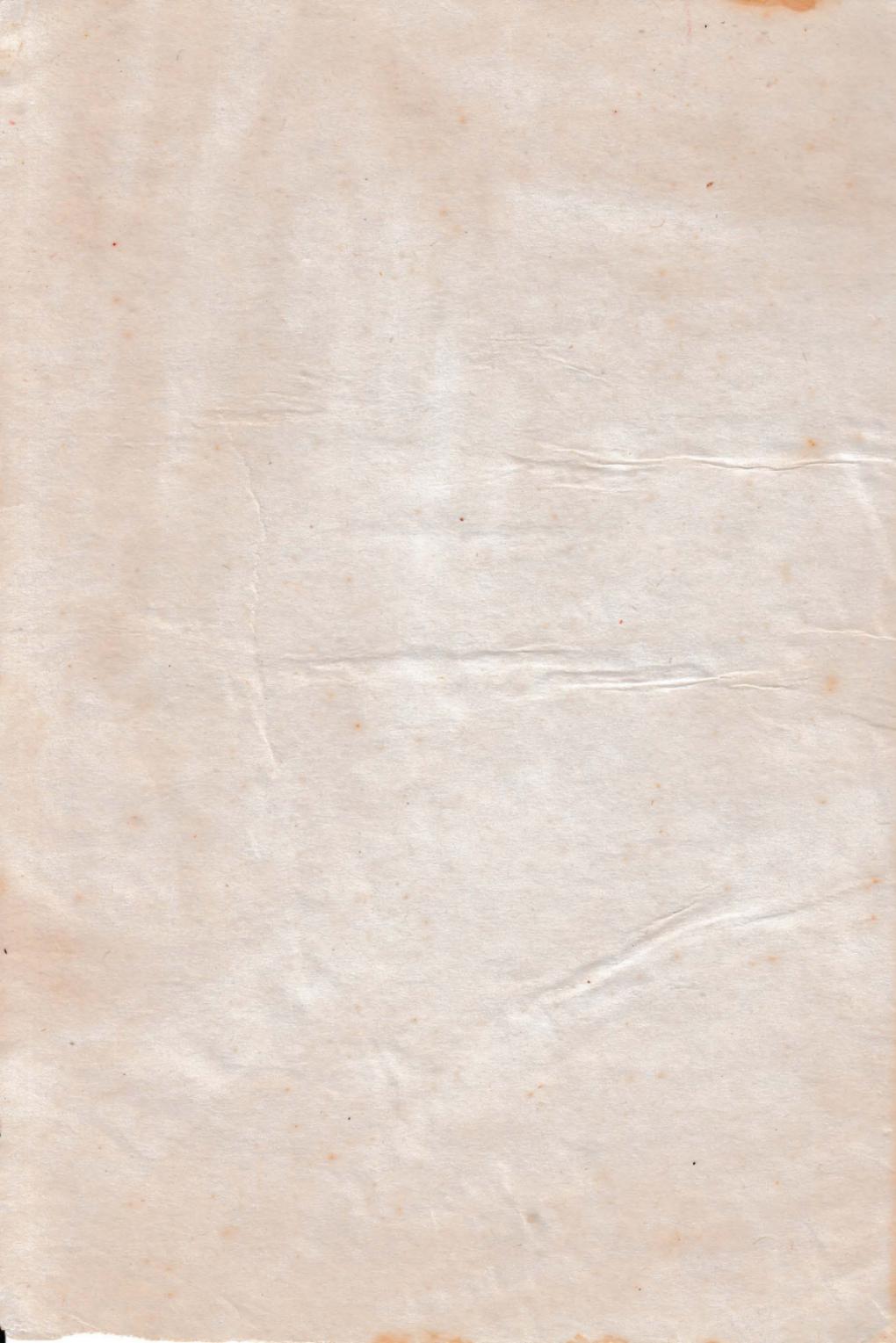
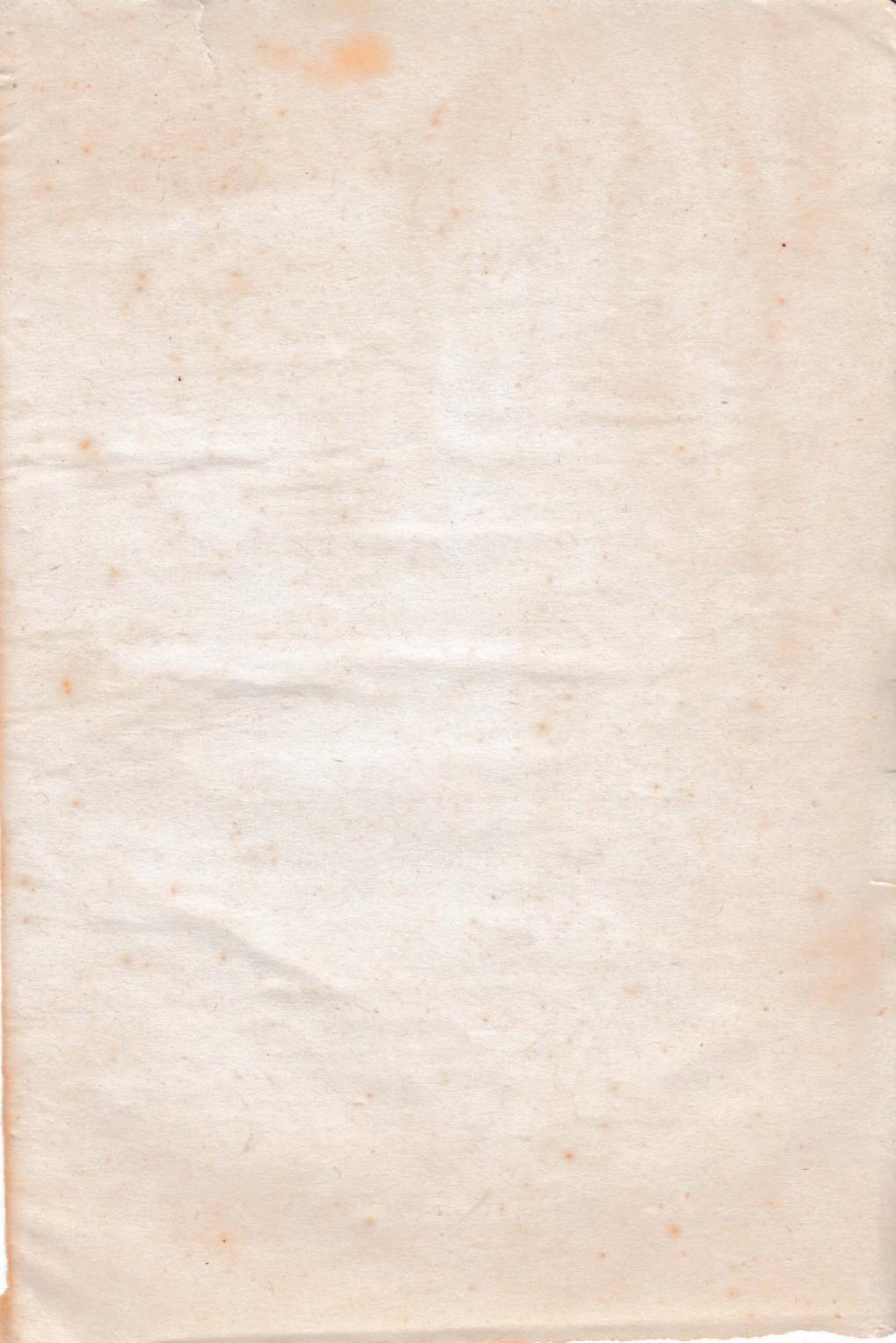

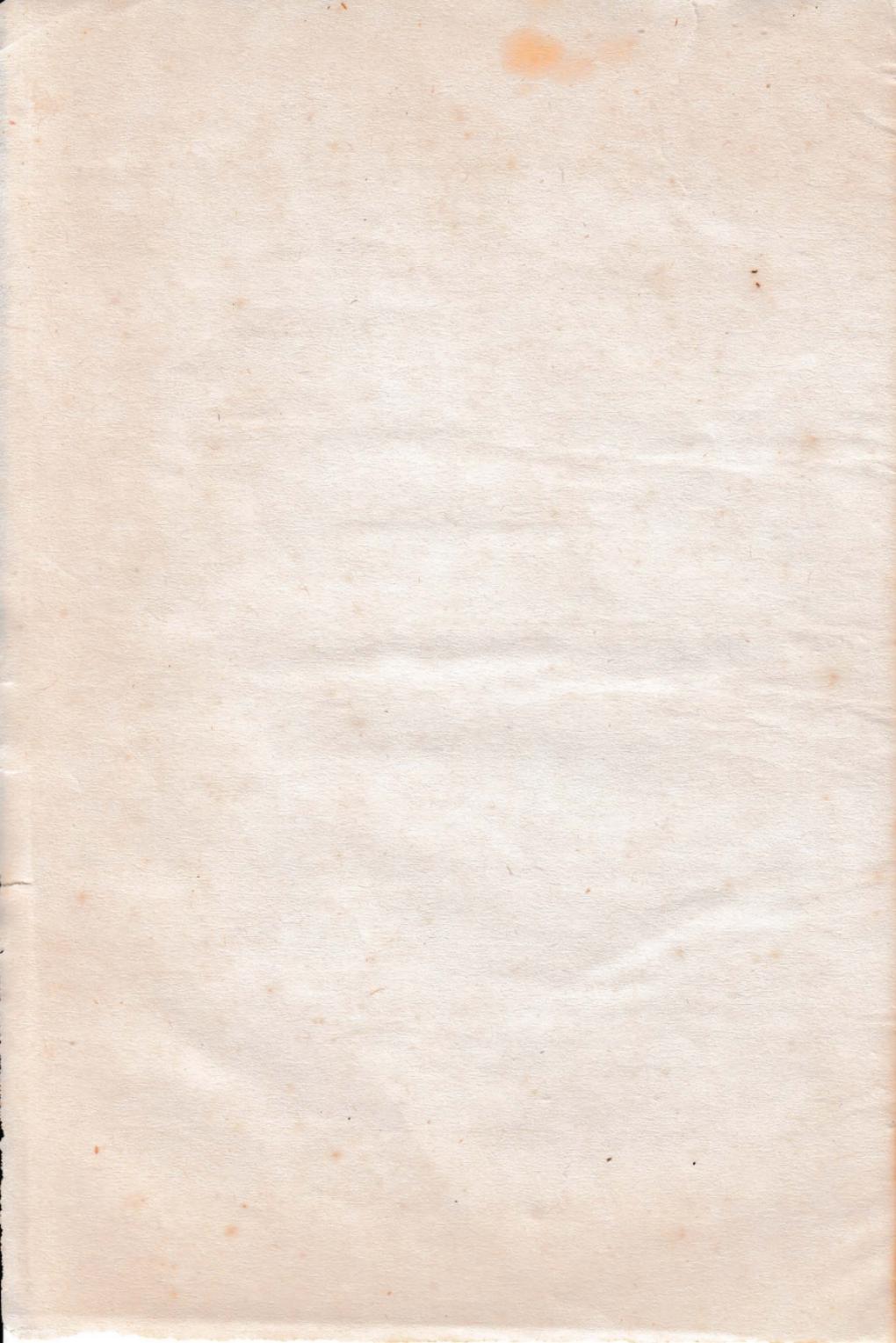
புதிய வார்ஷிகள்

பக்தமாசோமகாந்தன்

புதிய வார்ப்புகள்

Rs. 25-00.

Title : PUTHIYA VARPPUKAL

Subject : Short Stories

Author : PADMA SOMAKANDHAN

No. of Pages : 100 Pages
No. of Books : 10 Books

Paper : Creawmore 100 g. Kgs.

Binding : Dabtex Board

Price : Rs. 25-00

Publisher : KUMARAN PUBLISHERS

Address : 18, 1st Street, Kumaran Colony,
Adambakkam, Madras-600038.

விற்பனை உரிமை:

பாரி நிலையம்

184, பிரத்வே கோட்டை : கெள்ளல்-600 108.

புதிய வார்ப்புகள் (சிறுகதைத் தொகுதி)
முதற்பதிப்பு : ஜூலை 1996
(C)

விலை ரூ. 22-00

Title : PUTHIYA VARPPUKAL
Subject : Short Stories
Author : PADMA SOMAKANDHAN
No. of Pages : 112
Types : 10 Point
Paper : Creamwove 10.5 Kg.
Binding : Duplex Board
Price : Rs. 22-00
Publishers : KUMARAN PUBLISHERS
79, 1st Street, Kumaran Colony,
Vadapalani, Madras-600026.
Printers : Chitra Printo Graphy, Madras-14.

இல�்கையில் கிடைக்குமிடம் :

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
340, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு-11.

அறிமுகம்

திருமதி பத்மா சோமகாந்தன் கடந்த நாலு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக தமிழில் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் எழுதி வருபவர். ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களின் முன்னோடு களில் ஒருவர் அன்னாரின் ‘கடவுளின் பூக்கள்’ சிறுகதைத் தொகுதி ஏற்கெனவே தயிழ் நாட்டில் வெளிவந்து நன்றாக அறிமுகமானவர். ‘பெண்ணின் குரல்’ என கொழும்பி விருந்து வெளிவரும் பெண்ணியம் சார்ந்த சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் அவர் பணி புரிகிறார்.

பெண்ணியம் சார்ந்த முற்போக்கான கருத்துகளில் அவருக்குள்ள ஆழ்ந்த பற்றை இத்தொகுதிகளிலுள்ள பல கதைகளிலிருந்து காணலாம்.

முதற்கதையான ‘சக்தி’யில், சகல தகுதிகளும் சிறப்புகளும் அனுபவமும் பெற்ற ஆசிரியை, பாடசாலை அதிபர் பதவிக்கு நியமிக்கப்படவேண்டியவர், ‘பெண்’ என்ற காரணத்தால் ஒதுக்கப்படுகிறார். கொழும்பு மாநகரில் விட்டு வேலைக்காகச் செல்லும் பெருந்தோட்டம் சார்ந்த பெண் உயர்வர்க்கத்தவரால் தண்டிக்கப்படுகிறாள். ‘உயர்ப் பறந்தாலும்’ என்ற கதையில் கண்டாவில் குடியேறிய பெண்ணே கணவனின் சீதனக் கொடுமையால் தனி உரிமைச் சொத்துகளை விற்க இலங்கைக்குப் பறந்து வர நேரிடுகிறது.

அகதி முகாம்களில் வாழுமேநரும்போதும் ஆண்களிலும் பார்க்க பெண்களே துன்புறுகின்றனர். ‘மனிதச் சருகுகள்’ என்ற கதையில் தன் மகள் வயிற்று வலியால் துன்புறுவதாக அவதிப்படும் தந்தைபடும் மனத்துன்பமும் விரிக்கப்படுகிறது. உண்மையில் அப்பெண் அந்த அவல நிலையத்தில் பெரிய பிள்ளையாகி, ஊரிலே கிடைக்கும் வசதிகள் இன்றி இன்னல்படுவதும் படிப்பவரை நெகிழி வைக்கிறது.

மேலே உள்ள கதைகள் பெண்களின் நிலையை துன்பங்களை, பாகுபாடுகளைக் கூறி மனித உரிமை; மாணிட நேயம், மனிதாயிமானத்தை மறைமுகமாகத் தட்டிக் கேட்பவை.

அதே வேளை ‘செருப்பு’ என்ற கதை மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டிய அதிகாரத்துவம் பெண்ணைப் போகப் பொருளாக எண்ணி தொல்லைப்படுத்திப் பயணி

படுத்த முயலும்போது அவ்வினத்தை நோக்கி சீற்றத்துடன் செருப்பைக் கழட்டும் பெண்ணை முதன்மைப்படுத்துகிறது. ‘மெல்ல விரியும் சிறகுகள்’ என்ற கதை அண்ணன் வெளி நாட்டிலிருந்து அனுப்பிய சீதனப் பணத்தையே பெண் கீடுதலைக்காகப் பயன்படுத்த முன்வரும் புரட்சிப் பெண் வைக் காட்டுகிறது.

‘ஓரு தீக்கோழி தலையை உயர்த்திப் பார்க்கிறது’ என்ற கதையில் மகளிரின் இலட்சிய நோக்கமும் நடைமுறையில் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகள் தரும் கோபமும் காணப்படுகிறது.

‘‘மனித சமுதாயத்தில் பெண்கள் அரைவாசிப் பங்கினர். ஆண்களால் செய்ய இயலாத மனித உருவின் கருவைச் சமக்கும் புனித கடமையைச் செய்யும் போற்றல் கொண்ட வள் பெண்...’’ என மகாநாட்டின் கருத்தரங்கில் பேசினிட்டு, விமானத்தில் வந்து இறங்கி நகரை அடையும்போது படித்த பத்திரிகைச் செய்திகள் சினமூட்டுவன்:

‘‘பாடசாலைக்குச் சென்ற மாணவியை பொலிஸுக்காரர்...இழுத்துச் சென்று பலாத்காரம்...’’

‘‘கணவனின் பாலியல் தொல்லைகளைப் பொறுக்க முடியாத இளம் மனைவி நஞ்சருந்தித் தற்கொலை...’’

இப்படியான குரூர் செய்திகளே வரவேற்கின்றன.

குழந்தைகளை வளர்க்கும் பொறுப்பும் பெண்ணின் பொறுப்பிலேயே விடப்படுகின்றது. பாலவற்றிய நிலையில் பால் வேண்டி அழும் குழந்தைகளோடு பால்மாதேடி அலையும் பெண்ணின் நிலை மூன்று கதைகளில் கூறப்படுகின்றது. குழந்தை முலையைக் கடித்துவிட்ட வேதனையோடு கிழுவரிசையில் கால் வலிக்க நிற்கும் தாய்க்கு பள்ளியில் ‘‘பாலுக்குப் பாலகள் வேண்டி அழுதிட பாற்கடல் ஈந்த பிரான்’’ என்ற பாடலைப் படித்த சிறுவன் கோவிலுக்குப் போவோம் சுவாமி பால் தருவார் என தாய்க்கு வழி காட்டுகிறான். இக்கட்டான குழலில் குழந்தைகளின் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய பெண்கள் படும் பாட்டை கதை ஆசிரியர் பொதுமைப்படுத்திக் கூறுவதாக இக்கதைகள் சிறப்புப் பெறுகின்றன.

பத்மாவின் எழுத்துகளின் தனிச்சிறப்பு வெறும் கற்பணைகளில் அத்துமீறி நுழையாததுவே. ஈழத்து மக்களின் இன்

றைய அவல்நிலை, அகதிமுகாம் பிரச்சனைகள், குண்டடி, ஷில் அடி பாதிப்புகள் யாவும் அனைத்து மக்களின் வாழ்க்கையை எவ்வாறு சிதைத்துள்ளது என்பதை தெளிவாகக் காணலாம். சிறுவர் முதல் முதியவர் வரை, கல்விக் கூடம் முதல் வழிபடும் கோயில் வரை, ஏழை முதல் செல்வர் வரை அனைவரையும் வெவ்வேறு விதமாகப் பாதித்திருப்பது. இந்நுலில் உள்ள கதைகள் அனைத்திலுமே ஊரூவிதிற்பதைக் காணலாம்.

நெவேத்தியம் என்ற கதையில் கிராமத்தில் கிரியைகள் செய்து உயிர் வாழும் பிராமணர்களின் பிரச்சனை மனதைத் தொடும் வண்ணம் கூறப்படுகிறது. மறைந்தவரின் ஆண்டுத் துவசத்தில் கிடைத்த அரிசி, காய்கறிகளைச் சமைத்துப் பசியாற ஆரம்பிக்கும் ஜயர் பசியோடு வரும் மனிதனுக்கு தன் உணவையே நெவேத்தியமாகப் படைக்கிறார். மனிதனின் வாழ்வு கோவிலில் வழிபடும் கடவுளையும் மிஞ்சகிறது. அதை ஜயரின் மனிதாபியான உணர்வைக்கொண்டே பத்மா செயலாற்ற வைக்கிறார்.

பத்மா பாடசாலையில் தலைமை ஆசிரியராகப் பணி யாற்றி ஓய்வு பெற்றவர் ஆசிரியர், மாணவர், பாடசாலை நிர்வாகப் பிரச்சனைகள் யாவையும் நன்கு அறிந்தவர். அந்த உண்மைகளும் அவரது கருத்துகளும் எனிய நடை எழுத்துக்கும் மெருகூட்டுகின்றன.

பத்மாவின் கணவர் சோமகாந்தனும் (சமுத்துச் சோமு) ஒரு சிறந்த படைப்பாற்றல் யிக்க எழுத்தாளர். கணவனும் மனைவியுமாக எழுத்தில் படைப்பாற்றல் பெற்றிருப்பது அழுர்வமே.

பத்மா இத்துடன் நிற்காது தொடர்ந்து எழுதவேண்டும் என விரும்புகிறேன். வாழ்த்துகிறேன். பெண்ணியம் யிகப் பாந்ததாக, ஆழமாக இன்று அனுகப்படும், கற்கப்படும் விஷயம். அத்துறையிலும் மேலும் மேலும் தன் படைப் பாற்றலைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என வேண்டுகிறேன்.

சென்னை. பொது செய்தொடர் செ. கணேசலிங்கன்.

3-7-96.

தூர்க்கு , சம்பந்தமிடப் பிரவேஷத்தையும் யான்
க்கிளத்தை முதலை நெடுப்பிழைப் பூத கோவி
பீடு வீடுபண்ண நூல்நூத்துக்களை பூங்களில் பார்க்கிறார்
காலை . மூலம் சொல்லும் சீதை மாறுத் தீவிரமாக காலை
சூக்கினி சூதை மூலம் சூக்கினி சூதை பூதை
பறுக்கிடையுப் பார்ப்பி பூங்களில் பிரவேஷத்தையும் யான்
மிகுந்து அடிசூதையை நீஞ்சுதலை மாந்த மாந்துக்கிடுப் பூதை

க்கிளத்தை நீஞ்சுதையை நீஞ்சுதை நீஞ்சுதை
தூர்க்கு , சம்பந்தமிடப் பிரவேஷத்தையும் யான்
க்கிளத்தை நீஞ்சுதை நீஞ்சுதை நீஞ்சுதை

நான் எழுத்துலகத்துக்கு வந்தபோது எழுதிக்கொண்
திருந்த எழுத்தாளர்கள் சாதி, மொழி, அந்தஸ்து என
சமுதாயத்தில் நிலவிய பிரச்சனைகளை தமது படைப்புகளில்
எடுத்துக்காட்ட முனைந்தனர் .

நான் இவற்றோடு, பெண்கள், குழந்தைகளின் மெல்லிய
உணர்வுகளை, எண்ணங்களை, ஏக்கங்களை எனது
சிறுகதைப் படைப்புகளில் சித்தரிக்க முற்பட்டிருக்கிறேன்
என்பதை இரு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளிவந்த எனது
முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான ‘கடவுளின் பூக்கள்’
வாசகர்களுக்கு உணர்த்தியிருக்கும்!

சென்ற இரு தசாப்தங்களில் எமது நாட்டில், தமிழ்ச்
சமூகம் எத்தனை கொடுமைகளைச் சந்தித்துவிட்டது.....
எற்பட்ட சோதனைகள், அனுபவித்த வேதனைகள்.....
இவற்றின் விளைவாக பலர் அகதி களாகி, அல்லல்களை
அனுபவித்து, அந்திய நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்து..... அவர்களின் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகள்தாம் எத்தனை?

இதே வேளை உலக அரங்கில் பெண் நிலை வாதக்
கருத்துக்கள் வீச்சும் வேகமும் பெற்று வருவதையும், அதனால்
எமது மூடக் கருத்துக்கள் நொருங்கி நிர்மூலமாகி வருவதை
யும் காணமுடிகின்றது .

இத்தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகள் எனது புதிய வார்ப்புக்கள்—சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளில் அவ்வப்போது எழுதி பத்திரிகைகளில் வெளியிட்ட தினகரன், வீரகேசரி, தினத்தந்தி, யாழ்நாதம், நிவேதினி, பெண்ணின் குரல் ஆசிரியர் கட்கு நன்றி.

சமுத்தின் முத்த முற்போக்கு எழுத்தாளரும், தமிழ் உலகின் புகழ்பூத்த நாவலாசிரியருமான மதிப்புக்குரிய செ. கணேசலிங்கன் அவர்களின் மதிப்புரை இத்தொகுதிக்கு கிடைத்திருப்பதைப் பெருமையாகக் கருதுகிறேன். ஆரம்ப காலத்திலிருந்து எனது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஆலோசனை கூறி ஊக்கமுட்டி வரும் அவர் எனது மனமார்ந்த நன்றிக்குரியவர்.

அட்டைப்படம் வரைந்துள்ள ஓவியர் எஸ். டி. சாமி, இந்நாலை தமது வெளியீடாக வெளியிட்டுள்ள சென்னை குரங் பப்ளிஷர்ஸ் நிறுவனத்தினர், இலங்கை விற்பனைக் குப் பொறுப்பான பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை அதிபர் திரு. ஆர். பி. ஸ்ரீதரசிங் ஆகியோருக்கு எனது ஆழ்ந்த நன்றி.

எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு அளித்தது போன்ற பேராதரவை இலக்கிய அன்பர்கள் இத்தொகுதிக்கும் தருவார்களென நம்புகின்றேன்.

215 G 1/1 பார்க்ரோட்,
கொழும்பு-5.

பத்மா சோமகாந்தன்

பாரம யதிர் தூஷா சிகாகாவுடி நான்டு சில்லாவுக்கிட்டி
இழுங கூா விப்பால் எல்லுவுள்ள தென்றி ஏற்காடு— மத்தூ
க்காடு சில்லாவுடி தென்றி வீரா காரிடி பை
ரூபிரிதூ சாது செரியோவால் , மத்தூவுடி வெட்டு வை , கிரு
புரூபு வேடு வெடுவுடி வேடு வேடு வேடு வேடு

பக்கம்	
1. சக்தி விவரிக்கியோடு கண்டின்	9
(தினகரன் 1995)	
2. ஒரு தனிகும் திரு இலைகளும்	18
(வீரகேசரி 1995)	
3. செருப்பு	28
4. உயரப் பறந்தாலும்	39
5. வேல்முருகின் பொங்கல்	48
(தினத்தந்தி 1995)	
6. பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிட...	57
(தினகரன் 1996)	
7. ஒரு தீக்கோழி தலையை உயர்த்திப் பார்க்கிறது	65
8. மனிதச் சருகுகள்	73
(தினகரன் 1996)	
9. நெவேத்தியம்	82
(வீரகேசரி 1996)	
10. பனங்காணி	94
11. மெல்ல விரியும் சிறகுகள்	103

உத்திரவுமிகி முன்றாக கொண்டு சூரியனும் அதைப்படி
நீண்டாக வருகின்றன என்பதிலே கோண்டிருக்கும் கிழங்கை
ஒருங்கை தோப்பினால் கோண்டிருக்கும் கிழங்கை
நீண்டாக வருகின்றன என்பதிலே கோண்டிருக்கும் கிழங்கை
ஒருங்கை தோப்பினால் கோண்டிருக்கும் கிழங்கை
நீண்டாக வருகின்றன என்பதிலே கோண்டிருக்கும் கிழங்கை
ஒருங்கை தோப்பினால் கோண்டிருக்கும் கிழங்கை

1. சக்தி

வலிதா முண்டியடித்துக் கொண்டு பஸ்ஸில் ஏறும்
போதே மணி 8.10 ஆகிவிட்டது.

வெளி மாவட்டத்திலுள்ள மகா வித்தியாலயமொன்றில்
பல ஆண்டுகளாக அதிபராகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த
வள்; அங்கு திட்டங்களை இன் மோதல்கள் வெடித்து பேயாட்டம்
புரிந்த போது இனி அங்கு வசிக்க முடியாத நிலை
ஏற்பட்டதால் இரு மாசங்களுக்கு முன் இடம்பெயர்ந்து
சொந்த ஊருக்கு வந்து விட்டாள். அவளுக்கு பொருத்தமான
அதிபர் பதவி வெற்றிடமாக இல்லையென்றும் இரண்டொரு
மாதத்தில் அதிபர் ஓய்வு பெறவுள்ளதால் அவரை அந்த மகா
வித்தியாலயத்தில் உப அதிபராகக் கடமையாற்றும் படியும்
கல்விப் பணிப்பாளர் கட்டளையிட்டிருந்தார்.

இந்த அதிபர் ஓய்வு பெற்றுச் சென்று இரண்டு வாரங்களாகியும் இன்னும் அவளுக்கு அதிபர் நியமனம் கிடைக்க வில்லை. இன்று பத்து மணிக்கு பாடசாலை விடியங்களைப்
பற்றிக் கைதப்பதற்காகத் தம் அலுவலகத்திற்கு வருமாறு
பணிப்பாளர் தகவல் அனுப்பியிருந்தார்.

இந்த பஸ் தனது எண்ணத்திற்கு ஆடி அசைந்து நகரத்
தைச் சென்றடைய ஒன்றாக மணித்தியாலமாவது எடுக்கும்.
எப்படியும் பத்து மணிக்குள் கல்விப் பணியகத்தை சேர்ந்து
விடலாம் என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு.

தொங்கிக் கொண்டு நின்றவளுக்கு அடுத்த பஸ் நிறுத்து
மிடத்தில் யாரோ இறங்கிக் கொள்ள உட்கார இடம்

கிடைத்தது. முகத்தில் முத்தாகச் துளிர்ந்த வியர்வையை தேற்றித் துடைத்துவிட்டுக் கையிலிருந்த சஞ்சிகையைப் புரட்டினாள். அரட்டையிலும் பார்க்க வாசிப்பது அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமான பொழுதுபோக்கு. உலக மகளிர் தினத்தையிட்டு அந்தச் சஞ்சிகையில் பல சிறப்புக் கட்டுரைகள்; உலக நாடுகளில் ஜனாதிபதியாக பிரதமராகத் தலைமையேற்று ஆட்சியை நிர்வகித்து நடத்தும் பெண்மணிகளைப் பற்றிய வரலாறுகள் புகழ் மொழிகள்..... புகைப்படங்கள்.....!

அம்மன் கோவிலிடி பஸ் நிறுத்தத்தை பஸ்வண்டி அடைந்த போது அங்கு ஒரே சனக் கூட்டம், வாழைகள், தோரணங்கள், அலங்காரங்கள், தண்ணீர் பந்தல்கள் அம்மனின் அருட்டெபருமையை ஒலி பெருக்கி பாடிக்கொண்டிருந்தது. ஒரே பக்தி வெள்ளம்! எல்லாம் வல்ல சக்தி எனப் போற்றப்படும் பராசக்தி அம்மனுக்கு பச்சை சார்த்தி தேவிலிருந்து இறக்கி மேள தாங்களுடன் யதாஸ்தானத்திற்கு அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

இருக்கையிலிருந்து மெல்ல எழுந்து பஸ்ஸின் யன்னலுடாக அம்மனையும் தேரையும் தரிசித்து மனசாரப் பிரார்த்தித்தாள்.

இறங்கிய பயணிகளுக்குப் பதிலாக மும்மடங்கு பிரயாணி கள் முட்டி மோதிக் கொண்டு ஏறி விட்டதால் பஸ் வண்டி ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. இருவர் உட்காரும் ஆசனத்தில் மூவராக நெருக்கி உட்கார்ந்தும் இன்னும் பல பெண்களும் பெரியவர்களும் தொங்கிக் கொண்டே பயணம் செய்தனர். வியர்வை வடிந்த முகம், ஜன நெரிசலால், கசங்கிய புடவை, நெற்றியை நிறைக்கும் விழுதி, சந்தணம், குங்குமம், கையில் திருவிழாவில் வாங்கிய தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள், அர்ச்சனைப் பொருட்கள், சிலிரின் கைகளில் குழந்தைகள் அம்மனைத் தரிசித்து விட்ட மகிழ்ச்சியில் அப்பெண்களின் முகங்கள் நிறைந்திருந்தன.

அந்தக் கோவிலின் பிரதான சிவாச்சாரியாராக அவளின் சித்தப்பா அங்கு பணியாற்றியிருந்தும் கூட இந்த ஆண்டு ஒரு திருவிழாவுக்கு கூட அவளால் செல்ல முடியாமற் போய் விட்டது.

‘வெயில் ஏறுமுன் தேர் இருப்பிடத்திற்கு வந்திட்டுது. எனக்கு களைப்பொண்டும் தெரியேல்லையைக்கா’ லவிதா வின் முன்புற இருக்கையிலிருந்த கர்ப்பினி பக்கத்திலிருந்த வளிடம் சிரித்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

‘ஒமெட்டி பிள்ளை... அதுதான் இந்தக் கோயிலை உள்ள சிறப்பு. சூரியன் உதிக்கிறதுக்கு சில வேளை சணங்கினாலும் சுணங்கும். ஆனால் சொல்லப்பட்ட தோத்துக்கு சுவாமி வெளியேவரச் சுணங்காது. அம்மா நிர்வாகத் தலையியாய் வந்த பிறகு இப்படிக் கருரான ஒழுங்கு.....உந்தச்சனக் கூட்டத்துக்கை பெண்டுகளை இடிக்கிறது. நகைகளைக் களவெடுக்கிறது எண்டு ஏதாவது கேள்விப்பட்டியே... எல்லாத்தையும் கண்காணிக்க அம்மா கச்சிதமான ஏற்பாடு களைச் செய்திருக்கிறா’ அருகிலிருந்த வெள்ளைச் சேலை உடுத்தவள் வெற்றிலையும் வாயுமாகச் சொன்னாள்.

‘உது மட்டுமே மனோன்மணி அக்கா... கோயிலுக்கு இராசகோபாம், தீர்த்தக் கேணி, அன்னதான் மடம் கட்டியது, பெண் குழந்தைகள் நல்வாழ்வு மையம், குழந்தைகள் நல்வாழ்வு மையம், அநாதைப் பெண்கள் விடுதி. அவர்களுக்கு சுய தொழில் வசதிகள், விமானக் குண்டு, ஷெல்லடி களால் செத்துப் போனவர்களின் அநாதைக் குடும்பங்களின் பராமரிப்பு என எல்லாவற்றையும் அம்மா கண்ணும் கருத்து மாக எவ்வளவு சிறப்பாக நடத்தி வருகிறா.’’ அந்தக் கர்ப்பினியின் வயதையொத்த மற்றொருத்தி பட்டியல் போட்டு பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

வீட்டைடயும் நாட்டைடயும் மட்டுமல்ல ஆலயங்களையும் சந்தர்ப்பம் கொடுத்தால் பெண்கள் சிறப்பாக நிர்வகித்துக் காட்டுவார்களென்பதைப் பொது மக்களே விகசித்துப் பேச வது லவிதாவுக்கு மிகச் செருமையாக இருந்தது.

“சொல்கிறேனென்று குறை வேண்டாம். நீங்களே உயர்ந்த குலத்தைச் சேர்ந்தனீங்கள் மிலிஸ் லவிதா பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களும் கல்வி பயிலும் அம் மகாவித்தியால் யத்தில் எல்லோரையும் சமமாக ஏற்று நடத்த மாட்டார் களென்றொரு குறையும் உங்களைப் பற்றி எனக்குக் கிடைத்துள்ளது.”

“என்ன? கடந்த 20, 25 வருடங்களாக ஏறும் மேடை யெல்லாம் சாதி ஒழிப்பும், சமய ஒற்றுமையும் பெண்விடுதலை பற்றியுமே பேசித் திரிகிறேன். எனது முற்போக்கான சிந்தனைகளுக்கும் கருத்துக்களுக்கும் இப்படி ஒரு பெரிய இடியா?” தனக்குள் அதிர்ந்து போனாள் லவிதா. தனது நோக்கங்களைக் கூறி தனது நிலைப்பாட்டை விளங்கப் படுத்தி கடந்த முறை ஏற்பட்ட சந்திப்பின் போது அவருக் கிருந்த சந்தேகங்களையும் தான் அளித்த பதில்களையும் மீண்டும் இரையீட்டுக் கொண்டாள்.

பெண்களென்றால் வெறும் சடங்குகளாகவும் சம்பிரதா யங்களாகவுமே பார்த்துப் பழகிய கும்பலில் பணிப்பாளர் வேறு பாடானவரல்ல என்ற எண்ணம் மனதில் தைத்தது. பாடசாலையின் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றுத் தீவிரமாகச் செயற்பட்டு தனது திறமையால் முத்திரை பதிக்க வேண்டுமென்ற உந்துதல் உற்சாகத்தைக் கொடுக்க, தரிப்பிடத்தில் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினாள்.

கல்விப் பணியக்கதைச் சென்றிடைந்த போது பத்து மணிக்கு இன்னும் பத்து நிமிடமிருந்தது.

“வணக்கம் மேடம்...பாடசாலை எப்படி? அதிபர் நியமனக் கடிதம் கிடைத்துவிட்டதா?” வாசலில் சந்தித்த அதிபர் குமாரசாமி ஒரு மரியாதைப் புன்முறுவலை உதிர்த்த படி அக்கறையும் பரிவும் கலந்து விசாரித்தார்.

அவளைப் போலவே அவரும் வெளி மாவட்டத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்த அதிபர். இங்கு வந்தவுடனேயே அவரின் சொந்த ஊர்ப்பாடசாலைக்கு அதிபர் நியமனத்தைப்

பெற்றுவிட்டார். கர்வமில்லாத நல்ல மனிதர். லவிதாவுக் குள்ள பட்டம், அதிபர் தரம், அனுபவம், ஆற்றல், திறமையான தலைமைத்துவம் ஆகியவற்றைப் பெரிதும் மதிப்பவர்.

“இன்னும் எனக்கு நியமனக் கடிதம் வரவில்லை. அது பற்றித்தான் கதைக்க வருமாறு பணிப்பாளர் அறிவித்துள்ளார். அவர் இருக்கிறாரோ?”

“ஓம் உள்ளே இருக்கிறார். இடம்பெயர்ந்து வந்துள்ள ஆசிரியர்கள், இடிந்த பாடசாலைகளின் சில்லறைத் திருத்தங்கள் சம்பந்தமாக யோசிக்க ஒரு குழு வந்துள்ளது. அவர்களோடு கதைக்கிறார். நானும் எமது பாடசாலை மரம் நடுகை விழாவிற்கு அழைப்புக் கொடுத்து விட்டு வந்தேன்... உங்களை அதிபராகப் பெற அந்த மகாவித்தியாலயமும் பெற்றோரும் புண்ணியஞ் செய்திருக்க வேண்டும். வெளியிலும் ஒரு கதை அடிப்படைகிறது.”

“என்ன கதை மாஸ்டர்?”

“உங்கள் பாடசாலையில் சிவகுமார் என்றும் ஒருவர் இருக்கிறாரோ?”

“ஓமோம்! அவர் சயன்ஸ் ட்ரெயின்ட்”

“அவர் தனது அயல் பள்ளிக்கூடமென்றும் நீண்டகாலம் தான் அங்கு சேவை செய்வதனால் தற்காலிக அதிபராக வர ஆதசப்படுகிறார் போலிருக்கிறது.” பட்டும் படாமலும் சொல்லி முடித்தார் குமாரசாமி.

அதிபர் ஓய்வு பெற்ற நாளிலிருந்து இப்படியான ஒரு எண்ணம் சில ஆசிரியர்களிடம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதாக அரசல் புாசலாக அங்குள்ள ஆசிரியைகள் இவள் காதிலும் போட்டிருந்தனர். ஆனாலும் இவள் நம்பவில்லை. சிவகுமார் அதிபர் தரத்தை எட்டாதவர். ஆனால் இப்போதுதான் அதிபர் பரிட்சை எழுதியவர். அவர் இத்தகைய மதாவித்தியாலயத்திற்கு நியமனம் பெற முடியாதே என அவள் எண்ணினாள்.

மதிய உணவு இடைவேளைகளில் சிவகுமாரும் அவளைச் சுற்றிச் சில இளவட்டங்களான ஆசிரியர்களும் அவன் வீட்டிற்குச் செல்வதை அவன் அறிவான். அங்கே வெளியார் பலரும் வந்து கூட்டம் கூடிச் செல்வதாகக் கேள்விப்பட்ட வற்றை அவன் சீரியஸாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

“பக்கத்து வீட்டு மனிதன்; பாடசாலைக்காக நன்கு உழைக்கிறார்; பல ஆண்டுகளாக அங்கு படிப்பிக்கிறார்; அதிபர் பதவியில் ஆசை இருக்கலாம் என்பதைத் தவிர நியமனத்துக்குரிய குவாலிபிகேஷன் இல்லை மாஸ்டர்.”

குமாரசாமியின் கேள்விக்கு விடை கூறினாள்.

“உங்கள் மகா வித்தியாலயத்துக்கு தாதாம் உள்ள ஒர் அதிபரைத்தான் நியமிக்க வேண்டும். எங்கள் ஆசிரிய தொழிற்சங்கச் செயற்குழுவிலும் நான் இதை அடித்து வாதாடுவேன். நீங்கள் யோசிக்க வேண்டாம் மேடம். பணிப் பாளருக்கு உங்கள் மீது நல்ல மதிப்பு இருப்பதாகத் தெரி கிறது. நீங்கள் அவரைக் காணுங்கள்” குமாரசாமி சைக்கிளில் ஏறிச் சென்றுவிட்டார்.

பணிப்பாளரின் அறைக்குள் புகுந்தபோது, அவர் தலை நிமிராமலே, தனது பெரிய மேசைக்கு எதிரிலுள்ள கதிரையில் உட்காருமாறு சைகை காட்டிவிட்டு, ஒரு கோவையை விரித்து ஒவ்வொரு பக்கமாகப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

வெயில் களைப்புக்கு கூரை விசிறி பரவிக் கொடுக்கும் காற்று இதமாக இருந்தது.

“மிலிஸ் ரவிச்சந்திரன், பாடசாலை எப்படிப் போகி றது? என்ன பிரச்சினைகள்?” கோவையை முடி ஓரமாக ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, அதிகாரிக்குரிய மிடுக்கோடு அவளைப் பார்த்து பணிப்பாளர் கேட்டார்.

“சேர்... முதலாந் தவணையும் ஆரம்பித்துவிட்டது. ‘ரைம் ரேபிள்’ இன்னும் போடப்படவில்லை. பாடசாலை அபிவிருத்திச் சபை ஆண்டுக் கூட்டம் இன்னும் கூட்டப்பட

வில்லை. ஆனால் இவற்றையும் ஏனைய நிர்வாகக் கடமை கண்ணும் செய்வதற்கு வசதியாக அதிபர் நியமனக் கடிதம் எனக்கு இன்னும் கிடைக்கவில்லை. கடந்த முறை வந்து கேட்டபோதும் கடிதம் அனுப்புவதாகச் சொன்னீங்களே சேர்' ஒரு புன்ளகையை வரவழைத்துக்கொண்டு லவிதா கூறினாள். “ஆமாம்! உங்கள் நியமன விஷயம் சற்று சிக்க வாகவே இருக்கிறது போலப்படுகிறது...”

“ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் எப்படி? முழுமனத்தோடு உமக்கு உதவியாக இருப்பார்களென எதிர்பார்க்கிறோ?” அவர் எதற்கோ பீடிகை போடுவதை அவளால் கிரகிக்க முடிந்தது.

“அதிபர் என ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டால் அவருடன் ஒத்துழைக்க வேண்டியது ஆசிரியர்களின் கடமைதானே சேர். என்னுடன் ஒத்துழைக்காமல் விடுவதற்கு காரணம் எதுவும் இருப்பதாக எனது அறிவுக் கெட்டியவரை நான் அறிந்திருக்கவில்லை.”

“பல விடயங்கள் எனது கவனத்திற்குத் தரப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இது ஒரு மொட்டைப் பெட்டிசன். பொறுமையால் எழுதப்பட்டது என எனக்குத் தெரியும். நான் சீரியஸாக எதுவித நடவடிக்கையும் எடுக்கப் போவதில்லை.”

நெற்றியில் துளிர்த்த வியர்வையை ஒற்றிவிட்டு அவள் ஆறுதலாக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

“உங்கள் பாடசாலைப் பின்னணியை இதுவரை அறிந்திருப்பீர். மிக உயர்சாதியைச் சேர்ந்த அதிபரொன்றால் பிறப்படுத்தப்பட்ட பின்னளைகளும் கற்கும் பாடசாலையில் பாகுபாடு காட்டுவார் என்றொரு அச்சம் பெற்றோருக்கு இருக்கலாம்.”

லவிதாவுக்கு ஒருக்கமும் கோபமும் குழநிக்கொண்டு வந்தது. பணிப்பாளர் அவளுக்குப் பேசுவதற்கு இடம் அளிக்காமல் தானே தொடர்ந்தார்.

“பொறுமையாக இரும் மிலிஸ் ரவிச்சந்திரன். நீர் இங்கு மாற்றம் பெற்று வருவதற்கு முன்பே உமது முற் போக்கான சிந்தனைகளையும் கொள்கைகளையும் உமது எழுத்துக்களில் நான் படித்திருக்கிறேன். அவர்கள் நினைப் பது போன்றவராக நீர் இருக்க மாட்டீர் என்பது எனக்குத் தெரியும்... உங்கள் ஆசிரியர்களில் சிலரும் பின்னாலிருந்து பெற்றோரைத் தூண்டிவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என நினைக்கிறேன்... சிவகுமார் மாஸ்டர் எப்படி?’’

‘‘அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வகுப்புகளில் அவர் ஒழுங்காகப் படிப்பிக்கிறார். வேலையைப் பற்றி அவரில் குறையொன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை.’’

‘‘அவரிலும் பார்க்க தராதரமுள்ள நீர் இப்பாட சாலைக்கு வந்திராவிட்டால் சேவை மூப்பு மிக்க தானே அக்ரிங் பிறின்ஸ்பலாக ஆகியிருக்கலாம் என அவரின் எதிர் பார்ப்புக்கு நீர் குறுக்கே வந்துள்ளதால் அவர் சற்றுச் சிரமப்படுகிறார் போல்... நான் இதற்கெல்லாம் இடம் கொடுக்கப் போவதில்லை. சரியானதைச் செய்வேன்’ பணிப்பாளர் சொல்லி முடிக்கும்போது அவசர அவசரமாக ஒரு கடிதத்தைக் கொண்டுவந்து பியோன் மேசையில் வைத்தான்.

‘‘தாங்க்கு சேர்...’’ சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட எழுந்த வளை ‘கொஞ்சம் இரும்’ எனப் பணித்துவிட்டு கடிதத்தை உடைத்துப் படித்த அவரின் முகம் மாறி, இறுகிவிட்டது. அதில் என்ன எச்சரிக்கையோ? கண்டிப்பான மிரட்டலோ? அதிர்ந்துபோய் இருந்த அவர், முகத்தைத் துடைத்து விட்டு அவளுக்குச் சொன்னார்...

‘‘இந்த விடயத்தைப் பற்றி நான் அவசரப்பட முடியாது. யோசித்துத்தான் செய்யவேண்டும். பாடசாலையின் மூன்று மாடிக் கட்டிடத்துக்காக எம்.பி. முப்பது லட்சம் ஒதுக்கியிருக்கிறார். ஒரு என். ஜி. ஓ. நீர் விநியோகத்தைச் செய்து தர முன் வந்துள்ளது. நூலகம் அமைக்க பெற்றோர்

நிதி வழங்க இருக்கிறார்கள். ஆயிரம் மாணவர்களைக் கொண்ட பாடசாலையை நீர்வகிப்பதுடன் இவ்வேலைகளை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற முடியுமா? ஒரு ஆணைநால் ஓடியாடிச் செய்ய முடியும்.”

“வாய்ப்பைக் கொடுத்தால் பெண்களும் சிறப்பாகச் செய்வார்கள் தானே சேர்.”

“விலிஸ் ரவிச்சந்திரன்! நான் யோசித்து இரண்டொரு நாளில் கடிதம் அனுப்பி வைக்கிறேன். நான் சரியானதைத் தான் செய்வேன். நீர் ஒன்றும் யோசிக்கவே வேண்டாம்” அவளை அனுப்பிவிட்டு அடுத்த கேளவையை எடுத்து விரித்தார்.

ஃ ஃ ஃ ஃ

பணிப்பாளர் கூறியிருந்தது போல திருமதி லலிதா ரவிச்சந்திரன் பி.ஏ. டிப்ளோமா இன் எடிகேஷன் அதிபர் தாம் 1க்கு அதிபர் நியமனக் கடிதம் சிடைத்தது; அந்த மகாவித்தியாலயத்திற்கு அல்ல. அருகேயுள்ள கனிட்ட வித்தியாலயமொன்றிற்கு

மாணவரின் கூச்சலும் கும்மாளமும் கேட்டது. யன்ன லால் எட்டிப் பார்த்தாள்.

பாடசாலை வளவில் ஒரு குட்டி நாய்.

அதை எடுத்துச் சென்று வளர்க்க என ஒரு சிறுவன் ஓடிப் போனான். குட்டியைத் தூக்கிப் பார்த்தான்.

“ஜேயே! பெட்டைக் குட்டி சீ! வேண்டாம்” எனக் கீழே போட்டுவிட்டு ஓடினான்.

“பெட்டைக் குட்டி! பெட்டைக் குட்டி!” எனச் சத்த மிட்டபடி ஏனைய மாணவர்களும் நாய்க்குட்டியைக் கல்லால் அடித்தனர். ஆசிரியர் சிலரும் அதனை வெடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

கையில் பிரம்பை எடுத்துக்கொண்டு லலிதா எழுந்தாள்.

★ ★ ★

காலத்தினாலும் பாடிடு சொர்க்குதில்ருடி கண்ணும் கீதீ
நாகங்களையிட்டு கூட்டுப்பகுவிட்டு வாய்க்காலங்கள் என்று
கீழானங்கு ஒரு வீரமாறு ஏழாட்டுத் தாங்களுக்கு
நூல்களுக்கான பாட்டுப்பகுவிட்டு கூட்டுப்பகுவிட்டு கூட்டுப்பகுவிட்டு வாய்க்காலங்கள் என்று மொத்தாக இது

2. ஒரு தளிரும் இரு இலைகளும்

“இந்தக் காலத்து பொட்டைக் கழுதைங்க ஸ்கோ
லுக்குப் போய் ரெண்டு எழுத்துப் படிச்சவுடன் அவளுங்
களுக்கு என்ன நென்னப்பு... ஓலகமெல்லாம் தங்க ஒத்தைக்
கையுக்கை வந்ததுபோல என்னக்கிறானாவுவ.”

சீத்தாக்கிழவி தனது பேத்தி செங்கமலம் கேட்டதற்கு
ஒரு மறுமொழியும் சொல்லாமல் சுற்றி வளைத்துச் சொல்லிக்
கொண்டே தண்ணீர்ப்பானையைத் திறந்து பார்த்தான்.
அது வெறுமையாகக் கிடந்தது. பானை மட்டுமல்ல,
அவளின் குடும்பமும் அந்த வயத்தில் வாழும் எல்லாக்
குடும்பங்களும் வறுமையால் வற்றிப் போய்த்தான் இருந்தன.
அன்றாடம் காய்ச்சி நிலைமையிலும் சீதாக்கிழவி
கையை அடித்து காலை அடித்து, வாயைக் கட்டி வயிற்றைக்
கட்டி, தன் செல்வப்பேத்தி செங்கமலத்தை எட்டாம் வகுப்பு
வரை படிப்பித்துவிட்டான். டவுணுக்கு அனுப்பி மேலே
படிப்பிக்க இனி வசதியில்லை.

ஒரளவு படித்த தோட்டப்புற இளம் பெண்களுக்கு
ஆடை தயாரிப்பதில் நவீன பயிற்சி அளித்து ஜாகி நையல்
மெனினும் மூலப்பொருள்களும் வழங்கி அவர்களைச் சுய
தொழிலில் ஈடுபடுத்தவும், தயாரித்த ஆடைகளை அவர்களிட
மிருந்து சேகரித்து கூலி வழங்கவும் என கொழும்பில் உள்ள
தொண்டர் நிறுவனமொன்று முன்வந்திருந்தது. செங்கமலம்
அதற்கு விண்ணப்பித்திருந்தான்.

‘ஆயா! எத்தனையோ வாட்டி சொல்லிப்புட்டேன். நீ ஒன்னுமே சொல்றாயில்லை. டிரெயினங் தொடங்க இன்னும் முன்று நான்தான் இருக்கு... நான் போவோனும்.’’

‘ஒழுங்கா உடுத்த துணிமணியில்ல... அங்க போவேனும், இங்க போவேனுமென்டு துரை வீட்டுப் பொண்ணுமாதிரி பேசறே புள்ளே... நமக்கு இது முடியுமா?’

இயலாமையைச் சுட்டிக்காட்டி, பேத்தியைத் தட்டிக் கழிக்கலாமென இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, பிளாஸ்டிக் கலன் கள் இரண்டையும் எடுத்துக்கொண்டு பீலியடியை நோக்கி கிழவி புறப்பட்டாள்.

தோட்டத் தொழிலாளருக்கு வீட்டு வசதி, சுகாதார வசதி, கூடுதல் சம்பளம், அவர்களின் பின்னளைகளுக்கு படிப்பு வசதி என தேர்தல் காலத்தில் வேட்பாளர்களின் வாயில் இருந்து போட்டி போட்டுக் கொண்டு காற்றில் கலந்த வாச்குறுதிகள் போலவே அவர்களைக் குழாய் நீர் வசதியும் இன்னும் எட்டிப் பார்க்காமல் எங்கோ, அதே பழைய பீலிவடியில் தூரத்திலிருந்தது.

ஆயாவின் முதுகுப் பட்டையையும் எலும்புகளையும் சதைவற்றிய மணிக்கட்டுகளையும் பின்புறமிருந்து பார்த்த போது செங்கமலத்தின் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. செங்கமலம் வாயுடைத்த பிளாஸ்டிக் குடந்தை எடுத்துக்கொண்டு ஆயா வைத் தொடர்ந்து தானும் புறப்பட்டு விட்டாள்.

‘ஆயா கோவிக்காதே... சின்ன வயசிலிருந்தே செடிப் பக்கமே வரக்கூடாதுன்னு இத்தனை காலமாக என்னை வளர்த்து ஸ்கோலுக்கு அனுப்பி படிப்பிச்சு ஆளாக்கிட்டாய்... இந்த வயசிலேயும் நீ உழைஷ்சு சம்பாதிக்சுக் கொண்டர, வேலை செய்து உழைக்கிற வயசிலை நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டு லயத்துக்கை படுத்துக்கிடக்கிறதே ஆயா?—நானும் உழைஷ்சு உன்னைக் காப்பாத்த வேணாமோ? ரெண்டு

கிழமை ரெயினிங் முடிச்சிட்டா நானும் சம்பாதிக்க முடியும் ஆயா'— செங்கமலம் படபடக்காமல் நியாயத்தை விளங்கப் படுத்தினாள்.

பேத்திக்கு தன்மீதுள்ள இரக்கத்தையும் பாசத்தையும் எண்ணிச் சீத்தாக்கிழவிக்கு உள்ளம் கனிந்தது. ஆனாலும் அவள் வெளியூருக்குச் செல்லவேண்டுமென முனைந்து நிற்பதை நினைக்கும்போது மனம் பதறியது. 'பூப்பத்தன்னி வாத்தகையோடு இந்தப் பொட்டைக் கழுதையை எவன் கையிலாவது பிடித்துக் கொடுத்திருந்தால். இந்நிலை வந்திருக்காதே' என ஏங்கினாள்.

பீலியிலிருந்து சீரீர் என்று ஒரே சீராக வடிந்து கொண்டிருந்த நீர் அந்தப் பிற்பகல் வேளையில் கீழேயுள்ள கருங்கல்லில் தெறித்து ஜாலவித்தை காட்டி இடுக்குகளினாடாக வாய்க்காலாக ஒடிக்கொண்டிருந்தது. குளிப்பவர்கள், பாத்திரங்களில் ஏந்துபவர்கள் உடுப்பு, சட்டி, பெட்டி, கழுவுபவர்கள் எனப் பீலியடி சனசந்தியாக இருந்தது.

செண்பகம் ஈரத்தலையைத் துணியால் துவட்டிக் கொண்டு பீலியடியிலிருந்து வெளியே வந்தாள்.

அவள் சீதாக்கிழவியின் தங்கை மகள். செத்துப்போன தனது மகளின் முகத்தை இவள் முகத்தில் பார்த்து சீதாக்கிழவி மகிழ்வதுண்டு. இவர்களைக் கண்டதும் உறவுரிமை கலந்த நிறைவான சிரிப்பு செண்பகத்தில் உதட்டில் மலர்ந்தது.

'ஏய! செங்கமலம்! இந்தத் தோட்டத்திலிருந்து உன்னைத்தான் தெரிவு செய்திருக்கென பேப்பரில் இருக்காம். தோட்டம் முட்ட இதே கதையாத்தான் இருக்கு. நீ பயிற்சியை முடிச்சிட்டு வந்து நம்ப பிள்ளையருக்கும் சொல்லித்தா...'

செண்பகத்தின் பேச்சு சீத்தாக்கிழவிக்கு சீற்றத்தை ஊட்டியது.

“செம்பகம்! சின்னப்பெட்டை போல நீயும் பேசக் கூடாது. வெளில் கூட்டிப்போற நம்ப தோட்டப்புள்ளைக் களுக்கு நடந்த ஒன்றையும் உனக்கும் தெரியாதா?... நம்ம மச்சினி கதிராயி பொன்னை, அப்போ அவளுக்கும், உன் வயசதானிருக்கும். கொழும்பில் வேல் விழா பாக்கவென்னு, அப்புறம் வீட்டு உதவிக்கெண்ணுதானே கூட்டிப்போனாக. அப்புறம் என்ன நடந்தது எனத் தெரியாதா?’’

‘‘என்ன நடந்துச்சூ ஆத்தா?’’

அதை சீத்தாக்கிழவியால் மறக்கவா முடியும்.

ஃ ஃ ஃ

பச்சையும் பசுமையுமா தேயிலைச் செடிகள் வானத்தை மறைத்து மண்ணுக்குத் திரை போட்டிருந்தன.

ஓருநாள் அச்செடிகளின் மத்தியில் புதிதாகப் பிரசவமான சிசு ஒன்றின் அலறல், கொழுந்துகளைக் கிள்ளிக் கூடையில் நிரப்பிக் கொண்டிருந்த பெண்களையும் வரம்க் கால் வெட்டுவதில் ஈடுபட்டிருந்த தொழிலாளர்களையும் அங்கு ஓடி வரச் செய்தது.

அங்கே—

செடிகளின் மறைவில் ஒதுக்கமாக அனுங்கியபடி ஒரு இளம் தாய். அவளாருகில் அழுக்குத்திரளோடு ஒரு சிசு. கால்களை உதறி வீசி வீரிட்டுக்கத்தியபடி கிடந்தது.

அங்கு இரகசியமாகப் பிரசவம் நடந்திருந்தும் குழந்தையின் அழுகை இரகசியத்தைப் பேரிரகசியமாக்கி விட்டது.

முத்து, பிச்சை கோமதி என எல்லோருமே அவ்விடத் தைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். விஷயமறிந்த ஆண்கள் சற்று விலகி நின்றனர். எல்லோர் முகங்களிலும் ஏக்கமும் பயமும் முகிலாகமொய்த்துப் படர்ந்திருந்தது.

“ஐயோ பாவம் மீனா விவரமறியாத முட்டாள் பொண்ணு. கொழும்புப் பட்டினத்திலிருந்து தோட்டத்துக்கு வந்தும் அஞ்சாறு மாசமாயிட்டுதே. அப்பளைத்தின்னிப் பொண்ணு என் இப்படி ஆனாரோ?’’ முழந்தாளிட்டுக் குந்தியிருந்தபடி தன் மனதின் எண்ணக் கொழுந்துகளை கிள்ளியெறிந்தாள் அடுத்த லயத்துப் பிச்சை.

மருத்துவம் தெரிந்த கிழவி ஒருத்தி மீனுவின் அருகே குந்தியிருந்து தடவிக் கொடுத்தாள்.

மீனா பயத்தாலும் பெலவீனத்தாலும் வாடிய தேயிலைக் கொழுந்துபோல கசங்கிக் கிடந்தாள்.

“ஐயே! சூரியக் குஞ்சாட்டம், மவராசன் பிறந்திருக்கு” குழந்தையை எடுத்து அணைத்து ஆராட்டினாள் முத்துப் பாட்டி, தன் வயிற்றில் ஒரு முழந்தையும் தங்கவில்லையே என்ற ஆதங்கம் அவருக்கு.

காற்று அடிப்பட்டு வீசிப்பறக்கும் சருகுபோல தேயிலைச் செடிக்கு அடியில் கள்ளிப் பெண்ணுக்கு குழந்தை பிரசவம் என்ற செய்தி எங்கும் வீசிப்பறந்தது.

நேரம் போகப் போக விடுப்புப் பார்க்க அந்தத் தோட்டமே அங்கு கூடியிட்டது.

செய்தி கேள்விப்பட்டதும் சுப்பையா கங்காணி ஓடி வந்தார். வியர்வை அவர் அணிந்திருந்த பெனியனை ஈரமாக்கி விட்டிருந்தது.

மரியாதையாக சற்றுத்தூரம் நின்றபடியே தலையில் கட்டியிருந்த துண்டை அவிழ்த்து உதறி வியர்வையை ஒற்றிக் கொண்டார்.

“வர வர நம்ப புள்ளைங்க. ரொம்பக் கெட்டுப் போனாங்க. பொம்பிளைப் பொண்ணுக்கு மானம் மரிசாதி வேணும்” அளவோடு, குடித்திருந்த அவர் நிதானமாகவே வார்த்தைகளை உலர்த்தினார்.

தலைக்குக் கைகளைப் பாரமாக்கியபடி சிலர்...

நாடியைக் கைகளில் ஏந்தி எப்படி நடத்திருக்குமோ? எனச் சிலர்...

‘‘பொண்ணாகப் பிறந்தாலே பாவச்சமை தான்’’... எனத்தத்துவம் சொல்வோர் சிலர்...

‘‘பொட்டைப் புள்ளையங்களை வீட்டுக்கை பூட்டி வளக்கோணும்’’ என வியாக்கியானம் சொல்வோர் என அங்கு அபிப்பிராயங்கள் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தன.

‘‘ஜோ! மவளே என்னாச்சு! ’’ என அலறி அடித்துக் கொண்டு ஒடிவந்தாள் கதிராயி.

அவளைக் கையில் பிடித்து சுற்றி நின்ற பெண்களை தள்ளி விலத்திக்கொண்டு மீனாவின் அருகில் கூட்டிச் சென்றாள் ஒருத்தி.

மீனா கண்ணை விழித்து லேசாகப் பார்த்தாள். களை, பயம், அதிர்ச்சி, புதிய அனுபவம் வேதனை, வெட்கம் யாவும் அவளை ஒரு பிரளயத்துள் திடீரென அமிழ்த்தி விட்டதுபோல உணர்ந்தாள்.

‘‘பெத்தவள் நானிருக்க நீபேந்த விழிப்பதென்னை’’ என்று ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கிவிட்டாள் கதிராயி.

அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் புதிய புதிய செய்திகளை இரகசியமாகப் பிரசவித்துக் கூனிக்குறுகிக் கொண்டிருந்த போது கங்காணியார் அரை வெறியிலும் ஒடிப்போய் தோட்டத்து லொறியைக் கொண்டு வந்துவிட்டார்.

கையில் மருந்துக் குளிகைகளும் கிளாசில் நீரும் கொண்டு நின்ற மருத்துவமாது அவளைத்தட்டி எழுப்பிய போது, கண்ணைத் திறந்த மீனா தான் ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் கிடப்பதை உணர்ந்தாள். அவளின் உடம்பில் மட்டுமல்ல உள்ளமெல்லாம் வேதனை தந்த அந்தக் குழந்தை

அவளது கால்மாட்டில் சிறிய தொட்டிலில் நிம்மதியாகச் சுருண்டு தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

சோர்வும் களைப்பும் அவள் கண் இமைகளை வருடி மீண்டும் மூடிவிட்டன.

உலகை மறந்து உறங்கிக் கிடந்தவளை, குழந்தையின் அலறல் விழிக்க வைத்தது.

‘‘குழந்தை பசியால் துடிக்குது. பெத்தவருக்குக் காது செவிடா. தூக்கிப் பாலைக் கொடம்மா’’ இரவு மேற்பார்வை பார்க்கும் நர்ஸம்மா மீனாவைத்தட்டி எழுப்பிக் கூறினாள்.

பெலவீனத்தால் அவள் தொய்ந்து விழுந்தாள்.

செவ்வரத்தைப் பூவாகச் சிலந்து துடிக்கும் சிசவை அணைந்துத் தூக்கி மீனாவிடம் கொடுத்து விட்டு, பிரசவ வேதனையால் அலறித்துடிக்கும் மற்றமொருத்தியைக் கவனிக்க அவசரமாகப் பிரசவ அறைக்குள் நூர்ஸ் போய் விட்டாள்.

குழந்தை தாயின் அருவில் கிடந்து அலறித்துடித்துக் கதறியது. துவண்டகரங்களால் குழந்தையை மெல்லத் தடவினாள்; மெதுவாகத் தட்டினாள்.

அதன் அலறல் ஓயும் வழியாக இல்லை.

சின்னங்கால்களையும் பிஞ்சுக்கைகளையும் முறுக்கி இழுத்து அலறியது, வீரிட்டு நெனிந்தது. அதை அமைதிப் படுத்த அவளால் முடியவில்லை.

முதுகுத்தண்டு ‘சள்ளஸ்’ ஜனங்க கொதித்து வலித்தது; இடுப்புக்குக்கீழே உழைச்சல் தாங்க முடியவில்லை. குழந்தை கதறிக் கொண்டேயிருந்தது.

தனது எதிர்காலம் யாசித்து வரமிருக்காமல் தற்செய லாகப் பிறந்திருக்கிற இச்குழந்தையின் எதிர்காலம்... அவள் மூளையெல்லாம் குழம்பிச்சேறாகி.... சிந்திக்கும்...திறனற்ற

தாக... புத்திபேதவித்துக் கலங்கியது... கரிய... இருட்டாக... அவனுக்குத் தலை சுற்றியது; கண்கள் இருண்டு விட்டன.

அந்த இருட்டு மயக்கத்தில் இருந்த அவள் கதறிக் கொண்டிருக்கின்ற குழந்தையை இழுத்து, மார்புக்காம்பை அதன் வாயில் தினித்து, இறுக்கி, அணைத்து... பிறகு குழந்தையின் அழுகுரல் கேட்கவே இல்லை... அவனும் உறங்கி விட்டாள்.

ஃ ஃ ஃ

கொழும்பிலுள்ள பணக்கார வீடு ஒன்றில் வேலைக்காரப் பெண்ணாக மீனா வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டிருந்தாள். அவள் வேலையிலிருந்தபோது கதிராயி சந்தோஷமாகவே இருந்தாள்.

தோட்டத்துக்கு போவோர் வருவோர் மூலமாக மீனா வின் சம்பளப் பணமான ஐம்பது ரூபாவையும் மாசா மாசம் கதிராயியிடம் வீட்டுக்கார எசமான் சேர்க்கத் தவறுவ தில்லை. ஆண் துணையில்லாத கதிராயிக்கு அந்தப் பணம் செலவுக்குக் கை கொடுத்தது.

ஆறுமாசங்களுக்கு முன் திடீஸென மீனாவின் கையில் ஒரு தொகை பணத்தைத் தினித்து, ‘இனி நீ வேண் டாம் போ’ எனச் சொல்லி அவளைத் தோட்டத்துக்கு அனுப்பிவிட்டார் வீட்டுக்காரர்.

ஒரு வருடத்துக்கு தாம் வெளிநாடு செல்ல இருப்பதாக அவர்கள் கூறிய காரணத்தைக் கதிராயியும் மீனாவும் நம்பினார்.

மீனாவுக்கும் தனக்கும் ஏற்பட்டுள்ள கொடுமை விளங்கவில்லை.

மகள் கொழும்பிலிருந்து வந்தபோது மினுமினுவென்று எடுப்பான தோற்றமும் நிமிர்ந்த வயிறும் கதிரியின் கண்ணில் போன்று விட்டது. மீனாவுக்கு குடும்பத்தின் குத்துப் போன்ற குத்துப்பாடு என்று கொடுமை விளங்கவில்லை.

பட்டும் எசமான் விட்டு பட்டரும் ஜாழும் கொழுப்பான சாப் பாடும் மகளை 'மொத மொத'வென ஆக்கிவிட்டது என்றே தாய் நம்பினாள்.

“ஜூயா! என்றை பொண்ணை விட்டிடுங்கோ... விட்டிடுங்கோ” என்று கதறித் துடித்தாள் கதிராயி.

சிசுவின் கழுத்தை மீனாதான் நெரித்தாள் என நிருபிக்கும் கை அடையாளத்தை வைத்திய நிபுணர் கோர்ட்டில் சமர்ப்பித்தார். எட்டு வருடங்கள் கடுமியச் சிறை என நீதிவான் தீர்ப்பளித்துவிட்டார் பிறகு சிறைக்கு வெளியே அவள் வரவே இல்லை. அங்கும் அவள் உடலால் அடிக்கடி கற்பழிப்பு...

கொடுமை... அவள் அதற்குள்ளேயே புதைக்கப்பட்டு விட்டாள்.

கதிராயிக்கு இது எதுவுமே தெரியாது.

“ஜூயா! என்றை பொண்ணை விட்டிடுங்கோ... விட்டிடுங்கோ” எனப் பல வருடங்களாகப் பைத்தியமாகப் புலம்பிக் கொண்டிருந்த அவனும் ஒருநாள் ஆற்றில் விழுந்து பிரேதமாய் மிதந்தாள்.

ஃ ஃ ஃ

“இன்னும் அவள் குரல் என் காதில் ஒலிச்சுக்கிட்டே இருக்கு... நம்ம பொட்டைப் புள்ளைக்களை தொழில், பணம் குடுப்பதா ஏமாத்திக் கூட்டிக் கொண்டே கெடுத்துப் போடு றானுவு” சீத்தாக்கிழவியின் கண்களில் நீர் துளிர்த்து விட்டது; குரலில் பயம் நிறைந்திருந்தது.

“ஆயா! அந்தக் காலம் மாறிப்போச்சு... பசி பட்டினி யோட்டும் எங்க பிள்ளையள் நாலு எழுத்துப்படிக்க வேண்டு மெனத் தொடங்கீட்டுது. நீ ஒருத்தியா உழைச்சே என்னைப் படிக்க வைச்சியே... கல்வி அறிவிருந்தா துணிச்சலும் வரும்.

காலையிறு சூரி குத்தாலோ கூடாய்மெடுகிறா எக்குவதி கூடிடுவா
முப்பு சாயசுகிரு ராயது தாக்கு வகையில் ஒக்கிட்டுப்பிள்ளை
ஸ்ரீ குமாராலை : நூயறையு கங்கிகள் கூக்காங்கா ப்புஞ்சுக்குரு
கும்பு சிரோது ஸ்ரீகும்புப்பு “ங்புவிப்பாயாக்குவாவிப்புப்பு
ங்கு கும்புக்குருக்கு ஏங்கு வியாக்கிறுகிற சூரியாக்குரு
குடுக்குரு கூபுவிக்குப்புக்குருக்கும்புக்கு கூரை கூக்கிறு

க்குடுக்குரு கூக்குரு ப்புக்கு குடுக்குரு கூக்குரு கூக்குரு
3. செருப்பு

அந்தப் பிரிசுகளின்டுக்கும் பசி!

முத்த குழந்தைக்கு இரண்டு வயசு; அடுத்தது ஆறு
மாதத் தவ்வல். தனது வயிற்றுப் பசியையும் பொருட்படுத்தா
மல் அந்தப் பாலன்களின் பசியைச் சமாளிப்பதில் அவனுக்கு
எவ்வளவு வேதனைகள். ஒழுங்கான சாப்பாடு இல்லாததால்
அவளின் மார்பில் சரப்பதற்கு எதுவுமில்லை. அவள்
எதிர்நோக்கும் கஷ்டங்களினால் அடிக்கடி கண்கள்தான்
நீரச்சுரக்கும்.

கஞ்சி காய்ச்சிக் குடிப்பதற்கு அரிசியே ஒரு கொத்து
நாற்பத்தைந்து ரூபா என விற்கப்படுகின்ற அந்த யுத்த
பூமியில் குழந்தைகளின் பாலமாவகைகள் கிடைப்பதற்கு
அரிதாகி அவற்றின் விலை பணமரத்தின் உச்சியையும்
தாண்டிவிட்டன. கறுப்புச் சந்தையில் ஒரு ‘பைக்கெற்’
பாலமா நானுறு ரூபாவுக்கும் அதிகம்; அதையும் தேடிக்
கண்டுபிடித்து வாங்க அலையவேண்டுமே.

வானத்தின் ஹெலிகஞும் குண்டுவீச்சு வீமானங்களும்
வட்டமிட்டு, அவர்கள் வசித்த குடியிருப்பில், குண்டுகளை
வீசி எக்காளமிட்டபோது, குழந்தைகளையும் தூக்கிக்
கொண்டு, உடுத்தியிருந்த உடையோடு இரவோடிரவாக
பத்து மைல்களுக்கப்பாவிருந்த அவளின் ஒன்றுவிட்ட அக்கா
வீட்டுக்கு ஓடிவந்து தஞ்சம் புகுந்தவள்தான்.

கையிலே பணமில்லை. உழைத்துக் கொண்டிருந்த கணவனையும் சுற்றிவளைப்பின்போது இராணுவம் கைது செய்துவிட்டது. கையிலும் காதிலும் கிடந்த நககள் ஒவ்வொன்றாக கடந்த மூன்று மாசங்களாக விலைபோய், கழுத்துத் தாலி மட்டும் எஞ்சியிருந்தது.

இலை குழைகளையும், ஒடியல், குருக்கன், வரகு போன்ற மறந்த, மறைத்த உணவுகளாலான குழையும் கஞ்சியையும் ஆக்கி அவற்றால் வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டிருந்த அக்கா குடும்பத்தார், அதிலொரு பங்கை அவருக்கு கொடுத்தனர்.

அவள் தனது பசியைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. கவலைக்குக் குழந்தைகளின் பசிதான் பூதாகாரமாய் அவளை உலுக்குகிறதே!

“நே..... நே..... ய..... நே ய்” பிஞ்சில் ஒன்று பாலுக்கு அழுத்து.

‘அம்மா..... பா...ப...பா’ முத்தவரும் தனக்குப் பால் வேணுமென்று சுருதி கூட்டினாள்.

அவள் அடிவயிறு கணன்று கொதித்தது.

‘என்றி கமலா... உங்கிளேக்கை கடையிலை ஏதாவது பால் பைக்கெற வந்திருக்கோ என்னு..... ஒருக்கா விசாரித் துப் பாத்தியே’

‘ஓம் அக்கா..... தேவிற்றிற்றை கடையிலை கிடக் காம் 420 சொல்றான்’

‘அறுவான்கள் எரிஞ்ச வீட்டிலை புடுங்கின அறுதி யென்று குழந்தையளின்றை மாவைக்கூட பணம் குவிக்க துடிக்கிறான்கள். எங்கடை நாட்டிலை இதனால்தான் இத்தினை கொடுமை குடிகொண்டு கிடக்குது’ அக்காவின் மாமியார் சாபமிடத் துவங்கிவிட்டாள்.

“இஞ்சை பிள்ளை கமலா..... உந்த அநியாயம் நடத்திருக்காவிட்டால், உந்தக் கொள்ளை லாபக்காரரிட்டை உன்னைக் கையேந்த விடுவதே?..... தன தளவெண்டு கொழுத்து, கண்டு போடற நாளிலை அரக்கன்கள் குண்டைப் போட்டு அந்த அதிர்ச்சிமிலை வாயிலும் வயித்திலுமாயிருந்த எங்கடை செங்காரிப் பசு துடிதுடித்துச் சாகாமல் இருந்திருந்தால் இந்தக் குழந்தைகளுக்கு மட்டுமே இன்னும் இருபது குழந்தைகளுக்கும் பால் கொடுக்க முடியுமோ...?” அக்காளின் மாமா ஆத்திரத்தோடு பெருமுச்சு விட்டுவிட்டுத் தன் இயலாமையை வெளியிட்டார்.

அக்கா கள்ளிகளைத் தேடிப் பொறுக்கிவந்து அடுக்களையில் அவசர அவசரமாக தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“கூப்பன் கடையில் மா ‘பக்கெட்’ வந்திருக்காம் மாமா, பிள்ளையளின்றை பிறப்புச் சாட்சிப் பாத்திரத்தைக் காட்டி கிராம சேவகர் அத்தாட்சிப்படுத்தினால், அத்துண்டுக்கு மா தருவாங்களாம் கட்டுப்பாட்டு விலையில்”

“விதானையார் நல்ல மனுஷன், எங்களுக்குப் பழக்கந்தானே... அந்தப்பத்திரங்களை இருந்தால் எடு...”

எத்தனைதரம் கச்சேரிக்கும் வீட்டுக்குமாக நடந்து நடந்து அலைக்கழிந்துவிட்டாள். நினைக்க அவனுக்கு ஏரிச்சலாக இருந்தது.

குழந்தைகளுக்கோ பாலில்லை. பால் இல்லாமல் அவர்களை ஒரு நிமிடமேனும் தாக்காட்டுவது பெரும்கஷ்டம்.

பால்மா வாங்குவதற்கு-அத்தாட்சிப்பத்திரம் வேண்டும். பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரம் எடுக்கக் கச்சேரிக்கும் வீட்டுக்கு மாக நடந்து களைத்துப் போனாள். ‘ஓ! என்ன வாழ்க்கை’ என கமலாவுக்கு மனம் அலுத்துக் கொண்டது.

‘கருவில் உருவான குழந்தையையே பத்து மாசத்தால் பெற்றெடுத்து விடலாம். அது பிறந்த அத்தாட்சிப் பத்திரத்தைப் பெற.....’

“குண்டு வீச்சுக்குப் பயந்து உயிரையும் குழந்தைகளையும் கையில் பிடித்தபடி, பாய்ந்து விழுந்து ஓடிவந்தபோது வீட்டில் கிடந்த சிறப்புச்சாட்சிப் பத்திரங்களையும் தேடி எடுத்துக் கொண்டுதான் ஓடவேண்டும் என்ற எண்ணையாருக்குத்தான் வரும்? -பைத்தியக்காரத்தனமான சட்டங்கள், விதிகள்.” மனிசத் தன்மையில்லாத அரசாங்கச் சட்டங்களை மனதாரச் சபித்தாள் கமலா.

குழந்தைகளின் அத்தாட்சிப் பத்திரங் பெற இரு மாசங்களுக்கு முன்பே கமலா விண்ணப்பத்திரங் எழுதி கச்சேரியில் நேரில் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டாள்.

“இரு கிழமை கழித்து வா”

இரு கிழமைகளைத் தனிவிட்டாள்.

“இன்னும் ஒரு கிழமேக்கை தபால்ல வரும், நீ வீட்டை போ”

ஒரு மாசமாகத் தபால்காரனைப் பார்த்து அவள் கண்கள் பூத்துவிட்டன.

அடிக்கடி ‘வெல்லும்’ வானத்தில் ‘சுப்பர் சோனிக்’ விமானங்களின் உறுமல்களும்தான் கேட்டன. தபால்காரனின் மனிச்சத்தம் அந்தக் கிராமத்தில் விலுகிலுக்களில்லை.

அச்சமூட்டும் சூழ்நிலையையும் பொருட்படுத்தாது அவள் அந்தக் கந்தோருக்குப் போனாள். பல மைல் தூரம் நடந்ததில் களைப்பு, காலையில் வாயிலுற்றிய கஞ்சி சேமித்து அடுத்த வேளைக்காக சூழ்நிலையையும் வெளியிட்டாள்.

கழுத்திலும் நெற்றியிலும் வழிந்த வியர்வையைப் படிவைத் தலைப்பால் ஒற்றிவிட்டாள்.

சூழ்நிலையைப் பற்றியே கவலைப்படாத ஒரு கழுகின் கண்கள் அவள் முஸ்பக்க உடலின் மேற்புறத்தை மேய்ந்து கொண்டிருந்தன.

அவளைக் கண்டதும் வெற்றிலைக் காவிப்பற்கள் வெளியே தெரிய விஷமத்தனமான சிரிப்புடன் அந்தச் சிற்றாழியன் ஒரு இருக்கையைக் காட்டி அதில் இருக்கச் சொன்னான்.

“ஐயா! பின்னையள்... பால் இல்லாமல் துடிக்குது கள்...”

“கன் நாளாய்ப் போச்சு... இரு... இரு... வாறன்” அவளின் விண்ணப்பத்தைத் தேடிச் செல்லபவன் போல உள்ளே சென்றான்.

வழமைபோல கதிரைகளை நிரப்பியிருப்போரை அப் பிரிவில் காணவில்லை.

எதாவது சுத்தியாக்ககிரகத்துக்கோ அல்லது ஊர்வலத் துக்கோ விடுப்புப் பார்க்கப் போயிருப்பார்களோ?

‘இல்லை, இங்கேதான் எல்லோரும் இருக்கிறோம்’ என்பது போல, அருகிலிருந்த ஒய்வு அறையிலிருந்து கலீ ரென்ற சிரிப்பொலி மிதந்து தவழ்ந்தது.

பால் வேணுமென்ற குழந்தைகள் அடம்பிடித்து அழும் ஒவி காதுகளைத் துளைப்பதுபோல கமலா துடித்தாள். இன்றாவது எப்படியும் பிறப்புச் சாட்சிப் பத்திரங்களைப் பெறவேண்டுமென அவள் மனம் அங்கலாய்த்தது.

காலையில் கண் விழிக்கும் போதே சின்னப்பயல் விரிட்டமுத்து இன்னும் அவள் கண்களை விட்டு அகல வில்லை. புழுவாகத் துடித்த குழந்தைக்கு ஆறவைத்த மல்லித் தண்ணியைப் பருக்க அதைக் குடித்து அன்னை முகத்தையும் கண்ணத்தையும் பூங்கரங்களால் தடவி நெஞ்சை வருடி விளையாடியது. தாயின் மடியில் தவழும் சுகத்தில் மல்லித் தண்ணியைத் தாயின் பாலெனச் சுவைத்தது-தம்பி சூப்பி உமிழ்வதைப் பார்த்த இரண்டுவயதுப் பிஞ்சு அவள் மடியில் விழுந்து, ஒரு பகுதியைத் தனது உசிமையாக்கியது. அவனுக்கு அந்த வெற்றுச் சுவைப்பில் பசி அடங்கவில்லை.

“பா..... ப..... தா..... பா..... ப..... பா... தா...”
எனத்தாயின் தலைமுடியை இழுத்துக் குழப்பி அடம்பண்ணி
அழுதான்.

மடியில் கிடந்த பாலகனைத் தடுக்கில் கிடத்தி அருகில்
தலையணைகளை வைத்து அணைத்து பழைய சேலையால்
போர்த்திவிட்டு எழுந்தாள். முடியில்லாத பக்கீசுப் பெட்டிக்
குள் கையை விட்டுத் துழாவினாள். ஹோர்லிக்ஸ் லேபல்
ஒட்டிய போத்தல்கள் வெறுமையாகக் கிடந்தன. தகரப்
பேணிகளை எடுத்து ஒவ்வொன்றாகத் திறந்து பார்த்தாள்.
அங்கும் வெறுமையே விழித்து முழித்தது. ஒரு பேணியின்
அடியில் தட்டிக்கிடந்த பொட்டளவிலான மாவை சுரண்டி
கவனமாகத் தாளில் தட்டிக் கொட்டினாள்.

ஒரு தேக்கரண்டி தேறியது.

மலையளவு மகிழ்ச்சி அவனுக்கு!

அப்பாடா! அந்தக் கொஞ்சுண்டு மாவை பிளையின்
ஸ்ரோடு கலந்தபோது அது வெள்ளை காட்டியது.

‘பாலனுக்கு ந..ல..ல..ல... வெள்ளைப் பா..ப..பா...’
தனது வாயை உறிஞ்சி உறிஞ்சி அந்தத் தேநீராப்
பாலெனச்’குக் காட்டிக் குழந்தை நம்பும்படி நடித்தாள்.

பாலனின் உதடுகள் மாலையில் முகையவிழும் மல்லிகை
யாக விரிந்து பொக்கைச் சிரிப்பாகப் பொலிந்தபோது மேல்
முரசில் இருந்த இரு சிறு பற்கள் முத்தாக ஒளிர்ந்தன.

அம்மாவின் அணைப்பில் பால் பருகும் மகிழ்வில் பாலன்
துள்ளித் துள்ளி மகிழ்ந்தான்.

அவள் கண்கள் துளிர்த்துக் கசித்தன.

‘இன்று எப்படியும் பிறப்புச் சாட்சிப் பத்திரம் எடுக்கவே
வேண்டும்’

உள்ளே போன அந்தச் சிற்றாழியன் இன்னும் வெளியே
வரவில்லை.

கடதாசிச் கூட்டத்திலோ - கரம்போட்டிலோ - புதினப் பத்திரிகைகளிலே - அப்படி உள்ளே அவர்கள் முழ்கிக் கிடந்தார்கள்.

தேநீர்க் கோப்பைகள் உறிஞ்சப்படும் சத்தம். “என்ன அன்றன், ரீக்கு இண்டைக்குப் பால் காணாதுகானும். ஏன் சொட்டுறாய்... அகதிமுகாம்களுக்குக் குடுக்க எண்டு பால்மா நேற்றுத்தானே வந்து நிறைஞ்சு கிடக்கு.”

“இஞ்சே அன்றன், இந்தா என்றை கப்பைக் கொண்டே கொஞ்சம்சீனி போட்டுக் கொண்டா...இனிப்புக் காணாது.”

“சரி சரி கெதியாய்க் குடியுங்கோ சேர். பெரியவர் கண்டால் துலைஞ்சம்..... அந்தப் பெட்டையும் வந்து கன நேரமாய் காத்துக்கொண்டிருக்கு. அதுக்கு வீட்டிலை வேலை யும் இல்லைப் போல சேர்”

“ஆர் கானும் அது—பெட்டை?”

“அதுதான் நீங்கள் சொல்லுவியள் சேர் கதியான குட்டி எண்டு..... அந்தச் சிவப்பி, மெல்லியவள், ‘மான்குட்டிக் கண்’ என்னுவியல்..... பேத் சேட்டிவிக்கற்றுக் கெண்டு அடிக்கடி வரும்..... அது இண்டைக்கும் வந்திருக்கு சேர்.”

“ஓ அந்த சவீற்றியோ!... அவளின்றை பேத் சேட்டி விக்கற் எல்லாம் சரி கானும்..... அவள் என்றை வைனிலை விழுமட்டும் அலைக்கழிக்கத்தான் வேணும். அவளின்றை புரியனையும் ‘ஆயி’ பிடிச்சுக்கொண்டு போட்டான்கள் தானே! பாவம், தனிய..... இண்டைக்கு ‘ஷிறை’ பண்ணிப் பாப்பம். ஆர் கேட்கப் போகினம்—?”

“அஹ்ஹஹ்ஹா..... ஓஹ்ஹெஹ் ஹஹ்ஹோ?” ஒங்காரச் சிரிப்பொலிகள்.

அடுத்த அறையிலிருந்து வந்த சம்பாஷணைகளும் சிரிப்புகளும் அவள் செவிகளில் செல்லாக வெடித்து ஒலித்தன.

“அடப் பாவிகளா? மக்கள் சொத்தில் சதை வளர்ப்பது மட்டுமல்லாமல், மக்களேயே உங்கள் சதைப்பசிக்கும் மேய்ப் பார்க்கிறீர்களா?”

அவள் உள்ளம் கணன்று எரிந்தது. உதகுகளைக் கடித்து எச்சிலால் நன்னத்துத் தனித்தாள்.

“இன்டைக்கு எப்படியும் அத்தாட்சிப் பத்திரங்களை ஏடுக்கவேணும்” — அவள் மனம் உறுதியாக இறுகியது.

வெற்றுக் கதிரைகளை அவர்கள் வந்து நிரப்பியபோது கடிகாரம் பதினொரு மணியை நிறைவு செய்து கட்டியங் கூறியது.

அவனுக்கு முன்னாலிருந்த மேசையின் எதிர்புறமிருந்த கதிரையில் வந்து உட்கார்ந்தவர், “ஓ கமலாவா... கன நாள் இந்தப் பக்கம் காணேல்லை... விட்டிலை வேலை கடுமை போல... நல்லா— வாடிப்போனாய்..... எனக்கும் இங்கை சரியான வேலையப்பா... களைச்சிருக்கிறாய்..... கூல்றிங்ஸ் ஏதாச்சும் எடுப்பிக்கட்டே?!” அவரின் வரவேற்பு புதிதாக இருந்தது.

கடுகடுப்பான குரலுக்குப் பதிலாக அவர் குரலில் ‘புதிய’ இரக்கம் தொனித்தது.

அவளைத் தனது ‘லைனில்’ விழுத்தவேண்டும் என்பது அவர் நோக்கம்.

“அப்பப்பா... என்ன வெய்யில்? பீபான் இல்லாமல் வேத்துக் கொட்டுது?” — கண்களால் அவளின் மார்வை மேய்ந்தபடி கதிரையில் நன்கு சாய்ந்தபடி, மேசையின் கீழால் கால்களை முன்னே நீட்டினான். அவளின் கால்களை அந்தப் பாதங்கள் நக்கின.

“இன்டைக்குப் பத்திரங்களை எப்படியும் எடுக்க வேண்டும்” என்ற உணர்வு அவளை எச்சரித்தது.

கால்களால் அவருக்கு உதைப்பது போல, நிலத்தில் உதைத்துப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டாள். தாவணியை இழுத்து கழுத்தைச் சுற்றிப் போர்த்திக் கொண்டாள்.

“நிரப்பிய துண்டு தந்து இரண்டு மாதமாகுது. இன்னும் சேட்டுவிக்கேற் ஒன்றும் வரவேயில்லையே.....” அவள் கேட்டாள்.

“ஓ, ரெண்டு மாசமா?..... விடாயாயிருக்கு மீ. வீட்டுப் பக்கம் ஆரும் இருக்கின்மே..... நான் இரவைக்குக் கொண்டு வந்து தாறன்.....” —அந்த அகட விகடமான கொச்சைப் பேச்சுக்கும் அவரின் எண்ணத்துக்கும் கண்ணத்தில் ஒங்கி அவருக்கு இரண்டு அறை அறையவேண்டுமென மனம் மட்டுமல்ல அவளது கரங்களும் துடித்தன.

“ஏழை எளியதுகள், அகதிச் சனங்கள்,... பசியால் துவனும் குழந்தைகள் படும் கஷ்டம் உங்களுக்குத் தெரியாது. உட்கார்ந்த இடத்தில் மாசச் சம்பளம் வாங்கிற உங்களுக்கு மனச்சாட்சியாவது இருக்கவேண்டும். எத்தனை முறை— அலைஞ்சிட்டன், செமியாப்பாட்டில்... புளிச்சல் ஏவறை— விட்டுக்கொண்டு செல்லம் கொஞ்சிறியனே.....?” அவள் எரிமலையாக குழுறினாள்.

அவர் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. “எங்கடை வேலை யும்— கஷ்டமும்— எங்களுக்குத் தெரியும்.... நீ சொல்லித் தரவேண்டாம்... போ... நாங்கள் அதை அனுப்புகிறபோது பெற்றுக்கொள்... போ..... போ.....” சட்டைக்கொலரைத் தூக்கிவிட்டுக் கொண்டு அவர் கொக்கரித்தார்.

சிடு சிடுவென்று அவள் மேலே படியேறிப் போனதை அவர் சுற்றுமே எதிர்பார்க்கவில்லை.

அந்த அலுவலக மேலதிகாரியின் கடமையனர்வும் நேரமையும் பொதுமக்களுக்கு உதவுகின்ற மனிதநேயமும் பற்றி அவள் ஏற்கெனவே கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள்.

கதவைத் திறந்துகொண்டு வந்து கண்ணகிபோலத் தன் முன் நிற்கும் அப்பெண்ணைக் கண்டு அவர் ஒரு கணம் திகைத்துப்போனார். யாருமே அவரது அறைக்குள் அப்படி வந்ததில்லை.

அவள் நடந்தவையனைத்தையும் அவர்முன் எடுத்துக் கூறினாள். அவள் வார்த்தைகளில் அவருக்கு நம்பிக்கை பிறந்தது.

மேசை மணியை ஒலித்தார். வந்த சிற்றுழியனிடம் சம்பந்தப்பட்ட அலுவலரைக் கோவைகள் சகிதம் வருமாறு கட்டளையிட்டார்.

“ஏன் மிஸ்டர், இந்த அப்ஸிகேசனை டிஸ்போஸ் செய்ய இவ்வளவு சுனக்கம்? ”— மேலதிகாரி பொய் யிடுக் கோடு நின்ற அந்த உத்தியோகத்தரைப் பார்த்து உறுமிறார்.

“இல்லை சேர்தான் டேற்றை பதிவுக் கொப்பி யிலை ட்ரேஸ் பண்ணவேண்டியிருந்தது. நேற்றுத்தான் அந்த ரெஜில்ஸ்ரரைத் தேடி எடுத்தம். இன்று போஸ்ட் பண்ண ரெடி. இதோ!.....” — அரசு நிர்வாக விதிமுறை களில் நொண்டிச்சாட்டுக்கென எத்தனை ஒட்டைகள்.

அதை அவள் வாங்கிக் கொண்டு நன்றி கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டாள்.

கீழே இறங்கி அந்த அலுவல் பிரிவைக் கடக்கும் போது அந்தப் பிரிவிலிருந்து வந்த குரல்கள் அவள் செனிகளில் தெளிவாக விழுந்தன.

“தேவடியாள், நெஞ்சைத் திறந்துகாட்டி கிழவனை மயக்கிப் போட்டாள்.....”

அந்த அத்தாட்சிப் பத்திரம் அவளது வயிற்றில் பாலை வார்த்தை. இரண்டு பிஞ்சகளும் பாலைச் சப்பைக்கொட்டில் சுவைத்துக் குடிக்கும் காட்சியில் முழுகியவளாய் யிடுவிடென நடந்தாள் கமலா.

சுருண்டு நெளிந்து காற்றின் வீச்சுக்கு அநாயாசமாகத் தவழும் அவளது குட்டை முடிகளை இழுத்து இறுக்கிப் போடப்பட்ட கொண்டையும், கடைந்தெடுத்து போன்ற உடலும் பின்புறத்துக்கு எழிலுட்டின.

“பார்... குலுக்கிக் கொண்டு [போறாள்..... மாண்குட்டி போல.....”

“என்ன சவீற்!— கவீற்றி!”

அவளை நோக்கி குரல் வீச்சுக்கள்.

ஒரு கணம் தரித்து நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அவளின்கோப நெருப்பு தம்மைச் சுட்டுப் பொசுக்கி விடுமோ என்ற பயத்தில் குரலெழுப்பிய அத்தனை தலை கணும் குட்டிச் சுவருக்குக் கீழே பதுங்கிக் கொண்டன.

சிறிது தூரம் அவள் காலடி எடுத்து வைத்திருப்பாள். வலக்கால் செருப்பு காலை உறுத்தியது.

மீண்டும் அக்கட்டிடத்திலிருந்து குரல்கள்

“சவீற்றி.....!சவீற்றி!” கைகளால் முத்தங்கள் அவளுக்கு அள்ளி வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவள் குனிந்து காலைக்கடித்த செருப்பைக் கையில் எடுத்தாள்; அடுத்த செருப்பையும் கழற்றினாள்.

‘ஷாய்கி’ எப்போல்வப் பூசீகபி சூபவிடானால்
கீக்கும் ரண்டு முட்ராக்குமிழு குட்டிகளி சூபவால் மிகவுக்
குய்து இரண்டு
மறுப்பிடால் சிலங்காலை ஏர்த்தெ சிறபகல்வானை குத்தினைப்
நூல்களிலுமிருந்து கூக்காக மறுப்பிடாலை கூங்க

4. உயர்ப் பறந்தரலும்...

அட்டகாசம் போட்டுச் சிவனின் முடிதேடிக் களைத்துப் போன அன்னப்பட்சியைப் போல் ஆகாயவிமானம் சோர் வாகத் தரையைத் தொட்டது.

விமானத்தால் இறங்கித் தன் சொந்த மண்ணிற் கால் களை ஊன்றினாள் ஜெயவாணி. அவளையறியாமலே உடலெங்கும் ஒரு மகிழ்வான புல்லிப்பு. அப்பப்பா! எனது சொந்த மண்ணில் விசங் காற்றிற் கூட ஒரு இங்கிதம்! ஒரு இனிமை! நெகிழ்வு நிறைந்த மலர்ச்சி! இவற்றையெல்லாம் ரசித்த அவளது உள்ளத்தில் ஒரு இன்பக்கிளர்ச்சி!

நீண்ட நாட்களின் தனிப்பு இப்போ நிறைவேறுகிறது என்ற புளகாங்கிதத்தில் அவள் இதயம் விம்மிப் பூரித்தது.

“ஹாய்...”

“ஹலோ!...”

“அக்கா...!”

“பிள்ளை மகளே ஜெயா...” அம்மாவின் அணைப்பு சொந்த பந்தம் யாவற்றையும் நினைவில் நிறுத்தி மகிழ்ந்தது.

“பிளேன் இன்று நேரத்துக்கே வந்திட்டுது.”

“சாமான்களைல்லாம் சிரிதானே!” என்றபடி தங்கை பவானி அக்கா உருட்டிவந்த சாமான் வண்டியைத்தானே வாங்கி உருட்டுகிறாள்.

கண்ணாடி போல் பொலிஷ் பண்ணப்பட்ட ‘மொஸ்க்’ தரையில் சாமான் நிறைந்து வழிந்தாலும், வண்டி வழுக்கிக் கொண்டு ஓடியது.

பயணித்த களைப்பையும் மறந்த ஜெயவாணி தாமிடமும் தங்கை பவானியிடமும் சுகநலங்கள் ஊர்ப்புதினங்களையெல்லாம் விசாரித்துக் கொண்டாள்.

‘‘பவானி எங்கேயாவது கண்ணைப் போட்டுக் கொண்டாளா? அல்லது அம்மா சும்மா இருக்கமாட்டாவே. சல்யாணப் பேச்சு பொருத்தம் அது இது என்று ஓடித்திரி வாவே, என்ன அம்மா தங்கச்சிக்கு மாப்பிளை நெடியா?’’ என்றால் ஜெயவாணி.

‘‘சும்மா வா அக்கா! முதல் உங்கள் குளிர் நாட்டுப் புதினங்களை, பீர்க்கா, மோகன் இவங்களுடைய புதினங்களைச் சொல்லேன். எங்களை விசயம்தானே! வீட்டைப்போய் ஆறுதலாகப் பேசலாமே!’’

‘‘அதென்னமோ பெண்களுக்கிள்ளாம் உரிமை வேணு மாம். சுதந்திரம் இல்லையாம். இங்கே பவானி படும்பாடு சொல்லும்தரமில்லை. அதை ஏன் கேட்கிறாய்? ஐஞ்சாறு பெட்டையரும் இவதாவழிப்பிள்ளையன். ஆனா நல்லாய்ப் படிச்சதுகள். ஒண்டு பி.ஏ. ஒண்டு சயன்ஸ் நெயின்டு. இப்படியான பெட்டையள் எல்லாம் சேர்ந்து கூட்டங்களும் பேச்சுகளும், அதை ஏன் கேக்கிறாய்.’’ கதைத்தபடியே தாயும் இரு பெண்களும் விமான நிலையத்திலிருந்து வெளியேறினர்.

எதிரே வந்த டக்ஸியை மறித்து சூட்கேஸ் சாமான்களை ஏற்றினாள் பவானி.

‘‘அம்மா சொல்வதைக் கேட்டால் நாங்கள் ஏதோ படிச்சுப் போட்டு வேலையில்லாமல் இப்படித்திரியிறம், சும்மா பொழுது போக்க அலையிறம் எண்டெல்லோ கருதப் படும்.’’

“சும்மா போக்கா! நீ வெளியில் வாழ்ந்தபடியால் ஆனால் பெண்ணும் சமமான உரிமையுள்ள தேசத்தில் இருக்கிறபடியால் அந்தக் குறைபாடொன்றும் உனக்குத் தெரிய நியாயமில்லை.”

“பெரிய குறைபாடுகளை இவவும் இவ்வின்ற கூட்டாளி களும் இங்கை கண்டிட்டனம். நாங்களும் வாழ்ந்து சீவித்து; இங்கை தலையும் நரைச்சுப்போச்சு! எங்கட காலம் போகேல்லையே! முந்தநாள் பிறந்த இவைக்குத்தான் ஏதோ பெரிய குறையாம் குண்டனியாம்” அம்மா தனது வாதத்தை விட்டுக்கொடுக்காமலே கூறினாள்.

“என்ன பவானி! எனக்கொன்றும் புரியுதில்லையே!” ஜெயவாணி அங்கலாய்த்தாள்.

“தெரியாதா அக்கா! நான் பாடசாலையில் படிப்பித்தல் வேலை முடிந்தபின் எங்கள் வீட்டுக்குப் பின்னே உள்ள மகளிர் முன்னேற்றச் சங்கத்தில் இணைந்து சில காரியங்களைச் செய்கிறோம். அதுதான் அம்மா நக்கலாச் சொல் கிறா” என்றாள் பவானி.

டாக்ஸி வீதியைத் தழுவியவாறு ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“தெரு வீதிகள்! வானைத்தொடும் கட்டிடங்கள்! ஊரின் தோற்றும் எல்லாமே பலமடங்கு மாறிவிட்டன! வீதிகளை அடைத்துக் கொண்டு வாகனங்கள்! எங்கள் நாடு பல வழிகளிலும் மாறிவிட்டது! இல்லை, நிறைய நிறைய முன்னேற்றிவிட்டது போலவே இருக்கிறது!”

“என்றாலும் கன்டா போன்றளவிற்கு வளர்ச்சியடைய எத்தனை... எத்தனையோ... ஆண்டுகள் ஆகும்! இங்கிருந்து அங்கே அகதிகளாக வந்தவர்கள், ஏன் குடியுரிமை பெற்று வந்தவர்கள் கூட எவ்வளவோ மாறிவிட்டனர். அவர்

களுடைய பேச்சுவார்த்தை, பழக்க வழக்கங்கள் தோற்றம் கூட மாற்றம் அடைந்தே வருகின்றன.''

'அதை என் கேட்கிறாம்? எங்கள் பண்டைய இலக்கியங்களில் கூறுகிற அன்ன நடை. கிளிப்பேச்சு. மெல்லியல் எல்லாமே காலத்திற்கு ஏற்ப மாறிவிட்டது.''

டாக்ஸியை விலத்திச்செல்லும், ஊர்வலம் போன்ற வாகன வரிசையைப் பார்த்துப் பிரமிக்கிறாள் ஜெயவாணி.

கடைகள். அவற்றின் கவரும் அழகிய அமைப்புக்கள்!

பாதையோரம் பளிச்சிட்டு நிற்கும் வீடுகள்! அலங்கார மாக எழும்பி நிற்கும் அவற்றின் தோற்றுப் பொலிவு! இவை எல்லாம் புதிதாக ஒரு ஊரில் காலபதித்தது போன்று புதுமையாகப் பொலிவுட்டுகின்றன. அவளது அவதானம் விரிகிறது.

என்ன அழகு! என்ன எடுப்பு! அவளை அறியாமலே இந்த மாற்றங்களை வளர்ச்சியாக அவதானித்த அவள் பெருமிதம் அடைகிறாள்.

சிறிய வீட்டின் முன்னால் டாக்ஸி நிற்பாட்டப்படுகிறது. பிளேனில் கொண்டு வந்த சூட்கேசுகளை இறக்குவதற்கு டாக்ஸியிறைவரும் உதவினான்.

சொந்த வீட்டிற்கு வந்துவிட்ட புழுகம் அவள் நரம்பெல் லாம் தட்டித் தெறிக்கிறது.

முகத்தைக் கழுவினாள் ஜெயவாணி. தண்ணீரை முகத்திற் தெளிக்கவும் இந்த உலக இன்பமெல்லாமே தண் முகத்தை அணைத்தது போன்ற விகசிப்பு. நீரின் 'தண்' ஜென்ற சில்லிட்ட தன்மை அதன் இயல்பான அடர்த்தி அவளது நாடி நரம்புகளிற் கீதமாக இசைத்தது.

'ஜெயா! வா சாப்பிட' என அம்மாவின் கெஞ்சல்

'எனது தயாரிப்பு, இன்றைய ஸ்பெஷல்! அக்கா சுவைத்துப் பாரேன்' என்ற தங்கையின் கொஞ்சல்.

சாப்பாட்டு மேசையில் உணவைச் சுவைக்க உட்கார்ந்தாள் ஜெயவாணி.

நீண்டு நெளிந்த கரும்புகை போன்ற கூந்தலைக் கனடா சென்றபின் பேணவும் அலங்கரிக்கவும் வசதியாக அங்குலம் அங்குலமாக வெட்டிக் குறைத்துக் கொண்டாள். இப்போதலை ஓட்டிலிருந்து ஒரு அங்குல நீள மயிர்தான் வெளியே நீட்டித் தொங்கியபடியிருந்தது. மெல்லிய நீளமான விரல் களால் தலைமுடியைத் தடவிக் கொண்டாள்.

தலை பின்னலை மறந்தது. உடம்பு சேலையைத் துறந்தது. ஆனால் உள்ளம்.....!

அதே ஊர். பிறந்து வளர்ந்த வீடு. ஒடி விளையாடி மகிழ்ந்த மன். குதித்துக் குதுகவித்த இடம். இவற்றின் மீது பாதங்களைப் பதிக்கவும், நடக்கவும் தன்னை மீறிய ஒரு பரபரப்பு, மகிழ்ச்சி.

‘‘முந்தியைப் போல இல்லை ஜெயக்கா. இப்ப நல்லாமாறிட்டா.’’ என்றபடி இடியப்பத்தைத் தட்டிலே இட்டாள் பவாணி.

‘‘இடியப்பழும் கத்தரிக்காய்ப் பொரிச்ச குழம்பும், இஞ்சிப் பச்சடியுமென்றால் எங்கடை ஜெயாக்குச் சொல்லவே வேணும், நல்லாச் சாப்பிடு பிள்ளை’’ அம்மாவின் அன்புக் குழைவு.

‘‘அது சரியக்கா, நீ எப்ப திரும்பிப் போக வேணும்.’’

‘‘ஜயோ! ஜயோ! எத்தினை தரம் லீவில்லை, லீவில்லை, யிகக் கஷ்டப்பட்டு இரண்டு கிழமை லீவுதான் தந்தவங்களென்று கடிதத்தில் எழுதினேன். போன் பண்ணேக்க சொன்னன். இன்னும் தெரியாதது போகக் கேக்கிறியே! ’’

‘‘இத்தினை ஆயிரம் ரூபாயும் செலவழிச்சு வந்தது இந்த ரெண்டு கிழமை லீவிலை எங்களைக் கண்ணிலை முழிச்சிட்டுப் போகவே.’’

“ஓம்! நான் வந்த விசயம்... நான் வந்தது அந்தக் காணியும் வீடு வளவு.. விசயமாய்த்தான்... அது என்றை சீதன விஷயம்!” மிகுதியைச் சொல்லாமலே சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள்.

கன்டா குளிர் ஊசி போல நரம்புகளில் ஏறிக் குத்தியது. ஒபீசிலிருந்து வீட்டுக்குப் போக விப்டில் இறங்கும் போதே அன்றைய ‘ஃஷாப்பிங்கி’ன் போது என்னென்னவெல்லாம் வாங்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டாள் ஜெய வாணி. ஏற்கெனவே ‘பிளான்’ பண்ணி வைத்திருந்தபடி வாங்க வேண்டிய சாமான் ‘விஸ்ற்’ கைப்பையுள் இருப்பது நினைவு வந்தது. விப்டில் நல்ல காலம் கண்டியன் ஒருத்தனும் நம்மவனும் உடன் வந்ததால், கூட வந்த ‘கருத்தவு’னைப் பார்த்து மனப் பயத்தால் நடுங்கினாலும் வெளியே உசாராக இருந்தாள். சிவந்த விழிக்கிடங்குள் மிகுந்துநின்ற ஆந்தைக் கருவிழிகள் ஆழமாக அவளைப் பார்வையால் அளந்தன.

அப்பாடா! விப்றநின் கதவு திறந்ததும், வெளியே நின்ற கருப்பன் ஒருவனுடன் இவனும் சேர்ந்து வெளியேறி னாலும், தூஷிணை வார்த்தைகளை அவள்மீது தூஷியே சென்றான்.

அலுவலக அதிகாரியின் அடக்கு முறைக்குப் பதில் கொடுத்ததோடு அன்றைய பொழுது மறைகிறதா? வீட்டிலே வீட்டுக்கார அதிகாரியோடை அல்லாட வேண்டுமே!

‘ஃஷாப்பிங்’கை முடித்துக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போகும் வழியிற்தான் கணவனின் தாயார்—மாமி கேட்ட “பாண்ஸி சிலிப்பர்” நினைவில் எட்டியது. களைப்பு வீட்டை நோக்கியே உடம்பை நகர்த்தியது.

“என்ன? ஓப்பீஸ் முடிந்ததும் எங்கையெல்லாம் ஆடிக் கொண்டு வருகிறாய் ஜெயா?” வேலை கிடைக்காமல் வீட்டில் அடைந்து கிடக்கும் கணவனின் அதட்டல்.

“ஏன்? காலையில் வேலைக்குக் கிளம்பும் போதே ‘வொப்பிங்கும்’ போய்த்தான் வருவேனன்று சொல்லிக் கொண்டுதானே போனேன்.”

“வொப்பிங் சாட்டு. நீ எங்கையெல்லாம் சுற்றிப் போட்டு வாறியோ.”

“கந்தோரில் அடக்குமுறை. அங்கு சம்பளம் பெறுவத னால் ஓரளவு பொறுத்துக் கொண்டு வந்தால், சம்மா இருக்கிற உங்கட அடாவடித்தனம் இங்கை.” உடுப்புகளை மாற்றக் கட்டில் பக்கம் சென்றாள்.

“என்றை பிரெஞ்சல்ஸெல்லாம்... மோகன், வேலு, ஞானம் ஏன்? பொதுவாக எல்லாருமே கொழுத்த சீதனத் தோடை கவியாணம் கட்டிப் போட்டு ராசா மாதிரி வாழுறாங்கள்! நான்தான் போக்கத்தவன்! அண்டைக்கே பிழை விட்டிட்டன். இத்தினை லெட்சம் வை. இல்லாட்டி கவியாண எழுத்துக்குக் கையொப்பம் போடமாட்டனேன்றோ, தாவிகட்ட முடியாதென்றோ உறுதியாக ஒருபிடி பிடித்திருக்க வேணும்.” ஜெயவாணி சொல்வதறியாது திகைத்தாள்.

“ஜெயா! என்னை எனது அம்மாவோ தங்கையோ தூண்டிவிடுவதாக நீ வீணாகக் கற்பனை செய்யாதே! நான் பல தடவைகள் பல பேருடனும் யோசித்துத்தான் இந்த முடிவை ஏற்றுக்கொண்டேன். நான் சொல்பவற்றை நீ கேட்கவில்லை. சம்மா, தற்காலிகமாக எமது ‘வெல்பெயர்’ பணத்தை வெவ்வேறாக இருவரும் எடுப்பதற்காகப் போட்ட ‘டைவோஸ்’ விண்ணப்பத்தை உறுதிப்படுத்தி நிரந்தரமாகவே நாம் பிரியவேண்டும். அல்லது அது வெறும் பண வருவாய்க்குத்தான் போடப்பட்டது என இருக்கவேண்டுமாயின் நீ செலவைப் பாராமல் ஊருக்குப் போ.”

“நான் ஊருக்குப் போய் அங்கு என்னத்தைச் செய்கிறது?”

“உனக்குத் தாற்றெண்டு கலியாணப் பேச்சின்போது உறுதி கூறிய காணியையும் வீட்டையும் எழுதுவித்து வாங்கி வித்துப்போட்டு வா. அந்தக் காசை வைத்து இங்கே நான் ஏதாவது தொழில் பார்க்கலாம், ஏதாவது செய்யலாம்.”

பிரிடு ‘சே! அம்மா அப்பாவின்ரை அருமையான காணியை விற்கிறதே! நான் ஊருக்குப் போய் வாற்றதெண்டால் எவ்வளவு பணம் வீணாய்ச் செலவாகும். அம்மா சகோதரங்களையும் பார்க்க ஆசையாகத்தான் இருக்கு.’’ மனதுக்குள் வெதும்பிக் கொண்டாள் ஜெயவாணி.

‘‘ஜெயா! நான் பேசினாற் பேச்சுத்தான். என்னைத் தேவையோ புறப்பட்டுப் போ! காணியையும் வீட்டையும் வில்! காசைக் கொண்டா! ’’ ஆண் சிங்கம் உறுமி ஒய்ந்தது.

‘‘சற்றுமே முன்பின் தெரியாது புதிதாக அறிமுகமாகும் மனமகனுக்கே சீதனமாக காணியுமி, வீடுவாசல், சொத்துப் பத்தென்று எவ்வளவைத்தான் அளந்து கொட்டுதுகள்! அத்தான் என் சொந்த மாமன் மகன். சிறு வயதிலிருந்தே நன்கு பழகியவர். சில வருடங்களாவது அன்பாக வாழ்ந்தும் விட்டோம். இவரை ‘டைவோஸ்’ செய்து விட்டாலும் அம்மா சகோதரர்களால் தாங்க முடியாது. எனது தங்கையையும் முடிக்க மற்றவை தயங்குவினம். அவர் விருப்பத்தைப் போல ஊருக்குப் போய்க் காணியை விற்பம்’-மனம் ஒரு தீர்மானத் தில் திரும்பியது.

‘‘சரி நான் ஊர் போக ஏற்பாடு செய்யுங்கோ.’’ தனது எண்ணத்தின் திருப்பத்தைக் கணவனிடம் தெரிவித்தாள் ஜெயவாணி.

தங்கையின் குரல் அவளைத் தட்டி எழுப்பியது.

‘‘இந்த ஊரே பலவிதத்திலும் மாறிக்கொண்டே போகிறது... அக்கா, அத்தான்... வாழும் இடம்... சூழல்... நடை... உடை... பாவனை... உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள்...’’

யாவுமே மாறிவிட்டன. மாற்றம் வளர்ச்சியின் அடிப்படை எனச் சொல்வார்கள். பாரமான கனதியைத் தூக்கிக் கொண்டு வானத்திற் பறக்க மனிதன் கற்றுக்கொண்டான். ஆனால்... நம்மவர்களால் இந்தச் சீதனப் பழக்கத்தை மறக்கவே முடியவில்லையே!'' பவானி வெகு கோபமாக மனதுள் புழுங்கிக் கொண்டாள்.....

உக்காபலி ஸ்ரீஸ்ரூபாங்காரி

அக்கா இடியப்பத்தைக் காப்பிட்டுக் கொண்டே அவசரம் அவசரமாகத் தான் ஊர் வந்த நோக்கத்தைப் பிட்டு வைத்த தும் பவானி அதிர்ந்து போய் விட்டாள்.

உக்காபலி ஸ்ரீஸ்ரூபாங்காரி

உக்காபலி பாராக வீரிகங்குத்துரை பாராவுமி காலமுடு
பயங்கரவூர் குத்துரை உக்காபலி பகுதியூர் காது ஞாக
.கூயகுத்துரை ஸ்ரீத்தீர்மூர்த்திபகுதிக்காரி குத்துரைய
.காலகிள்க்காப ஸ்ரீபலுமி ஹாஸ்ரது ஸ்ரீக்கா

பாராக உக்காபலி குத்துரையூர் காலமுடு ராவுவன்வூர் ''

புபதுஞ்சாக '' ராவுவன்வூர் காலமுடு குத்துரையூர் குத்து
குமகிள்காப பாராக குத்துரையூர் உக்காபலி பகுதியூர் காது
.காலகிள்காப பாராக குத்துரையூர் குத்துரையூர் காலமுடு

குத்துரையூர் காலமுடு தபதி ஞாக '' முக்குமிகாக்காவி''

ப்பகுதிக்காப ஸ்ரீபாராக்காக்குத்துக்கூரை குபிதா

காலகிள்காப ஸ்ரீபாராக உக்காபலி பாராகாக குத்து
குபாரிபாய குத்துக்கூரை, கூரைக்குத்து, ஸ்ரீகுத்துக்குத்து
ப்பகுதி, கூயங்கை உக்காபலி ப்பகுதி ஸ்ரீகுத்து, ஸ்ரீகுத்து
குகுத்துக்கூரை ஸ்ரீகுத்துப்பாக காயக்கை குகுத்து தபதி ஸ்ரீகுத்து
புப்புக்கூரை துக்குக்குத்துப்பாக குகுத்து குத்து கிள்காப காலமுடு

பப்பு கிள்குத்துக்கூரைக்குப்பி குகுத்துபி துக்குக்குத்து''

குத்துரை கீ ரீதுமத்து கார்காப பாராகாக காதுகுத்துக்கூரை

புறப்பட்ட ஸ்ரீராம ப்ரத்தாவ சூப்பிரியாவ விரோத
க்ஷிண்டு த்யக்கினா நூதாப ஸ்ரீராமரேஷி காமா
.நாடாங்காகலில்லூர் சூதினை கல்லூப ரூதிதாமா இங்காலி
துக்கங்கலூப ப்ளதை காத்ரி சோங்காவங்கி ... மோது
காய்பாகவி நுமிகி ஸ்ரீராப .. பிவிசென்றியாறு காக்காவ
..... நாடாங்காலி க்ஷிண்டுப சூதினை

5. வேல்முஞ்சுகின் பொங்கல்

“பொங்கலோ பொங்கல் மங்களங்கள் தங்க
பொலிந்து வரும் பொங்கல்! ”

அழகான கொட்டை எழுத்துக்களில் வர்ணப் பென்சில்
களால் தான் எழுதிய பொங்கல் வாழ்த்து அட்டையைப்
யார்த்து உரத்துக் கத்திப் படித்தபடி ஓடிவந்தான் சத்தியன்.
அவன் நாலாம் வகுப்பில் படிக்கிறான்.

“அம்மம்மா! எப்படி நான் தயாரித்த பொங்கல் கார்ட்!
நல்லாயிருக்கென்று சொல்லுங்கோ அம்மம்மா” என்றபடி
தான் எழுதிய பொங்கல் வாழ்த்துக் கார்ட்டை பாக்கியத்
திடம் காட்டினான்.

“சோக்காயிருக்கு” என்றபடி அவனை அணைத்து
மடிமீது வைத்துக்கொண்டாள் பாக்கியம்.

முந்தி எண்டால் பொங்கல் கார்டுகள் வண்ண வண்ண
நிறங்களில் கரும்பு; மஞ்சள், இஞ்சியிலை, உழவு மாட்டோடு
உழவன், சூரியன் உதயம், பொங்கல் படையல், சாமிப்
யடங்கள் இப்பிடி வகை வகையான கார்ட்டுகள் உன்றை
காமா வாங்கி வந்து தன்றை கூட்டாளிகளுக்கு அனுப்பு
வான்.

‘தரித்திரம் பிடிச்ச பிரச்சனையள் தலைதூக்கி இப்ப
எண்ணத்தைத்தான் கண்ணால் பார்க்க முடியுது? நீ எழுதின

கார்ட் அச்சா! இதை மாதிரி எங்கடை தேவையை நாமே தான் செய்து முடிக்கவேணும்.''

‘‘சரி சரி இப்ப பொங்கலுக்கு எனக்கு என்ன பரிசு தரப் போறியள் அம்மம்மா என்று நான் கேட்க இருக்க நீங்கள் கதையிலை முந்தி விட்டியள் என்ன அம்மம்மா?’’

‘‘நாடோ காடாய்க் கிடக்குது. ஒரு பயிர் பச்சையே தலைநிட்ட முடியேல்லை’’ அவள் அஹுத்துக்கொண்டாள்.

விளைச்சல் தந்த வயல்கள் புலங்கள் எல்லாம் இப்போ உழுவாருமில்லாமல் விதைப்பாருமில்லாமல் காய்ந்து பாறையாய் போய்க் கிடக்கின்றது. குண்டு விழுந்த பள்ளங்களும் இடைக்கிடை பல்லை இளிக்கிறது. தினமும் காலாலை நடந்தும் கையாலை அளித்தும் தடவித் தழுவப்பட்ட நிலம் தீண்டு வாரின்றி வரனாய் பார்த்துக் கிடக்கின்றது. பூமித்தாயே! அவர்கள் என்ன பாவும் செய்தார்கள். அமோக விளைச்சலை மறந்து ஆண்டு பலவாகிவிட்டது. சீனியும் மண்ணெண்ண ஜெயும் தவிர கடையிலை வேறெந்தப் பொருளுமே வாங்கி யறியாதவர்கள். அவர்களின் தேவையை அவர்களின் உழைப்பு நிறைவேற்றியது.

இப்போது ஷெல்லடியாலும், குண்டு வீச்சாலும் மரங்களெல்லாமே மருணித்துவிட்டன. தோட்டங்களும் வயல்களும் சோபையிழந்து அநாதையாய் ஆகிவிட்டன. வயிற்றுத் துடிப்பைத் தாங்குதற்காக அவர்களின் தேவைக்கு ஒரு பொருட்டுநிலத்தைடுத்து உழவும் ஏருதுகள் இல்லை. றக்டர் உழவுக்கு மண்ணெண்ணெய் இல்லை. பல மடங்கு விலை கொடுத்து மண்ணெண்ணெய் வாங்கிக் கொண்டாலும் சீராக எல்லா நாட்களுமே தொடர்ந்து எண்ணெய் பெறமுடியாது.

‘‘அம்மம்மா! இந்தத் தினச்சரிப்பை விட்டிட்டு இம்முறை பொங்கல் எஃபடி? எங்கை பொங்கிறது அதைச் சொல்லுங்கோ. சீனவெடி வாங்கித்தருவியளோ?’’

விடாய் “வீட்டின் முன்முற்றத்தில் தானே பொங்கிறது என்ன! புது விண்ணாணமாக கேட்கிறாய்?” முழு மூலமாக நூல்

பாட “ஹெறவிகாரன் சட்டுப் போடுவான் என்டு போன்முறை குசினிக்கைதானே பொங்கல் வைச்சனீங்கள்.” மூலமாக நூல்

“என்னதான் கஷ்டம் வந்தாலும் எங்கடை குரியனை யும் பொங்கலையும் மறந்து வழுமையைக் கைவிடலாமோ?” என்று ஏருதுகளைப் பின்னத்த கயிற்றைக் கையில் பிடித்தபடி வேல்முருகு நுழைந்தார். அவர் திறந்து வந்த படலை கிறீச் சென்று அதைத் தாங்கி நிற்கும் பனங்குத்தியைப் போய் அணைத்தது.

‘அப்பு! அப்பு! இம்முறை பொங்கலுக்கு என்ன புதுச் சட்டை சீன வெடி எல்லாம் வேண்டித்தாவேணும்’ என்று பாட்டனின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு தொங்கினான் சத்தியன்.

பூமித்தாயின் மடியிலே தவழ்ந்து வளர்ந்து உழைத்து உரமேறி வயிரமாகக் காய்த்துப்போன கரங்கள், கால்கள், அவற்றில் சடைசடையாக மயிர்கள் வேல் முருகுவின் உடலுழைப்பை பண்போல் கறுத்துத்தடித்த வைரம்பாய்ந்த உடம்பு எடுத்துக் காட்டியது. ஆனால் அவனுடைய இன்றைய நிலை.

நாட்டின் நலிவுபோல, பயிர் பச்சை மறந்த தோட்டத் துரவுகள் போல, வயிரமும் உறுதியும் குறைந்து தளர்ந்த நிலை தசை நெகிழ்ந்து தள்ளாடும் கால்கள்! காற்றில் ஆடும் உலாந்தா முருங்கையின் காய்கள் போல மெலிந்து நீண்ட கைகள்!

முந்தின காலமென்றால் மூட்டை மூட்டையாக, மாலுக்குள் கிடக்கும் நெல்லென்ன! பயிறந்ன! என்லென்ன! உமுந்தென்ன! இப்ப! அடிபாடும் சண்டையும் துவங்கின பிறகு கடவுளைப் பறிச்சு ஒரு நெல்மணிதானும் வீட்டில்

மிஞ்சுவதில்லை. உழவு பெலமில்லை. பலனும் பற்றுதில்லை அவர் மனம் வெதும்பியது.

‘பாக்கியம்! இஞ்சை! கஞ்சித்தண்ணி கிடந்தால் எடு, பசி வயிற்றைக்கின்றது. தலை கிறுகிறுக்குது.’

‘அப்பு! அப்பு! இம்முறை நீங்கள் எனக்கு நல்ல சீன வெடி வாங்கித் தரவேணும். பெரிய குண்டுமாதிரி அவங்களுக்குப் போட்டியா, நானும் வெடிச்சுக் காட்டிறன். களிசான் சட்டையும் வேணும்.’ அவர்களின் செல்லப் பேரன் சத்தியன் பிடிவாதமாகக் கெஞ்சினான்.

கோப்பையில் வார்க்கப்பட்ட கஞ்சி ஒட்டியமிடறின் உள்ளே சென்றதும் புதிய தெம்பு பிறந்தது.

வேல் முருகுவின் கணமாறிய முகத்தில் நிலவின் ஒளிக்கீற்றாக சிறு வெளிப்பு.

கணவன் பசி ஆறிய தெம்பில் பாக்கியமும் குளிர்மையானான்.

சத்தியனின் சீனவெடி. புது உடுப்பு ஆசை இன்னமும் ஓயவில்லை.

‘பாவம்! தாயைத் தின்னி அது ஆரிட்டைப் போய்க் கேக்கும். மருமகனும் சுவிசுக்குப் போய் இரண்டு வரிசமாய்ப் போச்சு. ஏழு எட்டு மாதமாக அவரிடமிருந்து கடிதமும் வரேல்லை. போறதும் வாறதுமாய் ஒரு நாலைந்து நாளுக்கை கொழும்பு போய் வந்தால், மருமகனுக்குப் போன் பண்ணிக் கதைக்கலாம். எங்கட கஷ்ட நஷ்டத்தைச் சொல்லிக் கொஞ்சக் காசும் அனுப்பச் சொன்னா எங்கடை கஷ்டத் தையும் சமரளிக்கலாம். இவன் பேரன் ஆசைப்படுகிற மாதிரி ஏதாவது வாங்கிக்கொடுத்து பொங்கலையும் இம்முறையாவது வடிவாய்ச் செய்யலாம்.’

நீண்ட மௌனத்தில் ஆழந்து மனைவி கொடுத்த கஞ்சி யோடும் கதையோடும் ஆயாசம் தீர்த்த வேல்முருகு செருமிய

படி வாடிய செடி நீர்கண்டு சிவிர்ப்பது போல சிலிர்த்துக் கொண்டார்.

“மருமகனோடு ஒருக்காக் கதைக்கலாம் தான்! வேளாமையுமில்லை. கொட்டிலும் வேய்கிற பட்சம் வந்திட்டுது. சீலை சட்டை பொங்கலுக்குமாய்ச் சேர்த்துக் கொஞ்சம் காசு அனுப்பு எண்டால், என்ன இங்கை எங்களைப் போல அவருக்கும் பஞ்சமே, சுளை களையாய் உழூக்கிறவர் அனுப்புவார் தானே! ” அவர் மனம் யோசித்தது.

“யோசிக்க யோசிக்க ஒன்றல்ல ஒன்பது வரும் எனக்குத் தெரியும். போக்குவரத்துச் சிலவைப்பற்றித் தானே? நாகலிங்கம் ரீச்சரிட்டை நாலாயிரம் வட்டிக்கு வாங்கித் தாறன். மருமேனிட்டைக் காசு வேண்டிவந்த உடனை குடுத்திடலாம்.”

“உந்த அறுந்த கிளாவிப் பயணமெல்லே நினைக்கவே வயித்தைக் கலக்குது.”

“சரி சரி. பயந்து கொண்டிராமல் வெளிக்கிடுற காரியத் தைப் பாருங்கோ, தையிறந்தால் எங்களுக்கும் ஒரு வழி பிறக்கும்...”

“பாக்கியம்! மறக்காமல் தலைவாசலுக்கை இருக்கிற பக்கீஸ் பெட்டிக்குள்ள கொப்பியுக்குள்ள ஒரு பழைய டயரி யிலை மருமேன்றை விலாசமும் போன் நம்பரும் கிடக்கு. மறக்காமை அதையும் எடுத்துவை. காலம்புற புறப்பட்டுப் போவும். முன் வீட்டு இராசையாட்டை. அவர் கொழும்பு போகேக்கை கொண்டு போற பாக்கையும் மறக்காம வேண்டியா? ஜெடன்ரிக் காட்டையும் எடுத்து வை...”

பாபரப்பாகப் பிரயாணத்துக்குரிய ஏற்பாடுகளை பாக்கி யும் செய்தாள்.

கொழும்பு புகையிரத நிலையத்தில் பளிச்சென எரியும் மின்சார ஒளியை உற்று உற்றுப்பார்த்தான் வேல்முருகு. உள்ளத்திலும் மின்சாரம் ஒளியாகப் பிரவாகிப்பது போன்ற மகிழ்ச்சி.

பரபரப்பு. பஸ் பயணம். நக்டர். போட் இத்யாதி இத்யாதி... பயணங்கள், புதுப்புது அனுபவங்கள் இத்தனைக் கும் மத்தியிலும் மருமகனோடு பேசப்போகின்ற மகிழ்வில் மனம் பொங்கிப் பொங்கிக் குதித்தது.

“ர்ரஸ், ர்ரஸ்” பலகார்கள், வான்கள், பஸ்லொறிகள் யாவுமே வீதிகளில் அநாயாசமாக ஊர்ந்து திரிந்தன.

பழங்கள்! குளிர்ப் பானங்கள்.

கவீற்றுகள்! சாப்பாட்டுக் கடைகள்! சே! கொழும்பென் றாஸ் கொழும்புதான். அவரின் உடலும் உகார் கொண்டது.

ஒட்டோ ஒன்றில் ஏறி ஒரு கிலோ மீற்றர் தொலைவி ஹுள்ள ‘‘லொட்ஜில்’’ இறங்கிக் கொண்டதும் சில்லறை இல்லை. தாளாக இருந்த ஜிந்நாறு ரூபா நோட்டை நீட்டி மிகுதியாக முந்நாறு ரூபாவைப் பெற்றுக் கொண்டார்!

மலர் லொட்ஜில் தங்குவதற்கு இடித்து முண்டி இடம் பெற்றுக் கொண்டார். லொட்ஜில் ஆண், பெண், பிள்ளைகள், இளைஞர்கள், இளம் பெண்கள் எனப் பலரகத்திலும் பல வயதிலுமான தங்கும் பயணிகள் நிறைந்திருந்தனர்.

இடிந்த சில படிகளைக் கடந்து இடுபக்கமாகத் திரும்பி ஒரு ஓடையில் நடந்தார். ஓடையின் முடிவில் ஒரே வரிசையில் மூன்று அறைகள் தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட மூன்றாவது அறையின் வாசலில் ஒரு அழுக்கேறிய துணி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அறையினுள்ளே ஒரு பாய். அதில் ஒரு இரவு பள்ளி கொள்ள நூறுரூபாய் வாடகை.

தான் கொண்டுவந்த மூட்டையைத் தலைக்கு அணையாக வைத்தபடி சற்று நேரம் சாய்ந்து படுத்துக் கொண்டார்

வேல்முருகு. நாடி நரம்புகள் அசதியால் சோர்ந்து நாராவ தாக இருந்தது. எனினும் அவரை அறியாத ஒரு அவசரம் அவரது உடம்பெல்லாம் ஓடி ஓடி உற்சாகப்படுத்தியது. மருமகனிடமிருந்து வரப்போகிற டெவிபோன் மணி ஒலியை தெய்வீக ஒளியாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

திடிங், திடிங் ஒலி.

ஊரின் கஷ்ட நஷ்ட நடப்புகள். குண்டு வீச்சுக்களும் வெல்தாக்கங்களும்.

அநியாயமான உயிர் நீர்ப்புக்கள்.

இடம் பெயர்வால் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட வீடு, நீர், கல்வி, உணவு வசதியீனங்கள்!

குமாரின் மாமியார் முளைகுழம்பி விசரியாகத் திரியும் நிலை.

அயல் வீட்டுக் கமலாவின் அகாலமரணம், வாந்திபேதி யால் உயிர்நீத்த மச்சாளின் மகனும் சிற்றப்பாவின் மகனும்.

எத்தனை எத்தனையோ புதினங்களை, செய்திகளை மருமகனுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என மனம் துடித்தது,

எதை முதலில் சொல்வது? என விடயங்களை ஒவ்வொன்றாக மனதில் அடுக்கிப் பார்த்தார். சத்தியன் கேட்ட சீன வெடியும் புது உடுப்பும்கூட நினைவில் மிதந்தது.

இன்னும் பலர், சுவிஸ் வரக் காத்திருப்பதாகவும் கூடிய வரை ஸ்பொன்சர் பண்ணி அவர்களை அங்கே கூப்பிடும் படி பாக் இரவலாகத் தந்த இராசையா சொல்லிவிட்ட செய்தியையும் தெரிவிக்க வேண்டும்.

பலபல செய்திகள், எண்ணங்கள், சொல்ல வேண்டிய புதினங்கள் யாவும் வேல்முருகுவின் மூளையை உருட்டி உதைத்தன.

நள்ளிரவு 1.30 மணி.

தடபுட தடபுட வென்ற, பூட்ஸ் ஒவிகள்!

“ஐ ஓயா ஆவே? கொய்த இன்னே?”

“ஒக்கமே தெழிமு கட்டிற, யாப்பாணக் கொட்டிய”

அந்நியமான பேச்சொலி மஹர் லொட்ஜ் எங்கும் நிறைந்தது,

“ஐசி. பாஸ் போட் கந்தோரிலை ஐயா, மகனை வெளி நாட்டுக்கு அனுப்ப வந்தனான்,”

“ஐயா! மகனோடு பேசீற்றன் போனிலை. என்னை விட்டுங்கோ. விடிய வவனியா பயணம் போவேண்டும்.”

இறைஞுசும் ஒவிகள்!

கெஞ்சல்கள்! பணிவுகள்...!

அந்த அதிகார அட்டகாசத்தின் கீழ் கெஞ்சல்கள், முறையீடுகள், கெடுபிடிகளைத் தளர்த்தி விடுமா?

வானிலும் லொறியிலும் வந்திறங்கிய தமிழர்களை நிறைக்கூடம் வரவேற்றது.

துன்பங்கள், துயரங்கள் ஏக்கங்கள், ஏமாற்றங்கள் இவை அந்த மனித முகங்களில் அப்பின்டு போர்வையாகி மறைந்தன.

வேல்முருகு தனித்துவிடப்படவில்லை.

கிளாவியில், யக்கச்சியில், கிளிவெநாக்சியில் சந்தித்த பல பயணிகளும் அவன்கூட துணையிருந்தனர்.

ஏக்கப் பெருமுச்சகளே காற்றாக மிதந்தன. சிறைக்கூடமும் அகதி முகாம் போலக் காட்சியளித்தது, ஆற்றிச் சுவருகள் நால்வர். நீர் பருகும் குவளை ஒன்றைத்தவிட மற்றெல்லாம் வெறும் சூன்யமாகவே காட்சிதந்தது.

அழுதழுது வீங்கிச் சிவந்த கண்களுடன் உறங்காதவர் பலர். களைப்பும் கவலையும் அவர்களிடம் போட்டி போட்டன. நீண்ட நாள் அசதி வேல்முருகுவின் கண்களைச் சுருட்ட அவர் ஒருவாறு கண்ணயர்ந்தார்.

பட் படார்! படா பட்! படார்!

முடுமே!.....மே!.....டிமே!

பொங்கலோ மடபொங்கல்! பால் பொங்கிற்றா பச்சையரிசி நறுயணம் வீசிற்றா?

பாக்கியம் அகப்பையை எடுத்துப் பொங்கிச் சரியும் பால்நுரையை ஒரு சட்டியில் அள்ளினாள்,

சத்தியன் புதிய களிசான் காற்சட்டையுடன் வெடிக் கட்டுகளை ஏந்திய தனது வயதுப் பையன்களோடு நெகுப்புக் கொள்ளிக் கட்டையை நூத்துவிடாமல் அடிக்கடி ஊதி ஒளியேற்றிக் கொண்டான்.

திரும்பவும் டட்டாம்!.....டட்டம்!...டாம்! டோம்! வெடிச்சத்தங்கள் காதைத் துளைத்தன.

திடுக்கிட்டெடுந்த வேல்முருகு கண்களை துடைத்து விழித்துத் தான் இருக்கும் இடம் ஆறடிச் சுவர்க்கூடம் என்பதை உனர பல நிமிடங்கள் ஆகின.

அட்டா! ஊரில் வீட்டில் பொங்கல் பண்டிகையும் விழாவில் வெடியுமென்றல்லோ... என முனு முனுத்தபடி சிறைக்கூடக் கதவினுடாக வெடித்சத்தம் வரும் திக்கை எட்டிப்பார்த்தார் வேல்முருகு

அங்கே குழுக்குழுவாக ராணுவப்படையில் சேர்ந்த வீரர்கள் துவக்குச் சுடும் பயிற்சியில் ஈடுபட்டுக் கிடந்தனர்.

ஊரில்....

வேல்முருகு வீட்டில் இம்முறை குசினிக்குள் கூட பொங்க வில்லை. பொங்கல் கழிந்து இருநாட்களாகியும் பாக்கிய மூம் சத்தியனும் வேல்முருகுவை இன்னும் எதிர்பார்த்தபடியே ஏங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். பாங்கு மறுவாரி காலமாக இடை

பிர முமிய கஞ்ச கஞ்ச சாப்போயுடி பாதுக்ஷ சுப்பகரோய
ஒய்சின்சாக்குத் தீபை தூதுக்காத யை

தூதுக்காத பாதுக்கப்பாலை தூதியங்கு தூதுக்காத யை
பிர முமிய சிப்புக்காத யை சிரைக் கிரைக் கிரைக்காத யை

தூதுக்காத கூதுக்காத யை தூதுக்காத யை
தூதுக்காத கூதுக்காத யை தூதுக்காத யை
தூதுக்காத கூதுக்காத யை தூதுக்காத யை

6. பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிட...

“அம்... மா... ஆ... ஆ...”

எழு மாசக் குழந்தை தீபன் தன் பிஞ்சக் கால்களால்
அவளின் இடுப்பில் உதைத்து உதைத்து அழத் தொடங்கி
விட்டான்.

“சொச்சுச்சோ... கொஞ்சம் பொறதா கண்ணு...
அம்மா, பால் வேண்டித்தாறன்...” குழந்தையை அணைத்து
முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தாள்.

“அம்மா... ஆ...ஆ...!” அழுகை கதறலாகி விட்டதே
தவிர அது அடங்கவில்லை.

ஆமை வேகத்தில் அந்தக் கியூ வரிசை ஊர்ந்தது.
இரண்டு நாட்கள் இந்தக் கியூவரிசையில் நின்றும் பாலமா
அவளுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இன்றாவது கிடைக்கவேண்
டுமே என அவள் அங்கலாய்த்தாள்.

குழந்தைகள் நோயாளிகள். கர்ப்பினிகளுக்குப் பால்
உணவுப் பொருள் இலவசமாகக் கொடுக்கப்படுவதாகத்தான்
சொல்கிறார்கள். அதனைப் பெற்றுக்கொள்ள அவர்கள்
படும் அவஸ்தை சொல்லிமாளாது. அந்த அல்லல் அவஸ்தை
களும் கஷ்டங்களும் குழந்தைக்கு விளங்குமோ? கொண்டாடி
பால் என்று அதிகாலைப் பசியின்போது அவளின் காய்ந்த

மார்பையும் கடித்துப் போட்டான். அந்த பஞ்ச வயிறு பசி யால் துடித்தது. பால் குடிக்க ஏங்கியது.

“சேரேன் கண்ணு, தமியிக்கு அணாப்புக்காட்டி ஏதாவது விளையாட்டுக் காட்டு. பாவம்! பசித்துடிப்பில் பாலுக்கு அழு கிறான். இந்த விசுக்கோத்தை நீ கடித்துக் கொண்டிரு... இடுப்பில் இருக்கானாம். ஏமாத்துக் காட்டு... நான் கெதி யாய் பால் பக்கற் வாங்கிக்கொண்டு வாறன்.”

முத்த மகனான ஐந்து வயது சூரேனிடம் சொல்லினிட்டு மர நிழலில் இடுப்புக் குழந்தையை இருத்திவிட்டு, சேலையை வரிந்து சொருக்கிக்கொண்டு நெளி நெளியாக வளைந்து சோர்ந்து நீண்டு கொண்டிருந்த வரிசையில் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டாள். அன்றாவது பால்மா பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமே என்ற அவசரம், அங்க லாய்ப்பு.

கடற்கரைகளில் பொழுதுபோக்க வந்தவர்களுக்கு விற் பணை செய்வதுபோல ‘ஜஸ்கிரீம் கோனும்’ கடலையும், சோடாவும் மிட்டாயும் விற்போர் சுழன்று சுழன்று சுற்றிக் கொண்டு திரிந்தனர்.

“பட்டு ஜவுளிகள், புதிய டிசைன்களில் கண்ணைக் கவரும் நிறங்களில் புதிதாக இறக்குமதி செய்யப்பட்ட காஞ்சி புரம், தஞ்சை, சேலம் பட்டுச் சேலைகள்! உடனே விஜயம் செய்யுங்கள் எங்கள் புடவைச் சோலைக்கு...”

“நம்பிக்கை நாணயம், உத்தரவாதம் மிக்க இருபத்தி ரண்டு காரட் தங்க நகைகளுக்கு நாட வேண்டிய இடம் நமது முத்துமாளிகை...”

இவ்வாறு சேவைகளைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்ட வாசங்கள் பொறித்த சேலைத் துணிகளும் சனக் கூட்ட மான இடங்களிலுள்ள மரங்களில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

‘‘எரியிற வீட்டில புடுக்கின்து லாபமெண்டு... நேரகாலந் தெரியாத சனியன்கள்... தூ! ’’ அவற்றை வாசித்துவிட்டு கிழு வரிசையில் நின்ற ஒரு பெண் காறித் துப்பினாள்

மர நிழல்களிலும் கிடுகு கூரைகளின் கீழும் கட்டிட விறாந்தைகளிலுமாகச் சனங்கள்! திரும்பின திசையெல்லாம் சனங்கள்; குடும்பம் குடும்பமாகச் சனங்கள், அவர்களுடன் கையிலும் இடுப்பிலும் குழந்தை குட்டிகள்! தோற்பைகள் தலையில் துணிப்பொதிகள். தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள்... இன்னும் ஒழுங்கான குளிப்பு-முழுக்கில்லை... உடம்பிலே வலுவில்லை; உள்ளத்திலே சோர்வு, முகத்திலே ஏக்கம், அச்சம், எங்கு செல்கிறோம்? என்ன செய்கிறோம்? அடுத் தது என்ன? என்று ஒன்றுமே விளங்காத குழப்பமாக அங்கே காலம் கரைந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அவர்களின் முகங்களில் சிரிப்பு செத்துவிட்டது; கண்களில் ஒளி மங்கி... கால் நடை தளர்ந்து... வெறும் நடைப் பினங்களாக.

அகதிகளுக்கு தஞ்சம் அளிக்கவெனப் பல முகாம்கள் பரவிக்கிடந்தன. இடைவெளிகளில் பல நீண்ட வரிசைகள். உலர் உணவுக்கு ஒரு வரிசை; முகாம்களில் தங்குவோரைப் பதிவதற்கு ஒரு வரிசை, மருத்துவ சிகிச்சைக்கென ஒரு வரிசை. வவுனியா செல்லுபவர்களுக்கு ஒரு வரிசை, உடுபுடவை பாத்திர பண்டங்கள் பெறுவதற்கென ஒரு வரிசை. இப்படி வரிசையாகவும் சிதறுண்டு அலம்பல் குலம்பலாகவும் வழிகிற மனித வெள்ளத்தைப் பார்த்தால் கிளிநொச்சி ஊரே அகதிகளின் சமுத்திரமாகப் பரந்து விரிந்து...

கண்ணுக்கு எட்டிய தூரத்தில் புதிது புதிதாக முளைத்த குளிர்பானம். தேநீர், சோப்பு, சீப்பு பிளாஸ்டிக் பொருட்கள் விற்பனை செய்யும் கடைகள்.

தாகத்தால் தவிப்போர் குழந்தை குட்டிகளின் பசி போக்குவோர் என அக்கடைகளையும் கூட்டம் கூட்டமாக மொய்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

‘ஓண்டும் சரிவராது எண்டு எப்பவோ சொன்னான், வெளிக்கிடுவமெண்டு. யார் கேட்டினம்? சொந்த மண்ணின் வாசனைதான் சொர்க்கமெண்டு கிடந்த நீங்கள் இப்ப அனுபவியுங்கோ! எங்களையுமெல்லே ஆக்கிளைப் படுத்தி நியன்!’

சினத்த முகத்துடன் புளியம்பழம் உலுத்துவது போல வார்த்தைகளை உலுப்பிக் கொட்டினாள். மகேசுக்கு முன் நால் வரிசையில் நின்ற இளம் வயசுக்காரி.

‘நிற்கிறதோ கையேந்திற நிலை. அப்பிடி நின்டு கொண்டும் சட்டப் பிரமாணம் பேச முடியுமோ? அனுபவிக்கிற கஷ்டம் பட்டுத்தானே தீரவேணும்’ அந்த வரிசையில் நின்ற மத்திய வயக் தாண்டிய மனுஷி படக்கொன்று திரும்பி பதில் சொன்னாள்.

அந்த வரிசை நீள நீளக்கதைகளும் நீண்டுகொண்டே சென்றன.

தீபன் குஞ்சவின் அழுகை இன்னும் மகேஸ்வரியின் காதில் கேட்டது... ‘கடவுளே! இன்றாவது பால்மா கிடைக்க வேணும்’ என இறவனை மனதார இறைஞ்சினாள். அசௌகரியமான பயணம், மனதுதிர்ச்சி அவசர இடமாற்றம், அமைதியில்லாத புதிய சூழல், நிச்சயமில்லாத நிலை, அல்லல் தொல்லைகள், வளர்ந்தவர்களை... மட்டு மல்ல... குழந்தைகளின் ‘பிஞ்ச உள்ளங்களையும் ஆழமாகக் குத்திக் குதறிவிட்டது. பாணோ பணிசோ சாப்பிடத் தொடங்கியிருந்த தீபன் எதுவுமே சாப்பிடாமல் அனுங்கு கிறான். ‘பாப்பா...தா... பாப்பா... தா...’ என்று தனது மனத்துன்பத்தின் வெளிப்பாட்டை பாலில்லாத குறை பாட்டில் வைத்து நசித்து அழுத்திச் சினுங்கினான்.

அவனது மனம் அமைதிப்படவில்லை. புதிதான சூழலை அவனால் அனுசரித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அந்தக் குறையை வெளிப்படுத்தத் தெரியாமல் முடியாமல் அழுதும்,

சினுங்கியும்... ‘பா...ப்...பா...பாப்பா’ என நச்சரிக்கத் தொடங்கியிருந்தான்.

அலைகள் மோதிச் சிதறி ஓய மகேசின் மனம் குழந்தையின் முதுகில் ஒருநாளுயில்லாதவாறு தான் அன்று காலை அதன் சின்ன முதுகில் கைவிரல்களைப் பதித்ததை நினைத்து அழுத்து. அவளின் மார்பு முலை இன்னும் கொத்தொத்தது.

குழந்தை தீபன் கால்களை உதைத்து உதைத்து திரும்பவும் அழுத் தொடங்கிவிட்டான். சுரேந் தீபனுக்கு ஐந்து வயது முத்தவன் என்றபோதிலும் அவனுமொரு பாலன்தான். தீபனின் அழுகையை அடக்க அவனால் முடிய வில்லை. தம்பியை அழிவிட்டுவிட்டு வேலி மாதிரி வரிசையில் அம்மா அடைத்து பிடித்துக்கொண்டு நிற்பதை அச்சிறு உள்ளத்தில் பொறுத்துக் கொள்ளமுடியவில்லை.

வானத்தைப் பார்த்தான்; குரியன் கண்ணுக்குள் குத்குயது. கண்களை மூடித்திறந்து திரும்பி தாங்கள் தங்கியிருந்த முகாம் பக்கமாகப் பார்த்தான். சிவந்த, மெல்லிய பெண்ணொருத்தி கைப்பையும் குடையுமாக துரிதநடையில் போய்க்கொண்டிருந்ததைக் கண்டான். அப்பெண்ணின் நடை, உடை, தோற்றம் தனது ‘நேர்சரி’ வகுப்பு ரீச்சர் ரேணுகா போல் இருந்தது. ஒரு கணம் யோசித்தான். அவனது சிந்தனையில் ‘பளிச்’ சென்று ஒருமின்னல்.

‘அம்மா...!’

‘அம்...மா... அம் மா... இஞ்சை வாங்கோ’...அவசரமாகக் கூவி அழைத்தான்.

என்னவோ ஏதோ என சப்த நாடியும் அடங்கி ஒடுங்கி அஞ்சி நடுங்கிப் போனவளாய்க் கியுவரிசையை விலத்திக் கொண்டு ஓடி வந்தாள்.

‘‘என்ன! சுரேந்...? என்ன...தீபன் அங்கே கத்தினை?’’

தீபன் குழந்தை கத்தித் துவண்டு தாயிடம் பால்குடிக்க ஒடிவந்தது.

எக்கச் சக்கமாக எதுவும் நடந்து விடவில்லையென அவளுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

“ஏன் கூப்பிட்டனீ சுரேன்...! கக்கா போக வேணு மா?”,

“‘என் னோடு வாங்கோ, என் னோடு வாங்கம்மா! ’’ எனத்தாயின் கரங்களைப் பற்றிப் பிடித்தபடி கூட்டிப் போனான்- அவன் வெட்கம் பிடித்தவன். குழந்தை என்றாலும் ஆட்கள் முன்னால் மலம் கழிக்க வெட்கப்பயிடு மறுத்து விடுவான்.

சுரேன் அவளின் கைவிரல்களையும் சேலைத்தலைப் பையும் இருகப் பற்றிக் கொண்டு விரைவாக நடந்தான்.

அகதி முகாமைக் கடந்து சிறிது தூரம் வந்ததும் “அதோ” அங்கே பார்! கோயில்...கோபுரம்” என்றான்.

தென்னை, மா மரங்களுக்கிடையில் அந்தச் சின்னக் கோயிலின் ஸ்தூபி எழுந்து எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

“வாம்மா! வா! அங்கை போவம்” என்றான் சுரேன்.

“சீ...! கோயிலுக்குக் கிட்ட கக்கா... இருக்கக் கூடாது. இப்படி இரு. ஆரும் உன்னைப் பாக்க மாட்டினம்.”

“கக்காவுக்கு...வரேல்லை...தம்பிக்குப் பால் வாங்க அங்கே போவம்.”

அவளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“இப்பதான் கோயிலுக்குப் போவேணுமோ? வரிசையில் என்னை நிக்கவிட்டிருந்தால் இன்டைக்காவது தம்பிக்கு பால் வாங்கியிருக்கலாம்...” அவளுக்கு சுரேனை அறைய வேண்டும் போலக் கோபம் வந்தது.

“அங்கே கோயில்லை. சாமி இருக்கு. பசிச்சா பால் வேணுமென்டு கிண்ணத்தைத் தட்டித்தட்டிப் பாடினா... சாமி...கிண்ணத்துக்கை பாப்பா கொண்டந்து தருவார். வாம்மா அங்கே போய் தம்பிக்கு பால் வாங்குவங்” என்றான் சுரேந்.

அவனுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

“சாமி கிண்ணத்திலை பால் தருமோ? எவன்றா சொன்னவன்?” ஆற்றாமையும் எரிச்சலுமாக மகேஸ் சீரினாள்.

“எங்கட ரீச்சர். நேர்சரி ரீச்சர் சொன்னவ. சம்பந்தக் குழந்தைக்கு பசிவத்ததாம், அமுததாம் கிண்ணத்தைத் தட்டித்தட்டி அமுததாம். சாமியும் சாமி அம்மாவும் வந்து கிண்ணத்திலை பால் ஊத்திக் குடுத்தினமாம். ரேணுகா ரீச்சர் சொன்னவ..”

சுரேனின் கதையைக் கேட்டு, அதுவரை சின்னுங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தை தீபனும் ஏதோ விளங்கியது போல பொக்கை வாயை வெடித்துச் சிரித்தான்.

குபிரென்று பொங்கி எழுந்த அவளின் கோபம் அந்தக் குழந்தையின் நம்பிக்கையை, கேள்வி அறிவைப் பார்த்துத் தண்ணென்று தணிந்து விட்டது.

போச்சு...இந்தச் சின்னப் பெடியன்றை விளையாட்டுப் புத்தியால் இன்னடைக்கும் பால்மா கிடைக்காமல் போச்சு... பணிசைத் தேத்தண்ணியிலை நனைச்சுக் கொடுத்து இன்னடைப் பொழுதைச் சமாளிப்பம், நாளைக்கு எப்படியும் முதல் ஆளாக வரிசையில் நின்டால்...எப்படியும் பால் பக்கெட் கிடைக்கும்...! என்ற நம்பிக்கையோடு மனதை ஆறுதல் படுத்திக் கொண்டாள்.

அவள் மட்டுமல்ல!

விடுவாசல் தோட்டம், தூரவு சுற்றம் என இழந்து அங்கு திரண்டுள்ள அத்தனை அகதிகளும் நாளை நல்வாழ்வு கிடைக்கும் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையில்தானே அத்தனை இன்னல்களையும் அவலங்களையும், சகித்துக்கொண்டு நாளைய விடிவுக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்.

காலையில் பசிக்கொடுமையில் குழுத்தை தீபன் கடித்த முலை மார்பு சொத்சொத்து வலிப்பதையும் மறந்து குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து அவளும் சிரித்தாள்.

க்ஷதிப்பு காலன்றாடி சுசாத்தி ரிசர்வே ஸ்கார்ட் பிரைட்
க்ஷதிக்கையில் பாக்கஸூட் பாக்கஸ்ஸிப் குக்கைப்புத்
குக்கை யாய்ப்புட் யா யமிராக் பாக்கஸூட் பாக்கஸ்ஸிப்
க்ஷதிப்பு பாய்யாடுக்கிலு க்ஷித்தை காப் கைக்குக்கையில்
க்ஷித்தை காப்புத் தீபக்கி க்ஷதிக்கை கைக்குக்கை

க்ஷதிக்கை ம்பாவை க்ஷித்தை க்ஷதிக்கை க்ஷதிக்கை
க்ஷதிக்கை க்ஷதிக்கை க்ஷதிக்கை க்ஷதிக்கை க்ஷதிக்கை க்ஷதிக்கை

புதிய பாய்யாடு க்ஷதிக்கை க்ஷதிக்கை க்ஷதிக்கை
...காப்பு கைக்கைக்க்காப் பாய்யாப் புதுக்கையில் யாய்கிடை
குக்கைக்கி கைக்கைக்கை கைக்கைக்கைக்கி கைக்கைக்கை
ம்பாப்பு குக்கைக்கை ம்பாப்பு குக்கைக்கை புதுக்கைக்கை
காப் ம்பாப்பு...காப்புக்கை கைக்கைக்கை கைக்கை க்ஷதிக்கை
குக்கை குக்கைக்கை குக்கை குக்கை குக்கை

குக்கைக்கை குக்கை

படி நூலை கஷ்டமாக கடிடுபலம் கூறாதாலே
நீண் விழி சொல்லகூட முயற்சி செய்யக்கூடியபோல்
மழுப் பூசைகளை தயவிடவாய்கிறேன். நீண்விழி மழுப்
பூசைகளை கஷ்டமாக உணர்வத் துபை யாசிவிசூழ்மை
குறைபாடுகளைக்கூடிய விழி சொல்லகூடியதுமின்றி
நீண் விழிப்பூசை பூசைகளையிருந்து விட்டு விழிப்பூசை
நீண்விழி சொல்லகூடிய விழிப்பூசை என்று விட்டு விழிப்பூசை

7. ஒரு தீக்கோழி தலையை உயர்த்திப் பார்க்கிறது!

சிவப்பு, பச்சை, மஞ்சள், நீலம், ஊதா என வகை
வகையான வண்ணச் சேலைகள், சுரிதார்கள் அப்பெண்
களின் உடல்களைத் தழுவியிருந்தன. அந்த அழகிய நிறங்களும்,
வெவ்வேறு தோற்றங்களைக் கொண்ட அப்பெண்
களின் உற்சாகம், ஆர்வம் பொங்கும் முகங்களும் இணைந்து
அந்தச் சபைக்கு மெருகேற்றின.

அந்தக் கருந்தரங்கத்துக்கும் எனக்கு ஆரம்பத்தில்
தொடர்பிருக்கவில்லை. அமைப்பாளரின் சம்பிரதாய பூர்வ
மான அழைப்புக்கு மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்ப
தற்காக அதில் சிறிது நேரம் பார்வையாளராக இருந்து
விட்டுத் திரும்பி விடலாமென எண்ணிக் கொண்டு போயிருந்த
தேன்.

புனர்வாழ்வு தொடர்பான விஷயங்களிலீடுபட்டுள்ள
எனது நிறுவனத்தில் நான் சேர்ந்து பணியாற்றத்
தொடங்கிய பின் சேர்ந்து கலந்துரையாடல்கள், கருத்தரங்கு
கள், கூட்டங்களை நான் ஏற்பாடு செய்து நடத்தியிருக்கின்றேன்.
இவ்விஷயம் தொடர்பாக வெளிநாட்டில் நடந்த
சில மாநாடுகளிலும் பங்கு பற்றியிருக்கிறேன்.

இம்முறை புதுடில்லியில் தொண்டர் நிறுவனங்களின்
சம்மேளனம் நடத்திய புனர்வாழ்வுப் பிரச்சினைகள் பற்றிய-

மகாநாட்டில் பங்குபற்றச் சென்றிருந்த போது, இடம் பெயர்ந்த மக்களின் உணவு, சுகாதாரம், வீட்டு வசதி மற்றும் அவர்களின் அத்தியாவசியத் தேவைகள் பற்றிய அமர்வுகளிலேயே முழு அக்கறை எடுத்துக் கொண்டேன். இவ்விஷயங்கள் தொடர்பாக எழும் சிக்கல்களுக்கு எப்படித் தீர்வு காணலாம்? என்ன வழிவகைகளில் அவற்றை அனுக்காம்? புதிய உத்திகளை எவ்வாறு கையாளலாம்? இவற்றால் மக்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய, சமூக பொருளாதார கலாசாரப் பாதிப்புகள் எப்படி அமையும்? போன்ற விஷயங்கள் தொடர்பாக மற்றநாட்டுப் பிரதிநிதிகளுடன் கலந்துரையாடிப் பகிர்வு செய்து கொண்ட கருத்துக்களைச் சுற்றியே எனது சிந்தனை வழித்துப் போயிருந்தது. பெண்கள் தொடர்பான அமர்வுக்கு தலைமையேற்க வேண்டியவர் இன்னும் வரவில்லை.

‘விடுதலை வேட்கை கொண்ட பெண்கள் தமது உரிமை களுக்காக தாமே முன்வந்து உரிமைக்குரல் எழுப்பத் தொடங்கிவிட்டனர். பெண்களின் சமத்துவத்துக்கான சமுதாய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் பணியில் ஆண்களுக்கும் பங்குண்டு. பெண்கள் பிரச்சனை என்பது அவர்களின் சொந்தப் பிரச்சனை அல்ல..... அது முழுச் சமுதாயத்தை யும் பாதிக்கும் பிரச்சனையே..... சமுதாயம் என்பது ஆண்களையும் பெண்களையும் உள்ளடக்கியதே. புனர்வாழ்வுப் பிரச்சனைகளை நுனுகி ஆராய்ந்து அத்துறையில் ஈடுபாட்டுடன் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும் இலங்கையில் இருந்து வந்த அதிதி அவர்களை இந்த அமர்வுக்கு தலைமை தாங்கி நடத்தித் தருமாறு அழைக்கிறேன்.’

—எனது முகத்தைப் பார்த்தபடி சிரித்துச் சிரித்து, அந்த அமர்வின் அமைப்பாளரான பெண்மணி திடீரென் அழைத்த போது, எனது மன அதிர்வைச் சமாளிக்கச் சில கணங்கள் எடுத்தன. எனக்கு இவர்களின் பிரச்சனையின் முழுமையான ஆழநீளம் தெரியாது. வெளிநாட்டு அரங்கொன்றில் ‘முடியாது மாட்டேன்’ எனச் சொல்வதும் மரபல்ல.

முற்றும் புதிதான சூழல், முன்னர் அறிமுகமில்லாத முகங்கள், பிரச்சனைகளைக் கொட்டி அலகுவதற்காக ஆவேசங்கொண்ட மனங்கள், அவர்களில் பலர் விஷயத் தெளிவு, பிரச்சனையை அனுகும் அனுபவம். ஆற்றல்மிக்க வர்களாகவும் இருக்கக் கூடும். நான் தலைமைக் கதிரையை நோக்கிச் சென்றபோது அவர்கள் எழுந்து நின்று கரகோஷம் செய்து மகிழ்வான வரவேற்பைத் தெரிவித்தனர்.

“பால், பண்பாடு, எண்ணிக்கை, வாழ்வு முறை; மொழி, இனம், நிறம், உருவத்தோற்றும் முதலியவற்றில் வெவ்வேறு நாட்டைச்சேர்ந்தவர்களிடம் வேறுபாடுகளுண்டு. எனினும் எல்லோரும் மனித சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த வர்களே..... மனித சமுதாயத்தில் பெண்கள் அரைவாசிப் பங்கினர், ஆண்களால் செய்ய இயலாத மனித உருவின் கருவைச் சுமக்கும் புனித கடமையைச் செய்யும் போற்றல் கொண்டவள் பெண் என்பதனால், பெண்ணினத்துக்கு சகல துறைகளிலும் உரிமைகள் அளித்து மேன்மைப்படுத்த வேண்டும். பெண்களின் உரிமைகள் தொடர்பாக உலக அரங்கில் இன்று அதிகமாகப் பேசப்படுகிறது. தங்களை முதன்மைப்படுத்தி மேன்மை அளியுங்கள் என பெண்கள் கேட்கவில்லை. சகல துறைகளிலும் சமமாக நடத்துங்கள் என்றே கோருகிறார்கள். இந்த நியாயமான கோரிக்கைகள் நிறைவடையக் கூடிய சமுதாய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் பெண்களின் முனைப்புகளில் ஆண்களும் முழுமையாகத் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.” எனச் சொல்லி சுருக்கமாக எனது உரையை முடித்த போது அந்தப் பெண்கள் சபையிலிருந்து இரண்டாவது முறையாகவும் பலத்த கரகோஷம் எழுந்தது. பிரதானமாக பெண்கள் கூடியிருந்த அச்சபையில் சிறுதொகையாக காணப்பட்ட ஆண்களும் அப் பெண்களின் கரவொலியில் தம்மை இணைத்துக் கொண்டது. எனது கருத்தை ஆண்கள் சமுதாயமும் அங்கீரித்துப் பிரதி பலிப்பது போலிருந்தது.

அந்நிகழ்வின் ஏற்பாட்டாளராகிய பெண்மணி தொடக்க வுரையாற்றும் போது; பிரச்சனையின் ஆழத்துக்குச் சென்று பல கருத்துக்களைப் பிட்டுப்பிட்டு எடுத்து முன் வைத்தாள்.

பல மாநிலங்களிலிருந்தும் வந்த பிரதிநிதிகள் ஒவ்வொரு வராகத் தமிழை அறிமுகப்படுத்தி விட்டு தத்தமது ஊர்களில் பெண்களுக்கெதிராக இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளை புள்ளி விபரங்களுடன் சொல்லத்துவங்கினர்.

‘‘12 வயதுச் சிறுவன் ஒருவன் தனது எஜமானன் வீட்டில் பசித்த வயிற்றை நிரப்ப பிஸ்கட் திருடி விட்டானாம். அதற்குத் தண்டனையாக அவனின் தாயின் சேலையை உருவி எறிந்து விட்டு அவளை நிர்வாண ஊர்வலம் செய்து மானப்பங்கம் செய்தார்கள்.....’’

‘‘வேலையற்ற கணவன் கடன்பட்டுக் குடித்துவிட்டு இரவு வீட்டுக்கு வந்து, பகலெல்லாம் பாடுபட்டு உழைத்து குழந்தைகளின் பசி தீர்க்க கொண்டு வந்த மனைவியின் ஊதியத்தை, தான் மேலும் குடிப்பதற்குத் தருமாறு அவளுக்கு ஆய்க்கிணை கொடுத்தான். கொடுக்க மறுத்த அவனின் மண்டையை பொல்லால் அடித்து உடைத்து விட்டான்.’’

வறுமை காரணமாக வேலைக்குப் போகிற பெண்ணைப் பார்த்து ‘‘வேறு ஆள்பிடிக்கப் போறியா? வீட்டில் அவன் போதாது என்றால் என்னோடு வா...’’ என வீதியில் சொல்லால் அடிக்கப்படும் பெண்கள்...

வேலைத்தளத்தில்—கோழிகளைப் போல விரட்டிப் பிடிக்கப்பட்டு, நிரப்பந்தப் பாலியல் தொந்தரவுக்குள்ளாக கப்படும் பெண்கள்...

இப்படி அனேக விபரங்கள் அங்கு அரங்கேறிமுடிய, நடுத்தர வயதுப் பெண் பெயர் சாவித்திரி அம்மாள் மேடைக்கு வந்து, சீற்றத்துடன் சீறினாள்.

“நம் நாட்டு பெண்கள் அனுபவிக்கிற தொல்லைகளை எல்லாம் இங்கு பேசினவங்க ரொம்ப விஸ்தாரமாகச் சொன்னாங்க. பஸாத்காரம், பாலியல் துன்புறுத்தல் போன்ற அசிங்கங்கள் நம்நாட்டுக்கும் சமூகத்துக்கும் ஒவ்வாததுங்க, இந்தச் சனியன்பீடைகள் ஓழிந்து போக வேணும், நான் சொல்றதையும் கவனத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளுங்கோ. காலேல எழுந்ததும் காப்பி போடனும், சாப்பாடு செய்ய ணும் எனச் சுக்கரமாக சூழல்றம். இந்த ஆண் பிள்ளைகள் என்ன பண்றாங்க? கூடமாட ஒத்தாசை செய்யவேணாம். சும்மா வாயை வச்சிட்டு இருக்கவாவது வேணாமோ...”

ஏ கழுதை! காப்பிக்கு சர்க்கரை ரொம்பக்கம்மி. ஏ தஷ் மாடே! தவலை எங்கே போட்டாய்ச். நாயே, பேயே, முண்டமே என காலங்காத்தாலேயிருந்தே கத்திக்கரிச்சுக் கொட்டுறான்க. ஆத்திரத்தில் அடி உதையும் அவ்வப்போது உண்டு. எவ்வளவு கொடிய வார்த்தையால் நம்மளையெல் லாம் கட்டுப் பொசுக்கிறான்க...”

கலியாணமாகி 6, 7 வருமாச்ச இரண்டு பெண்களும் பிறந்தாச்ச. நாங்களும் ஒரு உயிர் நமக்கும் மானமிருக்கு சுரணையிருக்கு மனம் நோக வைக்கப்படாது என எண்ணி நாலு வார்த்தை ஒரு நாள் பார்த்து அன் பாகச் சொல்றா களோ... இல்லியே, தமது தேவைகளுக்கு மட்டும் பாலே, தேனே என பல்லை இழிக்கிறான்க... நாம் அடிமை என்ற அவர்களின் நெனைப்பை மாத்தனும், ஏச்சுக்களை நிறுத்தச் செய்யனும்.”

அந்த அரங்கில் அவள் வெட்கத்தைவிட்டு இவற்றைச் சொல்கிறாளென்றால், எத்தனை காலமாக அவள் மனசில் ஆணின் செயல் உறைத்து உறுத்திக் கொண்டிருந்து வருகிற தென்பதை உணர முடிந்தது.

பலத்த மழை அடித்து ஓய்ந்துவிட்டது போல ஒரு அமைதி...

நான் எனது அலுவலகக் கடமையிலிருக்கிறபோது பலர் என்னைப் பார்க்க வருவதுண்டு. அவர்கள் பல தரத்தினர், வெவ்வேறு பிரச்சனைகள் சிக்கல்களுக்கு முகங்கொடுத்து, அவற்றைத் தீர்க்க ஒரு வழியைக் காணத் தவிப்பவர்கள். மலையிலிருந்து கொட்டும் நீர்வீழ்ச்சி போல அவர்களின் பிரச்சனைகளை என் தலையில் ஏற்றிவிட்டு, சுமை குறைந்த சுகத்தில் ஆறுதல் காணும் அவர்களைப் பார்த்து எனக்கு அனுதாபம் கலந்த இரக்கம் ஏற்படும்.

இரத்தம், உணர்வு, நாடி நரம்பு, புத்தி என்பவை இனப் உணர்வுகளை அனுபவிக்கவும் அலசி ரசிக்கவும் மட்டும் அமைந்தவை அல்ல, துண்ப துயரங்களைக் கேள்விப் பட்டவுடன் அவை மரக்கட்டைகளாகி மாறி விடுவதில்லை.

மற்றவர்கள் சொல்கிற பிரச்சனைகளை காதால் ஏற்று, மனதில் இருத்தி, முளை நரம்புகளை உசார்படுத்தி.... கிந்தனையைக் கசக்கிப் பிழிந்து... இது எனது பழக்க சுபாவ மாகிவிட்டது.

பிரச்சனைகளை அலசி ஆராய்ந்து தீர்மானம் எடுக்கப் படும்போது, நான் அந்தக் கூட்டத்தில் இருக்க முடிய வில்லை. கலந்துரையாடவின் நடவில்; அந்த அமர்வுக்கு தலைமையேற்க இருந்த பெண் சுணங்கி வந்ததற்கு மன் னிப்பு கேட்டபடி திடீரென வந்து சேர்ந்து விட்டாள். அவள் பயணித்த “புகைவண்டிக்கு பாதி வழியில் கால் சுழுக்கி வழியில் படுத்து நித்திரையாகி விட்டது. அது சுகமாகி விழித்தெழுந்து ஓடிவந்து அப்போதுதான் புதுடில்லிக்கு வந்தது” எனக்கூறி புகைவண்டி பழுதுபட்ட சம்பவத்தை நகைச்சுவையாகச் சொல்லிச் சிரித்தாள்.

தலைமைப் பெறுப்பை அவளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, அடுத்த வளாகத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த நிவாரணப் பணிகள் தொடர்பான அமர்வில் கலந்துகொள்ளச் சென்று விட்டேன்.

அன்றிரவு பல மணி நேரமாக அப்பெண்கள் கருத்தரங்கில் நிகழ்த்தப்பட்ட உரைகள் என் காதுகளில் ஒலித்தபடி யிருந்தன.

எனது குடும்பத்தில் இப்படி எதுவும் நடந்ததில்லை. எனது மனைவி, மகள்மார் எதுவித குற்றச்சாட்டும் சொன்ன தில்லை. அன்பாகவும் சந்தோஷமாகவுமே காணப்படுகின்றனர். இப்படி தமது குடும்பங்களில் நடப்பதாக எனது நண்பர்களும் சொல்வதில்லை—சொல்லுவதற்கு மறந்திருப்பார்களோ அல்லது சொல்லாமல் மறைத்திருப்பார்களோ? எத்தனையோ இன்ப துன்பங்களை மனம்விட்டு பகிர்ந்து கொள்பவர்களாச்சே... அப்படி இருக்காது. பத்திரிகைகளின் தலைப்புகளை தட்டுவதோடு சரி; விரிவாகப் படிக்க நேரந்தான் கிடைப்பதில்லையே... வேலை... வேலை... வேலை.

பெண்களுக்கு, இழைக்கப்படும் துன்புறுத்தல்கள், பிரச்சனைகளைப் பற்றி அப்பெண்கள் கூறியவற்றுடன் எனது நாட்டை ஒப்பிடும்போது, நாம் பலபடிகள் மேலே என எனக்குப் பெருமையாகவும் திருப்தியாகவுமிருந்தது. எனது சேர்ட் கொல்ரை மாண்சீகமாக உயர்த்திவிட்டுக் கொண்டேன்.

மறுநாள் ஷாப்பிங், விருந்து, பிரியாவிடைகளை முடித்துக் கொண்டு விமானம் ஏறினேன்.

விமானத்திலிருந்து இறங்கி எனது நாட்டு மண்ணில் கால் பதித்த போது, மாற்றாந்தாயின் ஒக்கலையிலிருந்து. தனது தாயின் இடுப்புக்கு மாறும் குழந்தையின் குதாகல உணர்வு போல எனக்கு ஏற்பட்டது.

கொழுத்துப் பருத்த செவ்விளாந்திரக் குலைகள், நீர் கொழும்பு வீதியோரத்தில் ஆங்காங்கு காணப்படும் கொட்டில் களில் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆண்களுக்குச் சமமாக அவற்றை விற்பனை செய்வதில் பெண்களும் ஈடுபட்டிருந்தனர். களீரென ஏறித்துக் கொண்டிருந்த வெய்யிலினால்

எனக்கு தண்ணீர்த் தாகமாயிருந்தது. இளநீர் குடிப்பதற் காகராக்கியை மறிக்கச் செய்தேன். டிரைவருக்கு இளநீர் ஒத்துக்கொள்ளாதாம். சூடாகத் தேனீர் குடிக்கவேண்டுமென அருகிலுள்ள போசனைச்சாலைக்குப் போகப் புறப்பட்டான். அன்றைய பத்திரிகையையும் எடுத்து வரும்படி காசு கொடுத்தேன்.

இளநீர் குடித்து விட்டு நான் வந்து புறப்பட்டுவிட்டேன். நான் காரில் உட்கார்ந்து சிகிரெட் புகைக்கத்துவங்கியபோது அவன் திரும்பிவந்து புறப்பட்டு விட்டான்.

‘பாடசாலைக்குச் சென்ற மாணவியை பொலிக்காரர் பற்றை மறைவுக்கு இழுத்துச் சென்று பலாத்காரம்’ முதற் பக்கச் செய்தி.

‘கணவனின் பாலியியல் தொல்லைகளைப் பொறுக்க மாட்டாத இளம் மனைவி நஞ்சருந்தித் தற்கொலை’ மூன்றாம் பக்க மேல் மூலைச் செய்தி.

பத்திரிகையை இன்னும் புரட்டினேன்.

‘ஆடைத் தொழிற்சாலையில் பாலியல் சேட்டைகளுக்கு உள்ளான பெண் மாடியிலிருந்து குதித்து மரணம்.’

‘தனித்து வாழ்ந்த நடுத்தர வயதுப் பெண்ணை நள்ளிர வில் நால்வர் பாலியல் சேட்டைகளின் பின் கொலை செய்தனர். அவளின் பணமும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டது.’

கொதிநிலையிலுள்ள சோற்றுப்பானைபோல எனது மனம் கோபத்தால் கொந்தளித்தது.

ஒரு குடும்பப் பெண் தனது கணவனின் வாய்ச்சொல் வன்முறையைத் தாங்க முடியாமல் அந்தக் கருத்தாங்கில் வினா எழுப்பி விடிவுக்கு வழி கேட்டாள். ஆனால் எமது நாட்டுப் பெண்கள் அனுபவிக்கும் கொடுமைகளுக்கு முடிவு?...

பலமான பல சம்மட்டிகள் மாறி எழுந்து மாறி எனது மனத்திரையில் எழுந்து உயர்ந்தன.

வஞ்சிகாரணப்புட முடி ஈடு வஞ்சிகாபுரி ஏதுத் தீவைய
ஷ்டீஷால்டாட பிலிராஸ்விள்ளோ போன்று... ர்ஜாநாக்டாட கும்பினபு
நாம்பராம்பை ப்லாஸ்டிக் டிஸ்டாக்டைஷன்களுக்காக நாம்பராம்
ஒத்திப்போடு கூட்டுத் தீவை பிலாஸ்டிக் டிஸ்டாக்டைஷன்
ப்லாஸ்டிக் டிஸ்டாக்டைஷன் கூட்டுத் தீவை பிலாஸ்டிக் டிஸ்டாக்டைஷன்
நாம்பராம்பை பிலாஸ்டிக் டிஸ்டாக்டைஷன் கூட்டுத் தீவை பிலாஸ்டிக் டிஸ்டாக்டைஷன்

8. மனிதச் சுருகுகள்

அது ஒரு தாற்காலிகமான ஓலைக் கொட்டகை.

பெருகிவரும் வெள்ளம் போல் ‘திமு திமு’ வெனக்
கொட்டுப்படும் அகதிகள் பெருக்கத்திற்கு உதவ அவசர
அவசரமாகக் கம்புகளை நிறுத்தி ஓலையால் கூரை வேயப்
பட்ட கொட்டில்கள்!

மழைக் குளிருக்காகவும் நீர் உள்ளே தெறித்து நனைக்
காமலிருக்கவும் கொட்டகையைச் சுற்றி ஓலைத் தட்டிகள்.
நான்கு பக்கங்களும் மறைப்புக்களாக!

கொட்டகையின் நடுமையத்தில் தொங்கும் ஒரு கம்பி,
அதிலே கொழுவப்பட்ட அரிக்கன் லாம்பு:

லாம்பின் மெல்லிய ஓளி கொட்டகை முழுதும் பட்டும்
படாமலும் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

அந்தக் கொட்டகையினுள்ளே நூற்றுக்கு மேற்பட்ட
ஒடிக்களைத்த மனிதப் பயணிகள்! இல்லை, பயந்து
பரபரத்து திகைத்துப் பதறி ஒடிவந்து செய்வதென்னவெனத்
தெரியாது தவிக்கும் மனித ஜென்மங்கள்! மீன் தொட்டியில்
தண்ணீர் வற்றிய பின் தவிக்கும் மீன்களின் துடிப்பு!

வயிற்றினுள் ஜெனித்துவிட்ட உயிர் தொடக்கம் என்பது
தொண்ணாறு வருடங்கள் வாழ்ந்தும் முடிந்த மானிட ஜென்

4-5

மங்கள்! ஆனாலும் என இரு பகுப்பினராயினும் பலவேறு தரத்தினர். ஆனால் எல்லோருமே உடல் வலுவில் வாழ்வின் எல்லையை எட்டித் தொடும் பெலவீனர்கள்.

அதிர்ச்சி! திமர்த் தாக்கம், இருந்து அனுபவித்த சொத்து சுகங்களையெல்லாம் கைவிட்டு வந்த திகைப்பு. தாய் பெற்றோர், உற்றார் சகோதரர்களையெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்து சிதறிப்போன வேதனையை சுமந்தவர்கள்.

திகைப்புற்று ஓடிய களைப்பு...

உடம்பை உறுத்தும் மனச்சோர்வு...

அடுத்த கணம் பற்றிய ஏக்கம்...

மலையையும் பொடியாக்கிவிடக்கூடிய துன்பத்தின் நகூக்கம் எல்லாமே துணைசேர்ந்து சோர்வு, களைப்பு, இயலாமை எனப் பல இடர்களைப் பிறப்பித்து விட்டது.

நள்ளிரவு நேரம்.

அநுக்கமும் பெருமுச்சம் நெட்டி முறிப்புகளும் நித்திரையில் குழப்பமென்பதை விளக்கின.

சரிந்து நிமிர்ந்து கால்களை நீட்டி மடிப்பதும் மெல்லிய ‘குசுகுசுப்’ பேச்சுக்களும் அவர்களில் அதிகமானோர் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருக்கவில்லை என்பதை வெளியிட்டது.

கொட்டகையின் முன்பக்கத்தில் நாற்புறமும் அடைக்கப் பட்டு, பாதுகாப்பான அறை போன்ற கொட்டினுள் அகதி களுக்கு விநியோகிக்கும் பொருட்கள். இவற்றுக்குப் பொறுப்பான சபாவும் நேசனும் சூரியகுமாரனும் நானும்கூட பொருட்களுக்குச் சாவலாகவும் பொறுப்பாகவும் அதனருகில் படுத்திருந்தோம்.

‘‘ஜயா...! ஜயா...! என்று ஓர் குரவின் அழைப்பு,

‘‘யாரது? என்னவேணும்?...இந்த நடுச்சாமத்திம் நித்திரையைக் குழப்புறாயே! அட, சே’ எனக் கேள்விகளை

அடுக்கியபடி சாரத்தை அவிழ்த்து உதறி இருக்கிக் கட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தேன்.

அங்கே அழுக்கேறிய உடை, இரண்டு கிழமைகளாக மழிக்கப்படாத தாடி, மீசையுடன் ஒருவர்.

என்னருகே பணிவாகவும் பெளவியமாகவும் அந்த மனிதர் வந்தார்.

‘என்னப்பா! என்ன? என்ன வேணும்?’ என்றேன் சற்று அதட்டிய தொனியில்.

அந்த மனிதர் இன்னும் எனக்கருகில் நெருங்கி வந்தார்; மெல்லிய குரவில்.

‘ஐயா! நான் இரண்டாவது கொட்டகையில் இருக்கிற அகதி, கனகசபை. எனது மூத்த மகள் திலகவதி; வயசு பதினாலாகுது, வயிற்றுக் குத்துத் தாங்காமல் கத்தினாள். பாவம்! ஓடி வந்த அவதியில் தாயைத் தொலைத்த பிள்ளை. தாய் எங்கையெண்டு தெரியேல்லை. அவனை எங்கும் நல்லாத் தேடிப் பாத்திட்டோம். இப்பிடியாப் போச்சு விதி. அதுதான் ஐயா ஏதாக்கும் பன்டோல் கிண்டோல் குடுத்தா கொஞ்சம் வயிற்றுவவி சுகமாயிருக்குமென்றுதான் பன்டோல் கேட்க வந்தனான்...’

‘ஐயா’ வயித்தைப் பிடித்துக் கொண்டு வலி தாங்கேலா மல் சுருண்டு போய்க் கிடக்கிறாள். ஐயா...மருந்து ஏதாவது தந்தீர்கள் என்றால்...!’ கையெடுத்துக் கும்பிட்டபடி கெஞ்சினார்.

‘சரி சரி. கொஞ்சம் பொறும்’ மருந்து பெட்டியைத் திறந்து பன்டோல் பக்கற்றைத் தேடினேன்.

‘சே! எத்தனை சங்கடங்கள். இந்த நாடு உருப்பட்டு எப்பதான் இந்தச் சனங்களெல்லாம் நிம்மதியா நித்திரை கொள்ளப் போகிறார்களோ? பாவம்!’ என் மனம் அங்க லாய்ந்தது,

பன்டோலை எடுத்துக் கொண்டு கனகசபை அகதியின் பின்னால் தொடர்ந்து போனேன்.

அந்தப் பகுதியில் ஒரு சிறுமி விக்கி விக்கி அழுதபடி இருந்தாள். அவளைச் சுற்றி ஆறேழு பெண்கள் ஆறுதலும் தேறுதலுமாக மெல்லிய குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஒருத்தி என்னிடம் வந்து, அந்தச் சிறுமி பருவமடைந்து விட்டாள் என்பதைக் குசுகுசுப்பான குரலில் நாகுக்காகத் தெரிவித்தாள்.

வேரருந்து தொங்குவது போல இருப்பிடத்தை விட்டு ஓடிவந்த சீர்கேடு ஒருபுறம். இத்தகைய சிரமங்களுக்கு முகம் கொடுப்பதென்பது எவ்வளவு சிரமமானது.

இருவர் முவராகப் பெண்கள் கூடித் தங்கள் முறைகளையும் கொண்டாட்டங்களையும் இன்றைய இயலாமையையும் பத்தும் பலதுமாகப் பேசிக்கொண்டனர். உழுத்தங்களி, மனப்பெண் போன்ற அலங்காரச் சோடனைகள்-உற்றார் உறவினருக்குச் சொல்ல வேணும்- நாள் பார்த்து தலைக்கு தண்ணீர் வார்க்க வேண்டும். அவர்களுக்கும் எத்தனை ஆசாபாசங்கள்!

துன்பமான குழ்நிலையிலும் கனகசபை தனது மகள் பருவமடைந்ததை இன்பமான செய்தியாகவே ஏற்றுக் கொண்டார்.

பிள்ளையின் தாய் அருகேயில்லை என்பதும் அவளை எங்கு தேடியும் அகப்படவில்லை என்பதும் அவர் மனதை வாட்டின.

‘ஜயாவின்றை தூக்கத்தை நான் கெடுத்துப் போட்டன், தொந்தரவு தந்திட்டன் ஜயா! மன்னிச்சிக் கொள்ளுங்கோ! பாவம்! பிள்ளையின்றை தாயும் கூட இருந்தால் எந்தளவு சந்தோசப்படுவாள்! ஏதோ கடவுள் விட்ட வழி’ என்று கூறி கனகசபை நெகிழ்ந்தார்.

‘இதற்கெல்லாம் யோசிக்கப்படாது. ஏதோ ஆண்டவன் புண்ணியம் இந்தளவிலாவது தங்குவதற்கு ஒரு இடம் கிடைத்தது. மர நிழலிலும் வீதி ஓரங்களிலும் வீட்டுத் தாழ்வாரங்களிலும் எவ்வளவு சனங்கள் அகதிகளாகக் கஷ்டப்பட்டுதுகள்! தண்ணியில்லை தவிடில்லை! அப்பப்பா! ஏதோ நீங்கள் புண்ணிய ஆத்மாக்கள். படுத்துறங்க சிறு இடமாவது இருக்கிறது. கவலைப்படாதேயும்...’ என ஆறுதல் கூறிவிட்டு எனது தங்குமிடத்துக்குச் சென்றேன். எனக்குக் கீழ்ப் பணியாற்றும் சபாவை எழுப்பி அந்தப் பெண் னின் தகப்பனுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து கொடுக் கும்படி சொன்னேன்.

சிக்கல்கள்...சிரமங்கள் உடம்பைச் சோரவைத்தன, நாளை செய்ய வேண்டிய வேலைத் திட்டம் பொருள்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல், கணக்குப் பார்த்தல், ஒழுங்கு செய் தல், விநியோகித்தல்...குறைவாகக் கிடைக்கும் பொருட் களை இத்தனை பேருக்குப் பகிர்வது! ஆனைப் பசிக்குச் சோளப் பொரிபோல பகிர்ந்து கொடுத்தாக வேண்டுமே! படுக்கையில் சாய்ந்த பின்னும் மனம் சிந்தித்தபடி இருந்தது.

அகதி முகாயில் அகதியாக இருப்பதை விட, உதவி யாளாகக் கடமையாற்றுவது சிக்கலும் சிரமமுமானது. இரக்கமும் தொண்டு உள்ளமும் இல்லையென்றால் சமாளிக்க முடியாமல் சலிப்பாக இருக்கும். புதுப்புதுப் பிரச்சினை கருக்கும் தொல்லைகளுக்கும் முகம் கொடுக்கும் மக்களுக்கு உணவுப் பொருட்களைப் பகிர்ந்து வழங்கிவிட்டால் மட்டுமே பணிமுடிந்தது என்றில்லை. அவர்களோடு நயமாகப் பேசி, பழகி அவர்களது துண்ப துயரங்களையும் அறிந்து அதற் கேற்ற நிவாரண வழிவகைகளைச் சிந்திப்பதென்பது சலப மான காரியமல்ல!

நாடே ஆடிப்போய்க் கிடக்கிறது.

மனித வளமோ வேரோடு பிடுங்கி எறியப்பட்டுக் கிடக் கிறதே.

மனித வாழ்வின் துயர்களைக் களைந்து உன்னதங்களைத் தரிசிக்க இனி எத்தனை ஆண்டுகள் தவம் இருக்க வேண்டும்? ஏழைகளுக்கு, திக்கற்றவர்களுக்கு சேவையாற்றும் பணியை ஆர்வத்தோடு ஏற்றுக்கொண்ட என்னை, என்னுடன் இங்கு வேலை செய்யும் சபா தினமும் நையாண்டியன்னுவான்.

“இவர்தான் அன்னை திரேசா! கல்கத்தாவிலிருந்து கிளிநோச்சி அகதி முகாம் நோக்கி மக்கள் பணி செய்ய நேராக வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்.” அவன் பரிகசிக்கின்ற போதிலும் எனது ஆர்வம் தடைப்படுவதில்லை.

முர்க்கம் கொண்ட இரு பகுதியினரின் மோதலில் பாவம் எத்தனை மக்கள் பலியாகிறார்கள், எத்தனை இழப்புக்கள்!

“கடவுள் அருள் புரிபவர் என்றால் அவர்களிடமும் போய் அருள் வாக்குக் கூறலாமே.”

சபாவின் கொச்சையான கிண்டலை என்னால் விழுங்கிக் கொள்ள முடியாது. அது அவனது செமியாப்பாட்டின் வாந்தியென்பதே எனது கருத்து; அவனுடைய பேச்சுக்களை நான் மனதில் வாங்கிக்கொள்வதில்லை.

மறுநாள் லொறிச் சாமான் வரும்.

கணக்கெடுக்க வேண்டும், சாமான்களைப் பாரமேற்க வேண்டும்; சமமாக விதியோகிக்க வேண்டும். உணவுப் பொருட்கள் போதிய அளவில் வராது. விதியோகத்தை எப்படி....நடத்துவது...?

தண்ணீர்க் குழாய்கள் போதாது. மலசலகூட வசதி களையும் இன்னும் கூட்டவேண்டும். சுகாதார வசதிகள் சீர் செய்யப்பட வேண்டும்.

அகதிகள் வந்து பெருமளவிற்கு நிவாரண வசதிகள் போதாமலிருக்கிறதே!...

பத்மா சோமகாந்தன்

கண்ணிமைகள் கெஞ்சின. இன்று கொஞ்சமாவது ஒய்வு எடுக்க வேண்டும். நாளை தலை முட்டிய வேலை; கண்களை முடிக்கொண்டேன்.

யாரோ அனுங்கும் ஓசை.

மூளையின் நரம்பு நாடி விழித்துக்கொண்டது. கண்ணுக்குள் தலை பஞ்சப்பெட்டியாக மாறிவிட்ட அந்த வயோதியமாது...

தொங்கும் சதை; ஒட்டி காய்ந்த வயிறு; பஞ்சடைந்த கண்கள்; கருகிய கத்தரிக்காய் போன்ற மேனி நிறம்.

ஆணைன்றால் இளம் பெண்ணைத்தான் கண்ணுக்குள் கற்பனையில் வைத்து அலங்கரிப்பது, ரசிப்பது உலக வழக்கம்; ஆனால் எனது கண்ணுக்குள் நிற்கும் இந்த வயோதிப்பு பெண் எனது தாயின் அல்லது பாட்டிக் கிழவியின் சாயலில்கூட இல்லை! அப்படியிருந்தும் கண்ணுக்குள் நிற கிறானே?

அந்தப் பரந்த வெளியின் இருமருங்கிலும் அகதிகளுக்கு உணவு தயாரிப்பும் நிவாரணப் பொருள் விநியோகமும் நடைபெறுகிறது.

அங்கே தங்கியுள்ள அகதிகளுக்கு பிளாஸ்டிக் தட்டம், கோப்பை, சோப்புத் துண்டு என அவ்வப்போது அத்தியாவசியப் பொருட்களும் வழங்கப்படுவதுண்டு.

என்னென்ன பொருட்கள் கிடைக்கின்றனவோ அவற்றைச் சரிபார்த்து, கூடிய விரைவில் அகதிகளுடைய கரங்களில் பகிர்ந்தவித்து விடுவேன். களஞ்சியப்படுத்தி வைப்பதைவிட விநியோகத்தை விரைவுபடுத்தினால்தான் மக்களது தேவை ஒரளவாவது நிறைவேறும். எமக்கும் ஸ்டோர் வசதியில்லை.

நானும் சபாவும், சூரியும், அன்று ஒரு தொண்டர் நிறுவனம் அனுப்பியிருந்த சாரம், சட்டை, சேலைகளை விதியோகித்துக்கொண்டிருந்தோம்.

உடையின் தன்மைக்கேற்ப ஆட்களைப் பார்த்துக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தோம். வேட்டி, சாரம், காற் சட்டை, சேட்டென்றால் ஆண்களுக்கும், பாவாடை, சட்டை, சேலையென்றால் பெண்களுக்குமாக அவர்களின் தேவைக் கேற்றபடி கொடுத்தோம்.

ஓரு பொலிதீன் பையில் அடையப்பட்டிருந்த உடை களை ஒருவாறு பகிர்ந்து முடித்துவிட்டு நிமிர்ந்தபோது அதனடியில் ஓர் அரைப் பாவாடை மிஞ்சிக் கிடந்தது. அதனைப் பெற்றுக்கொள்ள எதிரே நின்றவன் அந்த இளை ஞான். பள்ளிக்கூடமொன்றில் ஆசிரியப் பணியிருந்தவனாம்.

பாவாடையைக் கையில் எடுத்து, “இது பெண்ணின் உடை. உமக்கேன்? ” என்றேன் ஏரிச்சலாக.

“பரவாயில்லை சேர், தாங்கோ!” என்றான்.

சும்மா கிடைக்கும் பொருளென்றால், அது அவசியமோ இல்லையோ அதனைத் தனக்குப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமே எனக் கையேந்துகிறானே! சே! என்ன பேராசை! என் மனம் அலுத்துக் கொண்டது.

கொடுப்பதக் காத்திருக்கும் மற்றொரு பொதியை அவிழ்த்தோம்.

அழகாக மடிக்கப்பட்டிருந்த சேலை; கவர்ச்சியான பச்சை வர்ணம் அதனை எடுத்து முன்னால் நின்ற அந்தக் கறுத்த கிழவியிடம் நீட்டினேன். சேலை மனுஷிக்குப் பொருத்தம் தானே!

அந்த வயோதிப மாதின் பொக்கை வாயில் மீல்லிய ஒரு நகைப்பு. ‘‘இந்தச் சருகுக்கு இது ஏன்? ஆராவது வாழும் வளரும் இலம் பெண்டுகளுக்குக் குடுங்கோவன் ஜயா, அதுகள் ஆசையா உடுத்துங்கள். இன்டைக்கோ நாளைக்கோ எண்டு இருக்கிற இந்தக் கிழவிக்கு உந்த நல்ல சேலை ஏன்?’’

“ஜயா உங்களுக்குப் புண்ணியமாயிருக்கு. கேக்கிற வெண்டு கோவிக்காமல், இந்த மழைக் குளிருக்குப் போர்த் திக்கொள்ள ஒரு போர்வையோ... அல்லது பழைய நூல் சீலையோ இருந்தால் தாருங்கோ... அது எனக்குப் போதும்” அந்த ஆச்சியின் வேண்டுகோள் எனது இதயத் தைத் தொட்டது.

துன்பத்தாலும் துயரத்தாலும் கோலம் இழந்து நின்றாலும் உள்ளத்தால் அலங்கோலமடையாத அந்த வயோதிப் பாதின் பண்பு எனது உள்ளத்தில் ஓர் ஒளித் தெறிப்பாக மினிர்ந்து என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்துவிட்டது. படித்த வன், அறிவாளி என்பவர்களைல்லாம் சும்மா கிடைக்கிறதே என்பதற்காக எது கிடைத்தாலும் எடுத்துச் சுருட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என எண்ணும்போது,

சத்தற்றுப் பழுத்துச் சருகாகி விழும் இலைகள் மரத் திற்குப் பசளையாவதுபோல இந்த மனுஷியின் பண்பு நமது சமுதாயப் பண்புச் செழுமைக்கே உரைட்டுவதை எண்ணிவிக்கித்துப் போனேன்.

பேராசை கொண்ட சமுதாயத்தில் அந்தக் கிழவியின் மானிடப் பண்பு கோபுரமாக உயர்ந்து நின்று என்னை வியக்க வைத்தது!

ஞக்குடி சூரையினால் இது பிப்ரவரி முறைக்குடியே
பீரிசைந்துபிரையாகக்கூடு. காலியூர்ஜி வீதியூருக்கு வருகை
கார்ப்பரை பல்லியூரை கீழ்வூர்களிலிருந்து வருகை
பீரியூர்க்கு ஏர்ஸ்கி கூட்டுரையிலை வருகை
யெப்பூரை பிரிசன் பீரியூர்கள் வருகை
சூரையாகலி சூரியீக முக்குரை யிலை வருகை
நெடுங்கலி காலை புரையெலிக்காரி கூரை வருகை
பயடி யாது நெஞ்சூப் பாலை பிரிசன்கூரை வருகை
நொடுவர்த்தகலி சூரியீக முக்குரை பீரியூரை வருகை

ஏனிக்கவி அதற்குமியபரிசீலப் பதில்வெள்ளட வசூ¹
உபாபி பதில்வெள்ளட பூரண இடிடி மூர்வெள்ளட இந்வை
ஷூட பழைப் பூர்வை அப்பவினைப்புவி தூட வாராகவிசூ
பதில்வை ஷூட அப்பவிசூராக ஓட்டுவிட்டி ராமவினை
பெடுவி குரை வாகவிசூங்கவி சூரிசூட வீடு வாகவிசூ

9. நெவேத்தியம்

நெங்கி மூட்டுட நோக்கி ப்படு வாய்ப்பிடுவிசூட இது சிகிச்சைக்கு குரை பாலம் சுடுவு
தார “ஶத்தனை நாளாச்ச, கூட்டு, குழம்போடு சாதம்
சாப்பிட்டு... எதோ! இன்னிக்காவது பகவான் கண்ணை
முழிச்சிப்பாத்திட்டான்”

விசிறிமட்டையால் பூநாலை விலத்தி முதுகைச் சொறிந்த
படி வாசலில் கிடந்த வாங்கின்மீது உட்கார்ந்தார் பஞ்சாட்
சர ஜூயர்.

வியர்க்க விறு விறுக்கச் சயிக்கினில் ஒடிவந்த களைப்பைப்
பணனவிசிறியின் காற்று ஆற்றிக் கொண்டிருந்தது.

ஜயரின் குரல் கேட்டதும் குசினிக் ‘கூட்டினுள்’ இருந்த
அவரது சம்சாரம் ரமா லோட்டாவோடு அடுப்புப் புகட்டில்
கிடந்த கோப்பியை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

“இந்தாங்கோ கோப்பி! சூடு அளவாய்த்தான் இருக்கு:
யாரும் வருமுன்னமே குடியுங்கோ. ஆசுவாசமாயிருக்கலாம்”
என்றபடி லோட்டாவுடன் கோப்பியை நீட்டினாள்.

கோப்பியை வாங்கி ‘மடக், மடக்’கென்று குடித்துவிட்டு
லோட்டாவைக் கீழே வைத்துவிட்டு, விசிறி மட்டையை
மீண்டும் கையில் எடுத்து விசிறிக் கொண்டார்.

“நம்ம சாஸ்திரங்களிலெல்லாம் என்ன சொல்றா?
இதெல்லாம் பூர்வபுண்ணிய பாவ பலன்தான். நாம இப்ப
அனுபவிப்பது. அந்தப் புண்ணிய பலத்தின் கொஞ்சம்தான்

எத்தனையோ நாள்களுக்குப் பிறகு ரெண்டு கறியோடை ராதம் சாப்பிடக் கிடைத்திருப்பது’’

‘‘ஆமா! நீங்க செஞ்ச புண்ணியத்திலதான் அந்த மனுவன் மண்டையைப் போட்டானாக்கும், உங்களுக்குத் திதியும் புரோகிதமும் பண்ண’’ எனக் கூறிக்கொண்டு லோட்டாவை எடுத்து ஓரத்தில் வைத்துவிட்டு முற்றத்தில் முருக்க மரத்தோடு சாத்திவைக்கப்பட்டிருந்த சைக்கிளில் கட்டிக்கிடந்த திவசச் சாமான் மூட்டையை அவிழ்த்தெடுத் தாள் ரமா.

‘‘எத்தனை நாட்கள்! பூசை புரோகிதமே காணாமல் வாழ்வே வரண்டு கிடக்குது. கார்த்திகைப் பிறைபோல இண்டைக்குத்தான் ஒரு திதி. அந்த ஆத்மாவும், கிரியை செய்தவனும் புண்ணியைப் பேற்றையட்டும்’’ வாயார வாழ்த் தையும் திருப்தியையும் சொல்லியிபடி சைக்கிளில் கட்டி யிருந்த புரோகிதச் சாமான் மூட்டையை அவிழ்த்தெடுக்க ரமாவோடு சேர்ந்து கொண்டார் ஜயர்.

அந்தச் சிறிய மூட்டையின் மேற்பக்கத்தில் தர்ப்பைக் கட்டு தலை நீட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதனோடு இருந்த விழுதிப் பையையும் எடுத்துச் சுவரில் தொங்கிய சுவாமி படத்தின் பின்னால் பக்குவமாக வைத்தார். முன்னரும் திதிச் சாமான்கள் கட்டப்பட்ட சால்வைத்துண்டு என்பதை அச்சால்வையிலே திட்டுத் திட்டாக முழித்துக் கொண்டிருந்த வாழைக்காய் கயர் விளக்கியது. பூசினிக்காய்த்துண்டின் ஈரமும் சால்வையில் ஊறிச் சாயங்காட்டியது.

‘‘பெரிய இடத்துப் புரோகிதம் என்றிங்கள், சாமான் களைப் பார்த்தா ரொம்ப கொஞ்சமானிருக்கே! ஏனுங்க... திதியொன்றும் முறையாய்ப் பண்ணல்லையோ?’’ ஏக்கத் தோடு ஜயரிடம் வினவினாள் ரமா.

‘‘நாடுகிடக்கிற ‘கண்டிசனில்’ நீயொன்று... பணம், பண்டம் படைத்த பெரியவங்கதான், சொத்துப்பத்து வீடுவள

வென்றெல்லாம் எத்தனையோ பரம்பரைக்கு ஒரு முயற்சியும் பண்ணாமே காலாட்டிக் கொண்டிருந்து சாப்பிட முடியும் காலம் தான் கெட்டுக்கிடக்கே—போராட்டமும் பிரச்சினை களும் யாரைத்தான் நல்லா வாழ விட்டிருக்கு”

“அப்படியெல்லாம் சொல்லாதேங்கோ, நாம் தான் ஏழைப் பிராமணங்க. ஊரை நம்பிப் பிழைக்கிறவங்க. பிறக்கிறாசி சொத்திக் காத்திகேசரின் பேரப்பிள்ளையன் தானே ஒன்னு இன்சினியர் மற்றது டாக்குத்தர். மகனும் வெளிநாட்டில் போய் நல்லாய்ச் சம்பாதிக்கிறா. அவங்களுக்கும் எங்களைப் போல பஞ்சமோ”

“சம்மா புறு புறுக்காதே ராமா. ஊர் என்ன பாடு படுகுதெண்டு வீட்டுக்கை கிடக்கிற உனக்கு என்ன தெரியும்? சனங்களெல்லாம் உயிருக்குப் பயந்து ஆடு, மாடு, வீடு தோட்டம் துரவு பயிர் பச்சை, சொத்துப்பத்தெல்லாத்தை யுமே உதறி ஏறிஞ்சு போட்டு உடுத்த துணியோடு ஓடிப் பதுங்குதுகள்... ஒண்டிரண்டு நாட்களே போகட்டும் எண்டு ஒரு மாதிரிச் சமாளிக்க?... நோயாலும் துன்பத்தாலும் ஜனங்கள் சிதறப்பட்டு... ஜயோ...! என்னென்ன மாதிரியெல்லாம் கஷ்டப்படுதுகள் ஜனங்கள்? ஏதோ! அப்பன் பேரைச் சொல்லி ஒரு அரைக்கொத்து அரிசியும் ரெண்டு வாழைக்காய் கத்தரிக்காயும் வைச்சு இந்தளவிலரவது பெத்தவனை நினைச்சுப்பின்டம் போட்டானே! அதே பெருங்காரியந்தான்! பழைய பூர்வ ஜன்ம பலன் தான்! பகவான் நம்மையும் காப்பாத்தனும்!”

“இன்டைக்கு சமையலுக்கு அரிசி ஒரு மணி கூட இல்லை. தினமும் முருங்கை இலையைப் பிடுங்கிப் பிடுங்கி சுண்டி மரத்திலை இலைத்தளிர் கூட இல்லை. வெறும் மரமே கிடக்கு. கொவ்வையும் முகட்டையும் தண்ணியில்லாம் வாடிப்போச்சு. ஏதோ நாமும் உயிருக்குப் பயந்து இடம் மாறி ஓடிவந்து எத்தினை மாதங்களாச்சு! சொந்தமாய்ப் பால் மாடு வைச்சு பாலும் தயிரும் வெண்ணெண்மாய்ச் சாப்

விட்டுப் பழகி... இன்று... ஒரு தயிர்ச்சாதமோ... மோர்க் குழம்போ...? குடிக்க... மோர்கூட இல்லையே...”

திதி வீட்டிலிருந்து கொணர்ந்த சிறிய மூட்டையைத் தூக்கிக் கொண்டு நடுக்கூடத்திற்கு வந்தார். அது குகை போன்ற ஆற்றிக் கூடம். கூரையின் உடைந்த ஓடுகளினுரூடாக ஒளி எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

கூடத்து அறை ஓரத்தில் ஒரு வாளியிலும் பாளையிலும் தண்ணீர் ஏந்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

பஞ்சாட்சர ஐயர் அந்தச் சிறிய மூட்டையை அவிழ்த் தார். பெற்ற குழந்தையைத் தூக்கி கொஞ்சி மகிழும் சந்தோஷத்துடன் வாழைக்காயை, பூசனிக்காய்த்துண்டை, எடுத்து அதில் ஒட்டியிருந்த அரிசியைத் தட்டிவிட்டு பக்கத் தில் கிடந்த தாம்பாளத்தில் வைத்தார். கத்தரிக்காயும் பிஞ்சாக மினு மினுவென்று குளிர்கை காட்டிற்று.

ஐயர் திதிச் சாமான்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து ரசித்து, ரமா கொணர்ந்து நீட்டிய சளகிலே பரவினார்.

முன்னர் திதிகள் என்றால் கடகக் கணக்கில் பச்சை, புழுங்கல் என்று அரிசி பெருந்தொகையாக வகை வகைக்காய் கறிகள். ஒரு பெரிய கலியாணச் சாப்பாடே போட்டு விடலாம்! தன் வருமானத்தின் மொத்தமும் அதை அனுபவிக்கக் காத்திருக்கும் ஏழை எளியவர்களின் தொகையும் ஒரு கணம் அவர் மனத்திறையில் ஓடின.

ஆனால்.....இப்போ.....?

ஹர் வரண்டுவிட்டது. மண்ணின் ஜீவனே மரணித்து விட்டது. பசியின் குரலும், அவலத்தின் ஒலமும் ஏக்கத்திற்கு பின்னணி இசைக்கின்றன. வாழ்வின் அர்த்தமே அற்றுப் போய்விட்டது. வாழ்வே போராட்டமாக முரண்பட்டு நிற்கும் போது மலர்ச்சிக்கான ஏக்கம் நீண்டே நிற்கிறது.

ஜயரது உடல் வயதுக்கு மீறிய தோற்றத்தை எய்தி விட்டதை நொய்ந்துபோன அவரது சதைகள் துலாம் பரப் படுத்தின. பகவானின் நினைவில் மனம் அமைதியடை வதற்காக பகவான் நாமத்தை ஸ்மரணம் செய்த போதிலும் அவரது மனம் அதில் முழுமையாக லயிக்க முடியாமல், பஞ்சமும் பசியும் ஊசலாட வைத்தன.

அரிசியைச் சளகில் கொட்டி சால்வைத் துண்டை உதறி எடுத்தார்.

“ரமா! இந்தா, இந்தச் சக்கரைப் பூசனிக்காய்த் துண்டில் ஒரு கூட்டும் கத்திரிக்காயில் ஒரு குழம்பும் வைத் தாலே இன்று நமக்குக் கல்யாணச் சாப்பாடு மாதிரி. பசி அகோரம் குடலைப் பிடுங்குது. கெதியா ஆக்கிப்போடு” என்றபடி வாளித் தண்ணீரை முடியிருந்த தாம்பாளத்தைத் தூக்கி ஒரு செம்பு தண்ணீரை அள்ளி வாயில் ஊற்றி விழுங்கினார்.

“எதோ ஆண்டவன் புண்ணியம்! எத்தனை காலத் துக்குப் பிறகு காய் பிஞ்சு என இன்னிக்காவது பாக்கக் கிடைத்தது” சளகில் அரிசியைப் போட்டு தூக்கிப் பிடைத் தாள் ரமா. கீராத்தண்டு விரல்கள் அரிசியை அளைந்து கோலமிட்டன; அவசர அவசரமாக அடுப்பை மூட்டிச் சமையலைத் தொடங்கினாள்.

கையிலெடுத்த தர்ப்பைக் கட்டினை இறப்பில் சொரு கினார். இன்று கிடைத்த வருமானத்தில் மனம் சற்றுக் குளிர்ந்தது. எனினும் ஏழைச் சனங்கள் என்ன பாடுபடும் என நினைத்தபோது ஜயரின் மனம் ஏங்கியது.

முன்பு இருந்த ஊரில் வீட்டிற்கு அருகாமையில் கோயில், அதிலே பதினெந்து வருடங்களாக பூசையைத் தொழிலாக அல்ல கடமையாகச் சுமந்தவர். காலை, மதியம் சாயரட்சை. இரவு என நான்கு நேரமும் பயபக்தியோடு பூசை செய்தவர், இறைவன் சந்திதானத்தில்தான் தூக்கும் பஞ்சாராத்தியிலே

தெய்வீகத்தை மக்கள் நன்னூவதாக நம்பியவர். கோவில் அரச்சனை, பூசை நேர்த்திக்கடன் போன்றவற்றால் வரும் வருமானமே அவாது ஜீவனத்துக்கு மட்டுமல்ல, வாழ்வைச் செழிப்பாக்குவதற்கும் போதுமானதாயிருந்தது. மேலதிக மாகக் கிரகப் பிரவேசம், பூப்புநீராட்டு, கல்யாணம் என நல்ல வருமானம். மோட்டார் சைக்கிள், தொலைக்காட்சிப் பெட்டி என வாங்கவும் சந்தோஷமாக் செலவழிக்கவும் உதவியது. பெட்ரோல் தட்டுப்பாட்டால் மோட்டார் சைக்கிளை விட்டுவிட்டு ஒரு மிதி சைக்கிளை வாங்கிக் கொண்டார்.

இவர் முன்பு பூசை செய்த அரசடிப்பிள்ளையார் கோவிலில் சில வருடங்களாக அபிஷேகம் பூசை இல்லாமல் கந்து மூடியே கிடக்கிறது.

பிள்ளையார் கோவில் கதவு திறந்து பிராயச்சித்தம் செய்து பூசை தொடங்கினால்தான் தனக்கு வாழ்க்கை என்பதில் ஐயருக்குத் திடமான நம்பிக்கை கோயில் ‘எசமான் குடும்பமே பட்டி தொட்டியாக வெளிநாடு போய் விட்டனர். விதானையிடம் பல தடவை ஐயர் கோயிலைத் திறப்பதற்கும் பூஜை வழிபாடுகளைத் தொடங்க வேண்டுமெனவும் கோரிய துண்டு. கோயில் கர்ப்பக் கிரகத்துள் குண்டுகள் வைக்கப்பட்டிருக்கலாம். தீவிரவாதிகள் மறைந்திருந்து தாக்குதல் நடத்தக்கூடும் என்ற காரணத்தைச் சொல்லி பாதுகாப்புக்குப் பொறுப்பானவர்கள் அனுமதி மறுத்துவிட்டனர்.

தான் பூசை செய்யும் கடவுளே தன்னை வழி நடத்து கிறார். வாழ்க்கைக்கான வருமானத்தைத் தருகிறார் என்பது ஐயரின் பூரண நம்பிக்கை. கோவில் மூடப்பட்டதும் அவர் கோலமே இழந்துவிட்டார். வாழ்க்கை வருமானத்துக்கான வழியும் துண்டிக்கப்பட்டதாகத் தளர்ந்துபோய் விட்டார். கோயில் கர்ப்பக்கிரகஸ்தூபி பொம்மர் ஷெல்லடிகளுக்கு உட்பட்டு அதிர்வுகளுக்கு உள்ளாகி சீலம் சீலமாக வெடித்த

ஆண்டவன் சந்திதியே அழிவற்ற நிலையில் தீண்டு வாரில்லை... கேட்பாரில்லை.

தினமும் அபிஷேகம், பூசை அர்ச்சனையும் பண்ணும் பாடலும் ஆசவாரமும் ஒளியாகவும் பிரகாசித்த பிள்ளையாரே இன்று இருள் மண்டிக்கிடக்கிறார்.

அதிகாலை 'டான் டான்' என்று கிண்ணாரமிட்ட மணி ஓசை அடங்கி ஓய்ந்து கிடக்கிறது. மணிக்கோபுரம் உடைந்து சரிந்து...

வெள்ளி செவ்வாய் சதுர் த்தி அமாவாசை பூரணை நாள் களில் கொழுக்கட்டைப் படையலும்மோதக அவியலும் வடைச்சுடுமாக வகை வகையான பிரசாதங்கள், பொங்கிப் படைக்கப்பட்ட ஆலய வீதிகள் மனிதனின் காலடிபடாயல் வெறிச் சோடிக்கிடக்கின்றன.

பாலும் இளநிரும் பன்னீர் அபிஷேகமுமாக ஓடிக் கொண்டிருந்த கோழுகை வற்றிவரண்டு காய்ந்து கிடக்கிறது.

அமைதியான காலங்களில் நடைபெற்ற பூசை வழிபாடு அலங்காரங்களையெல்லாம் மனத்திறரயில் ஓடவிட்ட ஜயர் என்றுதான் எமது சங்கடங்கள் தீருமோ என ஏக்கப் பெருமுச்ச விட்டார்.

'பெரியவாளும் நம்ம சாஸ்திரமெல்லாமும் என்ன சொல்றா. இதெல்லாம் நாம செய்த பூர்வ புண்ணிய பாவபலன்தான் நாம இப்ப அனுபவிப்பது...'

ஜயரின் வழிறு பசியால் புகைந்தது. இத்தனை நாள் களுக்குப் பிறகு ஒரு கூட்டு குழம்போடு சாதம் சாப்பிடக் கிடைப்பதும் நாம செஞ்ச புண்ணியம்தான்.

அடுப்பைவிட ஜயருடைய பசி கொதித்துக் கிளம்பியது.

'என்ன ரமா? சமையல் ஆயிட்டுதா? கையலம்பிண்டு வரவா' எனக் குரல் கொடுத்தார்.

‘ச்சச்சச்சே! என்ன முன்னை மாதிரி நினைச்சுண் டோ? அத்துவும் அத்தன் நேரம் எடுக்கத்தானே செய்யும். அரிசிக்கு காய்கறிக்கு மட்டும்தான் பஞ்சமோ? விறகுப் பாடு...! ஐயையோ! ரொம்ப மோசம்! இதோ சட்டுப் புட்டெனு முடிச்சுடறேன். சற்று நேரத்தில் சாப்பிடலாம்’ முந்தானை சேலையைஇழுத்து இறுக்கி இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டாள். புதை மண்டும் அடுப்பைப்பூப்பூ என ஊதி னாள்.

ஐயர் திவசப்பட்டோலைக் கொப்பியை எடுத்து அடுத்த படி வரக்கூடிய திதிகளை மேலோட்டம் விட்டபடி இருந்தார். கொப்பியிலே இறந்தவருடைய முழுப்பெயர், பட்டம்பெயர். முகவரி, பெற்றோர் பெயர். இறந்த, திகதி, திதியாவும் விபரமாகக் குறிக்கப்பட்டிருந்தன. பறம்பரைப் பணக்காரரான சகல வசதிகளும் படைத்த பலரது பிதிர்க்காரியங்களின் விபரத்தை அக்குறிப்புக்கொப்பி நினைவுட்டியது. வேதங்கள் சாஸ்திரங்கள் ஏட்டில் பதிந்து இருப்பதுபோல இந்தத்திவசப் பட்டியல் குறிப்பும் ஒழுங்காகப் பதியப்பட்டிருந்தாலும் நடை முறையில்...! எத்தனை பேர் பிண்டகாரியங்களை நெறி முறை தவறாமல் செய்கிறார்கள்? விருப்பு, பயபக்தி இருந்தாலும் இன்றைய நிலையில் இடம்பொருள் எவ்வும் வேண்டுமே!

பிதிர்க்கிரியைகளையெல்லாம் வழிமுறையாக ஆற்றாத தன் காரணம்தான் நமக்கெல்லாம் உயிருக்கு ஆபத்துக்களும் இழப்புக்களும் கொலைகளும் குண்டுத் தாக்குதல்களுமோ என இழப்புகளை நியாயப்படுத்திப் பார்க்க ஐயரின் மனம் அச்சப்பட்டது.

ஃ ஃ ஃ ஃ ஃ

‘தம்பீ! பஞ்சன், என்ன கடுமையா யோசிக்கிறாய்?’ எனக் கேட்டபடி படலையைத்திறந்து உள்ளே நுழைந்தார் நாராயணக் குருக்கள். அவிழ்ந்து தொங்கும் அவரது

நரைத்த முடியின் சுருள்களை இரு விரல்களால் கற்றிச் கூர்ச்சமாக இழுத்து முடிந்தார்.

நாராயணக் குருக்களின் கைகளிலும் தர்ப்பைக்கட்டு இருந்தது. அவரும் எங்கோ புரோகிதத்துக்குப் புறப்பட்டிருப்பதை அறியவேத்தது.

“வாங்கோமாமா! என்ன இந்தக் கொளுத்தும் வெயிலில்? கையில் தர்ப்பைக்கட்டுமிருக்கு... எங்கோ புரோகிதமோ...”

வேறெங்கே... வேலை பார்க்கவா?— விவசாயம் செய்வதற்காவது சின்ன வயசிலே பழகியிருந்தால் பிழைத்துக் கொள்ளலாம். அதுவும் நமக்குத் தெரியாது. பூசை புரோகிதம் தானே நமக்குத்தெரிந்த ஒரே தொழில். இதற்கும் கூட வழியில்லாமல் தினம் தினம் சனம் செத்துப் பிழைக்குது. ஊரிலை பஞ்சம் பட்டினி தாங்கேலாது. மழுயில்லை; நீரில்லை. ஜனங்களுக்கு விவசாயம் செய்யும் வசதி களுமில்லை. ஒரு வித வருவாயுமில்லை.”

“அதையேன் மாமா சொல்றீங்க. இப்போ அந்தத்திவச விட்லை பின்னையார் பிடிக்கச்சாணிக்குத் திரிந்த திரிச்சல். இக்கிரி முட்செடிக்கூட குப்பையா வளர்ந்து கிடக்கும். இப்ப அதையும் காணோம். அதையென்று போட்டு வீட்டுக்குள்ளே கிடந்தா ஒண்ணுமே தெரியாது. நாலுபக்கமும் சுத்தி வந்தால் சனம் படும்பாடு தெரியும். புரோகிதம் எங்கே மாமா? கிட்டவோ?”

“நல்ல தண்ணிக்கிணத்துச் சின்னத் தம்பியற்றை சகோதரி செங்கமலத்தின்றை மகன் பெரிய இஞ்சினியர். குண்டுபட்டுப் போன வருஷம் அகாலமாய்ப் போய்ச் சேர்ந்துட்டான். முதலாவது வருஷாப்திக திதி. அவை ஒழுங்கு முறையாக நல்லாய்ச் செய்யக் கூடியவை. ஆனால் தேங்காய் முப்பத்தைஞ்சு ரூபாய், ஒரு வெத்திலையோ ஜஞ்சு ரூபாய், அரிசி ஒரு கிலோ ஜம்பதென்றால்... சாமான் சக்கட்

பெடல்லாம் ஆனவிலை குதிரை விலையாகிப் போன
ஜனங்கள் என்ன செய்ய முடியும்?'' சொல்ல வேண்டும்
“அவை இப்போ எங்கே இருக்கின்றாம்?'' என்றால்

“இப்போ எல்லாருக்கும்தான் வீடெங்கே? விலாச
மெங்கே? தீவுச் சனமெல்லாம் தீர்ண்டு வந்து சனம் விட்டிட்டு
ஒடிப்போன வெறும் வீடுகளுக்கை இருக்குதுகள். ஒரு
வீட்டுக்கை இருபது முப்பது உருப்படிகள். என்ன செய்யிறது?
எங்கே போறது? வீட்டோட இருக்கிற சனங்களைவிட அகதி
யாக இடம்பெயர்ந்து ஒடிவந்த ‘சனங்களின் எண்ணிக்கை
ஜாஸ்தி. உங்கே, மாதகல் அளவிட்டிட புன்னாலை...
சுச்சச்சச்சே! எல்லாம் தலைகீழாய்ச் சிதறுண்டு போய்க்
கிடக்கு... தைத்திரேய உபநிஷத்திலை நாம் உண்ணும்
அன்னமே பகவான் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த ஊரின்
அனர்த்தங்களைப் பார்க்க அஞ்சி அந்தப் பகவானே ஒழிந்து
கொண்டான் போலும். அதனாலே உண்ண அன்னமே
இல்லாமல் மக்கள் பட்டினியால் சாகிறார்கள்!'' மூர்யா கீடு

“மாமாவோடு பேசுவது அறிவுக்கு நல்லவிருந்து தான்.
ஆனால் வயிறு கொதிக்குது. இலைபோடச் சொல்லட்டா?
சாப்பிட்டுப் போங்கோ மாமா?''

‘திவச வீடொன்னுக்குத் திதிக்கு செல்ல வேணும்.
ஆறுதலாக இன்னொருமுறை வாறன். திதி முடித்து அரிசி
காய்கறியைக் கொண்டு நேரத்துக்குப் போளால் சொர்ணம்
‘டக்’கென்று ஆக்கிப் போட்டிடுவாள் நேரமாச்ச. போய்
வாறன்’ என்றபடி தர்ப்பைக் கட்டோடு குறப்பட்டார்
நாராயணக் குருக்கள். ரீமூரி கடியூபி கேள்வி முதலூப்

‘ரமா! இலையைப் போட்டி, இதோ ரெண்டுவரானி
ஊத்தி உடம்பைக் கழுவிக்கொண்டு ஓடிவாறேன். பசி தாங்க
முடியல்லை’ எனக் கூறிக்கொண்டு சால்வைத்துண்டோடு
கிணற்றிக்குப் போளார் பஞ்சாட்சர ஜயர்.

குளித்து யமுடித்து உடம்பையூற்றித்துடைத்துவிட்டு விபூதிப் பையில் கையை நுழைத்து விரல்களால் திருநீற்றை அள்ளி சிவ சிவா எனச்சொல்லி ஆண்டவனைத் துதித்து கண்களை மூடி உத்தாளனமாகப் பூசினார்.

பலகைக் கட்டையில் சம்மணமிட்டுச் சாப்பிட உட்கார்ந்தார். அவர் முன்னால் வாழையிலையை விரித்து வைத்து ரமா அன்போடு சாதத்தைச் சுடச் சுடப்பரப்பி கறி குழம்பை பசிமாறினாள். சாதத்தில் ஒரு சிறு பிடியை குழம்பு கறியை யும் சேர்த்து பிடித்து இலையில் பக்கத்தில் தரையில் சகல உயிரினங்களுக்குமாக அர்ப்பணித்துவிட்டுசாதத்தைபிசைந்து இரண்டொரு கவளம் உண்டிருப்பார்.

‘கிறீச்’ படலை திறந்து விடும் சத்தம் கேட்டது. ‘ஐயா!... குருக்கள் ஐயா... அம்மா... ஐயரம்மா...’ பலவீன மான குரல் கூப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதோடு இரு சின்னன்களின் சினுங்கலும் இணைந்து கொண்டிருந்தது. ஐயர் ரமாவை நியிர்ந்து பார்த்தார். அதன் அர்த்தம் புரிந்து அவள் வெளியே போய்ப்பார்த்தாள்.

தகிக்கும் வெயிலில் பரட்டைத்தலையும் வியர்வையுமாக பஞ்சானும் குஞ்சகளும்போல நின்ற அவள் ரமாவைக் கண்டதும் பெரிதாக அலறி விட்டாள். முன்னர் ஐயர் கோவிற் பூசை பார்த்த இடத்தில், அவர்களுக்கு மாணிடித்து, பாத்திரம் விளக்கி, வீடு வாசல் துப்புரவு செய்து உதவி புரிந்த பார்வதியை அந்தக் கோலத்திலும் ரமா அடையாளங்கண்டு விட்டாள்.

‘வீட்டின்மேல் விழுந்த வெடில்லினால் என்றை மேளும் புருஷனும் போய்ச் சேர்ந்து விட்டினம். இந்தப் பேரக்குஞ்சு களையும் தூக்கிக்கொண்டு நான் இத்தினை நாளாய் அலைஞ்சு போனன்... முன்னு நாளாய் ஒண்டும் சாப்பி டேல்லை குழந்தைகளுக்கு சரியான பசி அம்மா...’

விறாந்தை நிழலில் அவர்களை இருத்திவிட்டு உள்ளே ரமா சென்றபோது, கையில் பிசைந்தெடுத்த சாதத்தைச் சாப்பிடாமல் ஐயர் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தார்.

‘‘ரமா’’ இந்த இலையில் இருக்கிற சாதம் உள்கும் எனக்கும் போதும். மிகுதி எல்லாவற்றையும் பார்வதிக்கும் குழந்தைகளுக்கும் கொண்டுபோய்க் கொடு... பாவங்கள்.... அதுகள் வேறெந்தே போகும்?...’’

பானையுள்ளிருந்த சோற்றை வழித்துப் பாத்திரத்தில் வைத்து, கறிகுழம்புகளும் பெரிய செம்பு நிறையத் தண்ணீரும் எடுத்துக்கொண்டு அவசரம் அவசரமாக ரமா வெளியே வந்தாள்.

ஒரு செம்புத் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு ஐயர் எழுந்து கையைக் கழுவினார்.

கண்களில் மலர்ச்சி பொங்க ஆவலுடன் சோற்றை உண்ணுகின்ற பார்வதிக் கிழவியையும் பேரக்குழந்தைகளின் மகிழ்ச்சியையும் பார்த்து, பகவானுக்கே நாம் நெநவேத்தியம் பண்டப்பதாக பஞ்சாட்டர ஐயரின் உள்ளம் ஆனந்தமடைந்தது.

‘‘நீதியில் காட்சியில் காருஜ மாஷ்யாராத்திரை சிலாகவினிக் கல்கீஸில் நூல்களை நூயிலி நூயிலி மூலங்களை நிலை பீயக்கூடி ‘‘பாலப்பெரிசராப்’’ கீர்த்தி ‘‘நாரீக்கரூராமி’’ தாநு முறைகளுக்கு விதுக்கூடிலீர்கள் மனைய

நாடுகிடைக்கி நூத்திரப்பக் கூட காய்ப்பாராத்திரை காலைக் கல்கீஸியிலிரும் மதுராஸ்யாரியையோடு ஸ்ரீபாரிசித்துச்சுநா யானங்காலை குத்தபகி ‘‘கிரித்வீ’’ கூபவி குனவிக் குப்பிக்கிருவை ப்ரபாந்திரிசா சூத்திராக்கிருப்பு நுமாநாபு ஸ்ரீக்குதி குடும்பதி

ஈவின்ட இப்பூரிக்குடி காலைமலை மீனாழி ஜில்லாவில்
கீழாந்தாரா குட்டிடமிட்டுவிட மிகவும் தூபவிடுகிறது என
ஏதும்குடியிர்க்குட்ட விதைப்பில் செல்ல விரும்பாத
நெடுங்கால யில்லை மிகவும் என்கி 'வா' என்கி
நெடுங்கீராப் ப்ரதிவெற்றால்கூட இது விதைபவி செல்ல
நெடுங்கீராப் ...இதை கீர்த்திக்கிற நெடுங்கால விதை

10. பணங்காணி

குடுங்குளிரின் பிடி தளரத் தொடங்கிவிட்டது. மகிழ்ச்
கியைப் போர்த்திக் கொண்ட மக்கள் குளிருக்கான போர்
வையை உதறிவிட்டு வசந்த காலத்தைச் சிரித்து மகிழ்ந்து
வரவேற்கின்றனர்.

குளிருக்கான கவைற்றர், லோஸ் பேர் கோட்டைக் காலு
றைகள் அலமாரிக்குள் ஒதுங்கிக் கொண்டன. மெல்ல புதிய
குரிய ஒளி பரவசத்தை ஏற்படுத்தியது. குளிரில் ஒடுங்கிய
மக்கள் கலகலப்பாக வெளியே உலாவத் தொடங்கினர்.

'ஸ்நோ' முடி வெறிச்சோடிக் கிடந்த வீதிகள் புதுப்
பொலிவுற்றன. சோடிகள் கைகளைப் பிணைத்தபடி கல
கலப்பாக உலாவந்தனர்.

வேலைத்தாபனங்கள் ஐரூபாக இயங்கின. 'நியோன்'
ஒளி வெள்ளம் மொழு மொழு வென்று ஒளிவீசிக் களிகொண்டது.
'ரொறான்ரோ' நகரின் 'பார்லிமெண்ட்' வீதிமட்டு
மல்ல, எல்லா வீதிகளுமே சுறுசுறுப்பு —

கணேச பிரமாண்டமான அக் கட்டிடத்துள் நேரத்தோடு
நுழைந்துவிட்டான். வேலையென்றதும் யந்திரமாகவே
மாறிவிட்ட கணேஷ் மேசை 'ட்ரேயில்' கிடந்த கோவையை
எடுத்தான். முதலாவது பத்திரத்தில் கண்ணோட்டம்
சென்றது.

கண்டிய மொழியில் வாழ்த்து தெரிவித்தபடியே கணைசுக்கு முன்னால் இருந்த ஆடம்பரமான சோபாவில், வந்தவர் அமர்ந்தார்.

அவர் கணைவீப் பார்த்து,

‘ஹலோ! ஹஹ! குட்மோனிஸ். டொக்டர், எனது மம்மி இந்த ஆஸ்பத்திரியில் கடுமை வருத்தமாக இருக்கிறார். இரண்டு மூன்று நாட்கள் கூட தாக்குப் பிடிக்க மாட்டார் என வார்ட் டொக்டர் கூறுகின்றார், மம்மி சுகமாகி வீடு வருவார் என எதிர்பார்த்தேன். நான் அதிர்ஷ்டமில்லாதவன் என நினைக்கிறேன்’ என சலனமின்றிக் கண்டிய மொழியில் கூறினான். அவன் நீண்டகாலக் கலையைப் பிரஜை என்பதை அவனது தோற்றும், பேசும் மொழியின் சுளிவு நெளிவுகள் துலாம்பரமாக்கின.

‘பாவம்! என்ன விதத்தில் நான் உங்களுக்கு உதவ முடியும்?’ என்றான் கணைவீப் வெகு பணிவாக.

‘கணைவின் கண்டிய மொழிப் பேச்சு அவனது காது களுக்கு இளிமை தரவில்லைப் போலும். கணைவின் நிறத் தையும் கவனித்தே அவன் தனது பேச்சை ஆஸ்கில் மொழிக்கு மாற்றிக் கொண்டான்.

‘சம்மர் பருவ காலத்தைக் கொண்டாட நாம் ‘பிக்னிக்’ செல்ல உள்ளோம். திரும்பி ஊர்வர இரு வாரங்கள் ஆகும். இடையில் மம்மியின் மரணம் ஏற்பட்டால்..... அதற்கான செலவுக்கு இதோ ‘செக் தந்து வீடுகிறேன். அவரின் இறுதி ஒழுங்குகளையும் இங்கே ஆஸ்பத்திரி நிர்வாகமே செய்ய வேண்டும். மலர் வளையம், சவப் பெட்டி, புதிய உடை, பாண்ட் மியூசிக் முதலியவற்றிற்கு தேவையான பணத்துக்கு ‘செக்’கிலுள்ள தொகை போதும் தானே!’’— என்றபடி தொகைக்குரிய ‘செக்கைக் கிழித்தான்.

மனம் பர பரத்தது; கைகள் நடுங்கின. எனினும் ‘செக்’கைப் பெற்றுக் கொண்டான் கணைவீப்.

துறவி சுங்கரர் கூடத் தன் தாய்க்குக் கொள்ளி போட. உலகைத் துறந்த துறவியான பின்னரும் வந்தவராம். தாய்க்குக் கொள்ளி போட வேண்டியது தனது கடமையென்றெண்ணி’—எனப் படித்திருக்கிறான் கணேஷ்.

ஆனால் அன்று அவன் மனம் என்ற குறளி இந்த மிஸ்ரர் லொக் தனது தாயாரின் மரணத்தை நன்கு தெரிந்து கொண்டும், இறுதியாத்திரைக்கான ஒழுங்குகளைத் திட்ட மிட்டுவிட்டு அதற்கான செலவைச் செலுத்திவிட்டு சுற்றுலா செல்லும் அவர்களின் போக்கை எண்ணி அவன் மனம் திகைத்துவிட்டது.

தனது உதவியாளரான மிஸ் மார்க்கை அழைத்து ‘செக்’கைப் பதிவு மெழினில் போட்டு றிசீற்றை மிஸ்டர் லொக்கிடம் கையளிக்குமாறு சொன்னான்.

‘சட்டி சுட்டத்தா, கை விட்டத்தா’ என்ற ரீதியில்தான் அவனால் செயல்பட முடிந்தது.

பெற்றவருக்கு வருத்தம் கடுமை; மரணப் படுக்கை. இவ்வுலகை விட்டு அவன் நீங்கும் நான் இன்றோநாளையோ இதைத் தெரிந்துகொண்டும், மகன் மனைவி நன்பர் சகிதம் உல்லாசப் பயணம் புறப்படுகிறானே!

கணேசின் மனம் பதறியது; கைகால் ஓடவில்லை.

பெற்ற தாய் என்கே? பின்னையின் மனம் எங்கே? விசித்திரமானது இந்தக் கண்டிய தேசம்? தன்னை உருவாக்கி இவ்வுலகிற்கு அறிமுகம் செய்தவள் என்ற பற்றுப் பாசசும் அற்றுவிட்டதா இவர்களுக்கு? அதனால் இந்தப் போக்கு களை உள்வாங்கவே முடியவில்லை.

தேசங்கள் தோறும் பாலைகள் வேறாகலாம்; பண்பாடு மாறலாம். பெற்றதாய் பின்னையென்ற அடிப்படை ஊற்றும் மாற்றம் பெறலாமோ?— கணேசுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது,

அவன் ஊரில் இருந்த போது அப்பாவின் நண்பர், ஒரு வயதான பண்டிதர், தினமும் வீட்டுக்கு வருவார். பழங்கு சேலை கிழிவதுபோன்று பறபறவென்று கதைத்தபடியே இருப்பார். அர்த்தமற்ற அவர் பேச்சைக் கேட்டுச் சகிக்காத பேரப்பிள்ளைகள் அவரை எங்காவது வெளியே உலாவி வருமாறு அனுப்பி விடுவார்கள். அவர்களேசு வீட்டுக்கு வந்து வெளி விருந்தையில் இருந்து கொள்வார்.

‘வெற்றிலைத் தட்டைக் கொண்டாடா, தம்பி! என்பார்.

அவனுடைய ஆச்சி,

‘பண்டிதர் வந்திட்டுது. தட்டிலை கிடக்கிற வெத்திலை பாக்கையும் முடிச்சிட்டுப் போயிடும். இரண்டொரு வெத்திலையை இங்கை எடுத்து வைச்சிட்டுப் போடாதம்பி!’

‘பாவமெனை பண்டிதர்! தமிழூச் சப்பிச் சப்பி வெத்திலையைத் துப்பட்டுமெனை’ என்று சொல்லினிட்டு வெத்திலைத் தட்டைத் தலைவாசல் திண்ணையிலை வைத்திடுவான். அங்கும் ஒரே ‘வெத்திலைச் சமா’ நடக்கும். இடையிலை அவனின் அப்பு வந்து.

‘வாருங்கானும் பண்டிதர், எங்கட பனங்காணியைப் பாத்திட்டு வருவாம்’ என இழுத்துக்கொண்டு போகும்வரை இடம் விட்டே எழும்பமாட்டார். வெற்றிலையைச் சப்பிச் சப்பி எத்தனை கதைகள், பழைய தொடர்புகள் மனதில் பதிந்த மண்ணின் கதைகள் கணேசின் நினைவில் அந்தப் பழைய பதிவுகள்.....!

பட்டினத்தார் என்றொரு அடிகளாம். அவர் பென்டு களைல்லாம் மாயப்பிசாசென்டு பாடினவர். எங்கட வாழ்க்கையும் இந்த உலகமும் வெறும் நீர்க்குழியில் போல ‘டப்’ பென்று மறைந்திடும், நிச்சயமில்லை என்று பட்டினத்தடி களின் பாட்டுக்களைப் பண்டிதர் வாய்விட்டு உரத்து ராகம் போட்டுப் பாடுவார்.

பாட்டொன்றும் அவனுக்கு விளங்காது. ஆனால் அவர் சொல்கிற, இந்த உலகம் பொய். பற்று வைக்காதை' என்பதெல்லாம் இந்தக் கண்டாக்காரர்களுக்கு முதலிலேயே தெரியுமோ?.....! அல்லது இவர்கள் படித்து எழுதி வைத்த தைத்தான் பட்டினத்தார் பாடலென்று எங்களின் ஆட்கள் மொழியெயர்த்து வைத்திருக்கின்மோ? அவனுக்கொன்றும் விளங்கவேயில்லை. அவன் மனம் குழப்பமாடியது.

நெஞ்சு கனத்தது; ஊரிலே வீட்டில் அவனது ஆச்சி அப்புவின் நினைவைச் சுற்றி என்னங்கள் படர்ந்தன.

ஊர் நினைவு வந்தால் அவனுக்கு வேலை எதுவுமே ஒடாது. தொடர்ந்து யாழ்ப்பாளத்தில் கலவரங்களும் போரும் அவனது சிந்தனைக் குப்பையில் தீயைப் பற்ற வைத்துளிட்டது.

பாவம்! அப்புவுக்கு என்மீது எத்தனை பற்றும் பாசமும். நான் சிறுவனாயிருக்கும்போது, பனங்காணியைப் பார்க்க வர, வா', எனத் தன்னுடன் கூட்டிப் போவார். அது ஒரே பனைக் காடாகக் கிடக்கும். அந்த மன்னை அள்ளி நுகர்ந்து பார்ப்பது அவருக்குச் சந்தோஷமான சங்கதி. அடர்ந்த அந்தப் பனைக்கூடல் அருகில் தோட்டத் தோடு ஒட்டியது நமது வீடு.

நாலா பக்கமும் பசிய கம்பளத்தின் மத்தியில் பூவேலைப் பாடுபோல அழகும் செழிப்பும் அதில் மினிர்ந்தது. மேற்குப் பக்கமும் தோட்டங்களும் தூரவுகளும் நிறைந்தவெளி; அதனையடுத்து இருப்பதுதான் எங்கள் பனங்காணி; அதற்கும் அப்பால் சுடலை;

அந்தச் சுடலையில் ஊர் மக்கள் சுவத் தகளை செய்வர். ஆனால் எமது குடும்பமோ, பரும்பரை பரம்பரையாக ஆற்றேழு தலைமுறைகளாக அந்தப் பனங்காணிக்குள்தானாம் பிரேதங்களை எரிப்பது வழக்கம்.

கோவிலைத் தரிசிப்பதுபோல எனது அப்பு அந்தம் பனங்காணியைத் தினமும் போய்ப் பார்த்து வருவார்.

குழந்தையையும் அது உறங்கும் தொட்டிலையும் பார்த்துப் பெருமிதமடையும் தாயின் நிலையில் அப்புவும் தனது தந்தை, பாட்டன், பூட்டன், முப்பாட்டன் முதலியோர் துயில் கொள்ளும் அந்தப் பனங்காணியைப் புண்ணிய பூமியாகவே மதிப்பவர்.

அச்சங்கிலித் தொடர் அறக்கூடாதென்பதில் இறுக்கமான பிடிவாதமும் ஆவலும் அவருக்கு. என்னை அங்கே கூட்டிச் செல்லும்போதேல்லாம் தானும் அந்தப் பனங்காணித் துண்டுக்குள்ளேதான் அடக்கமாக வேண்டுமென எனக்குச் சொல்லாமல் சொல்லி வைப்பார்.

பொற்கோவிலுள் அடியெடுத்து வைக்கும் உணர்வில் அப்பு மிதப்பார்; அக்காணியின் ஸ்பரிசம் பட்டாலும் தெய்வீகப் பொலிவும் பாசமும் ஒட்டுவதாக நெகிழ்ந்துபோய்மகிழ்வார். என்னைப் பொறுத்தளவில் அது கரிய பணக்களையும் பசுமையான ஒலைகளையும் கொண்ட வெறும் பனங்காணிதான். ஆனால் அதன் முக்கியத்துவத்தை சிறப்பை எனக்குச் சொல்லிப் பெருமிதங்கொள்வார் அப்பு.

அந்தப் பனங்காணி நிறையக் கருங்காலி போன்ற வையிரமான பணங்கள் வானளாவ உயர்ந்து நின்று அந்த மண்ணின் மகத்துவத்தையும்.....அப்பகுதியைச் சேர்ந்த மண்ணின் மைந்தர்களின் வயிர நெஞ்சத்தின் உறுதிப் பாட்டை, உயர்ந்த பண்புகளைப் பிரதிபலித்தன.

நான் எனது சிறுவயதில் சிறுபிள்ளைத்தனமாக ஒரு நாள் அப்புவிடம்.

“அப்பு! அப்பு! எங்கடை பனங்காணிக்கை கொஞ்சம் பணையளைத் தறிப்பமே? ” என்று கேட்டேன்.

“ஏன்? ” என்றார் அப்பு அதிர்ச்சியாக.

“கிரிக்கெட், புட்போல் விளையாட வசதியாயிருக்கும். நீங்கள் கால் ஓய உலாவி, எங்களோட வந்து நின்டு கிரிக்கெட் பாக்க வசதியாயிருக்கும்தானே! ”—என்றேன்.

அப்புவுக்கு பெரிய கோபம் வந்துவிட்டது.

“பரம்பரை பரம்பரையா, அப்பா, அப்பப்பா, தாத்தா, கொள்ஞாத்தாத்தா, பேத்திமார் என்று அவையளைத் தகனஞ் செய்த இடத்திலே ‘புட்போல்’ விளையாட்டோ? விசர்ப்பெடியா. மனசால் அப்படி நினைச்சுக்கூடப் பார்க்காதே. எங்கடை அடிவழி மனிதரைப் போற்றி நினைத்து வழிபடும் இடமல்லவா? உன்றை அப்புவும் நாளைக்கு முச்சை விட்டா இந்தப் பனங்காணிக்கைதானே கொண்டந்து நீ எரிக்கவேணும்.”

“என்னப்பு சொல்லுறீங்க? ” வழுவிக் கீழே நழுவும் காற்சட்டையை இழுத்து முடிந்தபடி நான் கேட்டேன்.

“உறுதியாகச் சொல்லிப்போட்டன். நான்உயிரை விட்டா என்றை உடம்பை; பரம்பரையான எங்கடை இந்தப் பனங்காணிக்கைதான் கொளுத்திச் சுடவேணும். என்றை ஆத்மா அப்பதான் சாந்தி அடையும்...செய்வேன் என்டு சத்தியம் பண்ணடா? ”

தலையில் அடித்துச் சத்தியம் வாங்கிக்கொண்டார்.

அவரதுஆசைத் துடிப்பெல்லாம் நரைகண்ட மீசையிலும் கைகால் ரோமங்களிலும் சில்லிட்டு நியிர்ந்தது.

பாவும் அப்பு! என்னைத் தூக்கித் தழுவுவதிலும் அணைத்துக் கதைப்பதிலும் அவருக்கு எத்தனை மகிழ்ச்சி!!

சத்தியமாயெணை அப்பு என்று சொல்லி..... முடிக்கவும் என்னையறியாமல் கண்கள் கலங்கி “ஓ! என்றை அப்பு.....! ” எனக் கதறிவிட்டேன்.

அப்பு என்னை இறுக அணைத்து முதுகைத் தடவினார்; அவரின் கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

ஃ காய்ச்சிர்து ஃ முடு ரூடு ஃ இன்டு

கலேசுவின் மனக்குறளி ஒரு கணத்தில் ஊருக்குப் போய்ப் பழைய நிகழ்ச்சிகளில் வயித்து அவற்றைப் பசுமையாக்கி.....

‘ஹை’ மிஸ்டர் கணேஷ்! என்ன? ஏதாவது சுகயீனமா?’ என ஆங்கிலத்தில் விசாரித்தபடி வந்தாள் மிஸ் மார்க்.

‘அரை நாள் லீவு போடவேணும் போல’

என்றான் கணேஷ்.

‘என்ன? எங்கேயாவது’ பிக்னிக் ‘போகிறீர்களா?’ என்றாள்.

‘சே! உடம்பு சரியில்லை. ‘சிக்’ என்றான் கணேஷ்.

அவன் தனது ஆஸ்பத்திரி அலுவலகத்தில் இருந்து புறப் பட்டபோது கையசைத்துப் புன்னகைத்தாள் அவள்.

அறையில் சிறிது நேரம் ஆறுதலாக இருக்கலாமென வந்தான். வீட்டு நினைவும் பனங்காணி நிகழ்வுகளும் மனதை ஆக்கிரமித்திருந்தன.

வெளியே வீதிகளிலே ‘சம்மருக்’கான ஆரவாரங்கள்...! பொருட்கள் விற்பனை; வாங்குவோரின் கல கலப்பு...! பரபரப்பு!

சில நாட்களின் முன்புதான் அவனுடைய அப்புவின் கடிதம் வந்திருந்தது; அவனுக்கு வயசாகிறதால், தமக்கும் முதுமை வந்துவிட்டதால் அவனது கல்யாணத்தைச் செய்து முடிக்க வேண்டுமெனவும் பெண் தேடுவதில் தாம் ஈடுபட்டிருப்பதாகவும் அப்பு எழுதியிருந்தார்.

மேலும் அந்தப் பனங்காணியிலும் குண்டுகள் போடப் பட்டதாகவும் வயிரப் பலைகள் என்பதால் அவை முறிய வில்லை. இலேசாகச் சீவிக்கொண்டுதான் குண்டு போயிருக்கு எனவும் எழுதியிருந்தார்.

அறையில் தனிமை மனதை அரித்தது.

வேலைக்காக அலைந்து கொண்டிருக்கும் அடுத்த தொடர் மாடியில் வசிக்கும் பத்மநாதனிடம் போனான் கணேஷ்.

‘‘வேலையிருக்குதெண்ட சுதியில் நீ உலாத்தித் திரி கிறாய்’’— என்றான் பத்மநாதன் ஆத்திரமாகக் கணேசைப் பார்த்து.

அங்கிருந்த மகாவிங்கம்,

‘‘செய்தி தெரியுமோ?’’ எனப் பிடிகை போட்டான்.

‘‘ஆமி, நிவரெச்’’ நடவடிக்கையின்போது சனங்களில்லாம் ஊரைவிட்டே கிளம்பி விட்டினமாம். முழந்தை குஞ்சு குமர் கிழடு பெண் ஆணைந்று யாவருமே அகதிகளாகி வடமராட்சி, தென்மராட்சி, கிளிநொச்சி என ஒழிப்போய் விட்டினமாம்...

ஒடு முடியாமல் களைத்து மூச்சடைத்து வழியிலேயே சிலர் செத்துப் போனார்களாம். உன்றை அப்புவும் வழியில் களைத்து மயங்கி...

செத்த உடலைப் பக்கத்தில் கிடந்த ஒலைகளையும் சள்ளித்தடி குப்பைகளையும் போட்டுக் கொளுத்தித் தகளம் செய்திருக்கினமாம். ஆற்றேழு நாளுக்கு முந்தி நடந்து போச்சாம். வவுனியாவுக்கு வந்துள்ள என்றை தங்கச்சி ஊர்ப் புதினங்களைச் சொன்னபோது டெலிபோனில் இதையும் சொன்னாள். உளக்கு ஒபீக்குக்கோவல்ளடுத்தேன்...!!!’’

ஓ... ஓ... ஓ... ஓ... ஓ...

கணேசவுக்கு மயக்கம் தீவிந்துவிட்ட போதிலும் தந்தையின் கொடுரை மரணம் அவனைக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழ வைத்தது. தந்தையின் யனங்காணிப் பற்றும் அங்கே இறுதித்துயில் கொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்பம் நிறை வேறாமற் போனதும் அவன் மனதை இடித்து உடைத்துக் கொண்டேயிருத்தன.

விசுவ விரிமூட வையத்து மாக்க நானாக்கிருக்கவேலி
பெண்ணுடை வையறாக வழுப்பிப்படு விசுவாக்கீல வருமாக்கூ
ஒட்டுக்கிருக்கிற வையறாக்கூப வைத்து இடுப
காக்கிருக்கவேல வையறாக பார்வையிருக்க சூரி வைக்கு
1...நகப்புவுக்கிருக்கவேல

வையறாக வையறாக வையறாக வையறாக வையறாக

11. மெல்ல விரியும் சிறகுகள்

தடும்பனியல்ல; கொடும்பனி.

இல்லாவிட்டால் இப்படியா கம்பளிப் போர்வைகளையும்
ஊடுருவி நரம்பில் குத்தி வளிக்க வேண்டும்?... மனதில்
அக்கா செல்வியின் திருமண ஆயத்தங்களைக் கற்பனை
பண்ணியிப்பி உறைக்கும் பனியின் கோரத்தைத் தாங்கிக்
கொண்டு படுக்கையில் கிடந்தான் ஜெயச்சந்திரன்.

மாப்பிள்ளை அழைய்பு.....!

பெண் வீட்டாரின் அலங்கரிப்புக்கள்...!

அம்மா, அம்மம்மா, மாமி அன்றியின் பலகாரச் சூடு
கள்.....!

தம்பி, தங்கை மைத்துனன் மைத்துனிகளின் எக்களிப்
புக்கள்...! குதுகலங்கள்!

அக்காமாரின் ஒய்யாரங்கள்...!

கலகலப்புப் பேச்சும் நாகுக்கான கேவி உரையாடல்
களும்...!

ஜந்து பெண்களைப் பெற்றாலும் கொழுத்த சீதனத்
துடன் ஜாம் ஜாமென்று கலியாண மேளம் கொட்டி ஒவிக்
கிறதே என்ற பெருமிதச் சிரிப்புக்கள்...!

ஜெயச்சந்திரனின் உள்ளம் கற்பனை ஒளியில் செல்வி அக்காவிற்கு மல்லாகத்தில் நடைபெறும் திருமண விழாவைப் பற்றி வீடியோ பண்ணுவதில் லயித்திருந்தது.

சேக்சே! யார் யாரையெல்லாம் திருமண வைபவத்திற்கு அழைத்திருப்பார்கள்...?

அம்மா அயல்டடையோடெல்லாம் நன்கு சிரித்துப் பேசீக் கொண்டாடி உதவி அணைந்து பழகும் தன்மையுடையவ. ‘பெட்டைக் கழுதையள்’ நிறைந்த குடும்பமென்று எங்கள் குடும்பத்தை எல்லாரும் எப்படி உழைக்கிறோம். பணத்தை மிச்சம் பிடித்துச் சேகரிக்கிறோம். பேளா பிடித்த நண்பன் நந்தன். அந்தச் சிறுகதைப் பைத்தியம் அடிக்கடி சொல்லுவான், ‘ஹெயிங்வே என்ற சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர் சிறுகதையைப் பற்றிக் கூறும் சிறந்த அறிவுரையொன்றை,- அதாவது.

‘ஒரு சிறுகதை என்பது பனிப்பாறையைப் போல, அதைத் தாங்கிக் கொண்டிருப்பது எதுவென வெளியே தெரியக் கூடாத உங்கள் எண்ணங்கள், படித்த படிப்பு, சேகரித்த விபரங்கள் எல்லாமே கதையிலை நேரடியாகப் பயன் படுத்தக் கூடாது.’’ என்பதைப் போல நாம் ஊருக்கு அனுப்பும் பணமும் எப்படி? என்னென்ன விதமாகக் கஷ்டப் பட்டுச் சேகரிக்கப்பட்டது என்பது நேரிடையாகத் தெரியக் கூடாது.

என்றாலும் இந்தப் பணமே இன்று அக்காவின் திருமணத்தை நடத்தி முடிக்கிறது.

நான் படுத்திருக்கும் கட்டிலோடு, ஃப்யரி ரேல்ஸ்களில் நாம் படித்த மாதிரி மோகினிப் பெண் என்னை ஊரில் அக்கா வின் திருமணப்பந்தலுக்கு தூக்கிச் சென்று விட்டால்....!

அப்பப்பா! அம்மா அக்காமார் உறவினர் எல்லோர் முன்னிலையில்லை..... சே! கவியாணப் பந்தல் வளைவுகள்

அலங்காரங்கள்..... பலகாரவாசனை..... இத்தனைக்கும் மத்தியில் தவழ்ந்து பரவும் மகிழ்ச்சிப் பூரிப்புக்கள்!

அக்கா, அம்மா கழுத்துக்களிலெல்லாம் பொன்னகை பளிச்சிட பட்டும் பளபளப்பும் நிறைந்த சேலைகள் கரகர வென்று சரசரக்க... குனிவதும் நிமிர்வதும் வெற்றிலை பாக்குத் தாம்பாளங்களை ஒழுங்கு செய்வதும் பூச்சரங்களை அழகாக்குவதுமாக..... கல்யாணச் சந்தியில் சிந்தை கிறங்கிக் கிடக்க.....

“‘டிரிங்,... டிரிங்...’”

எனது அறைமணி அலறி ஓய்ந்தது.

தாயின் அரவணைப்பிலும் கதகதப்பான சூட்டிலும் இதம் பெற்றுக்கிடந்த குருவிக்குஞ்சு கூட்டை விட்டு வெளி யேறுவது போல; போர்வையை விலத்தி ஒதுக்கிக் கொண்டு எழுந்தேன்.

கதவை மெதுவாகத் திறந்தேன்.

“‘என்னடா ஜெயா! இன்னுமா தூக்கம்? எழுந்திருக்க வில்லையா? ஊரில் மாதிரி திருவெம்பா பாடித்தான் உன்னை எழுப்ப வேண்டும் போல’” என அட்டகாசமாகத் தமிழில் உழறியபடி உள்ளே நுழைந்தான் நாதன்.

அவனும் களவாகக் கண்டாவுக்கு வந்து வருடங்கள் முன்று ஆகிவிட்டாலும், அசல் யாழ்ப்பாணத் தமிழில் ஊருக்கே எட்டக்கூடிய தொனியில் உரத்துக் கதைப்பான்.

ஒரு நிமிடம் அவனை இருக்கச் சொல்லிவிட்டு அரையும் குறையுமாக வாயையும் முகத்தையும் கழுவிப் பவுடரை அப்பிக்கொண்டு அவனிடம் கதையைத் தொடர்ந்தேன்.

நாதனில் ஒரு விசேடம். அவன் ஊரில் எப்படி வாழ்ந்தானோ, பழகினானோ அப்படியே ஊரைக்கடந்து வந்தும் வாழ்பவன்; அடக்கமாகப் பேச வராது.

நெருப்பில் விழுந்த காய்ந்த பணை மட்டைபோல் ‘படக், படக்’ கென்று உரத்தும் வெட்டியும் கதைப்பான். உள்ளம் பணைற்குருத்து போல பசுமையானது. ஊரில் சந்தநி தேர், நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவில் சப்பாத்திருவிழா, மாவிட்ட புரம் கந்தசாமி கோவில் குதிரை வாகனம், அங்கின்கெல்லாம் திருவிழாவென்றால் நான் நாதன் முழுக் கூட்டத்திற்குமே கொண்டாட்டம் தான். நாதன், கோபன், ஸ்ரீ, யேசுதாஸ்... இன்னும் எத்தனையோ நண்பர்கள் கூட்டமாகச் சயிக்கினில் கோவில் திருவிழா பார்க்கப் புறப்பட்டு விடுவோம்.

கோவிலின் மூலஸ்தானத்திற்கு அண்ணமையில் கூட நாம் செல்வதில்லை; ஆனாலும் எழுந்தருளி சுவாமிகளை பக்திப் பரவசத்துடன் கும்பிடுவோமோ என்றால் அதுவுமில்லை. எங்கள் எண்ணமெல்லாம் ஜஸ்கிறிம் வானைச் சுற்றியும், கடலைக் காரணோடும் காப்பு, வளையல் கடைகளைச் சுற்றியும் நிற்கும், இவற்றைச் சுற்றி வளையமாக நிற்கும் கூட்டத் தோடு கூட்டமாக நாமும் இணைந்து கொள்வோம்.

இந்தக் கும்பஹுள்ளும் அழகிய இளங்குமர்ப்பிள்ளைகள், வாயாடிகள் சந்தித்துவிட்டால். எங்கள் பெடியள் கூட்டத் திற்கு பெரும் சிரிப்பு. காப்புகளின் வர்ண அழகுகளையும், மாலை குஞ்சமென்றும் வர்த்தக விளம்பரகாரர் போல் பேச்சுக்கள் வர்ணனைகள் தாமாகவே வெளிவரும். குரல் மாற்றியோ, நாம் பாவிக்காத பெண்கள் பிழங்கும் அரிதட்டு. இடியப்ப உரல் நானும் வாங்கவேண்டும் சொல்லி பெண் பிள்ளைகளின் கவனத்தை ஈர்ப்போம்; கவனித்துச் சிரிக்கச் செய்வோம்.

ஓரோ மட்டங்கள் சேர்ந்துவிட்டால் சனக்கும்பலுள் எமக்குப் பெரும் குழிதான்.

அடியார்கள் தேவார திருவாசகப் பாடங்களுடன் வலம் வருவர், அடியளிப்போர், அங்கப்பிரதட்டை செய்வோர்..... இவற்றையெல்லாம் கற்பணை பண்ணவே நெஞ்சு மகிழ்வில் மிதக்கிறது.

‘சித்திரைப் புத்தாண்டு பிறந்ததும், ஊரில் திருவிழா சீன் தொடங்கிவிடுமே?’ என்றான் நாதன்.

உள்நாட்டு யுத்தம், ஷெல், பொம்மர் குண்டு வீச்சு களினால் திருவிழாக்கள் நடக்க முடியாதே! கடவுளும் கதவைப் பூட்டிப் போட்டு உள்ளே இருக்கவேண்டியதுதான். அல்லது அமைதியாக அழிஷேகம் பூஜை அலங்காரத்தோடு பூஜை நடக்கிறதாம்.

முன்னரைப் போல பிரசங்கங்கள், கலை நிகழ்ச்சிகள், இசைவிழாக்கள் என்ற கலகலப்புக்கள் காலம் கருதி நிற்பாட்டப்பட்டு விட்டது.

தீப தூபங்கள் கூட புதுவிதமாமே!

கர்ப்பூரம் எடுத்துச் செல்ல முடியாததால் ஐந்துசத வில்லையளவு கர்ப்பூரம் ஜம்பது ரூபா. நல்லூர் கந்தசவாமி கோவிலைப் போல நிறைய சுற்றுப் பிரகாரத் தெய்வங்கள் இருக்கும் கோவில்களில் கர்ப்பூர தீபம் காண்பித்துப் பூஜை செய்ய எவ்வளவு ரூபா செலவாகும்?

சில ஆலயங்களில் இப்படியும் செய்யினமாமே!

தேங்காயெண்ணேச் சீலையைக் கற்பூரத்தட்டில் கொளுத்தி வைத்துத் தீபம் காட்டுவதாக கோவில் கணக்கப் பின்னையாயிருந்த மார்க்கண்டுமாமா முந்தியொரு கடிதத் தில் கடவுள் பூளகுக்கூட கரிபிடித்து ஆட்டுகிறதென்டு எழுதி விருந்தார்.

என்ன இருந்தாலும் எங்கடை ஆட்கள் அதுதான் இந்த யாழிப்பாணத்துச் சனங்கள் வலு வைராக்கியம் பிடித்ததுகள். என்னதான் நாடு பஞ்சப்பட்டு, சிதறுப்பட்டுச் சீரழிஞ்சாலும் கூட பூசை விரதம் ஒழுங்கு கட்டுப்பாடுகள் மாறாததுகள். என்ன அடி அடித்தாலும் எது சிதறித் தெறித்தாலும் உள்ளத்தில் ஏற்றுக் கொண்ட கொள்கையை இலகுவில் விட்டு விடாதுகள்!

அதையேன் கேட்கிறாய்! நாமும் அவர்களுடைய வழி வழி ஆட்கள்தானே! சிவாகூட ஒரு நாள் போன் பண்ணிச் சொன்னான் அந்தக் கண்டியப் பெட்டை தன்னைக் கலியானம் கட்டச் சொல்லிக் கரைச்சல் கொடுக்க அவன் அந்தக் கந்தோதை—வேலையைவிட்டே விலகி விட்டானாம்.

உந்த வழிமைகளை விடு. சில சில மாற்றங்கள் எமது சமுகத்தில் ஏற்படத்தான் வேணும். இஞ்சை பார்! இத்தனை வெட்சம் மைல்தூர் வீட்டை விட்டு நாம் விலகி வந்தும்கூட, தீதனப் பிரச்சினை இன்னும் உன்னை விட்டுத் துரத்துதே! இந்த டிசம்பர் முடிய உனக்கும் வயது முப்பது முடியுதே. ஒரு மனிதனின் ஆயுளில் அரைவாசி வாழ் நாள் முடியப் போகுது. இன்னும் அக்காமார் இருப்பதால் நீ உழைத்தும் கலியானம் இல்லாமல் வாழ்கிறாய். இந்த நிலையெல்லாம் எப்ப மாறப்போகுது?... அப்பதான் எமக்கொரு வழி பிறக்கும்.

எங்கள் ஊர்க்கதை தொடங்கினால் இந்தச் சூளிருக்கு நல்ல தன்னியும் அடித்துப் போட்டு, கொறிப்பதற்கு இத்மாக இனிமையாய்த்தான் இருக்கும்.

‘இந்தா உளக்கொரு கடிதம்... மாலினி அக்கா கோயில் கணக்கப்பிள்ளை மார்க்கண்மொமா மூலம் கொடுத்துவிட்டவ வாம், யாரோ சாவகச்சேரி சிவகேராம் பிள்ளையின் மனைவி ஸ்பொன்சரில் வந்தவவாம். இதை உள்ளிடம் கொடுக்கும் படி, அதுதான் உன்னைப் பார்த்துக் கதைத்துவிட்டு இதை யும் தர வந்தனான்’ என்றான் நாதன் கடிதத்தை நீட்டிய படியே.

அடட! வீட்டாரின் கடிதமே! இதைத்தானே பார்க்க ஆவலோடு இருக்கிறன்.

உளக்கு குடிக்க ஏதாவது.....என வார்த்தைகளை இழுத்தபடி அக்காவின் திருமண ஏற்பாட்டிற்கு காசு அனுப்பினான். கல்யாண எழுத்து முடிந்திருக்கும்.....போட்டோ

வும் அனுப்பியிருப்பினம்..... மாப்பிள்ளை அத்தானையும் அக்காவையும் பாப்பமே...என பெரும் ஆரவாரச் சிரிப் போடும் பரபரப்போடும் கடித்தைப் பிரித்தான்.

மைதிலி அக்காவின் மணி மணி போன்ற எழுத்துக்கள் ! தாயின் மார்பைச் சுவைத்துப் பசியாறும் குழந்தைபோல் சொன்னுடூட்டிச் சிரித்தபடி கடித்தை, எழுத்துக்களைக் கொள்வி விழுங்கினான் .

ஓளிமிகுந்த அவன் ஆதவ முகத்தில் திடீரெனச் சில மழை முகில்களோ!

கடிதம் பேசியது.

அருமைத் தம்பி ஜெயா,! :

நீ இடும் பிச்சையில் நானும் அம்மாவும் எனது சகோதரி களும் நலமாக, சுகமாக வாழ்கிறோம்.

செல்வி அக்காவின் திருமண ஏற்பாடுகளுக்கென—மாப்பிள்ளையைக் கொள்வனவு செய்ய நீ அனுப்பிய பணம் கிடைத்தது. ஊனுருக்கி உடம்புருக்கி இரவு பகல் கண் விழித்து உடல்சோர்ந்து உழைத்து அனுப்பிய பணத்தை ‘சீதனம்’ எனும் கொடுமைக்கு, இலட்சியமற்ற பாவத்திற்கா பணயமாக்குவது?

நன்றாகச் சிந்தித்துத் தெளிந்த பின்பே இக் கடித்தை வரைகின்றேன்.

முதலில்—நீ நம்பியனுப்பிய பணம் அக்காவின் மாப்பிள்ளைக்கு சீதனமாகவும், திருமண செலவிற்காகவும் செலவிடப்படவில்லை என்பதை வருத்ததோடு தெரிவிக்கிறேன், அதற்காக மன்னிப்பு வேண்டுகிறேன்.

சீதனமாகப் பெருந்தொகையான பணத்தைக் கொடுத்துத்தான் தாலியைக் கழுத்தில் கட்டுவிக்கவேண்டுமென்றால். தம்பி உந்தக் குளிருக்குள்ளை உடம்பை அடித்து அவலப்

பட்டு உழைத்த பணத்தை இத்தகைய தொரு கொடு மைக்குச் செலவழிப்பதா? வேண்டவே வேண்டாம் எனச் செலவியக்கா ஒரே பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டா.

புரட்சி என்பது நாட்டில் அல்ல; முதலில் வீட்டில்தான் ஆர்பிக்கவேண்டும்.

நாட்டிலோ நடமாடச் சுதந்திரமில்லை திரும்புமிடமெல்லாம் அகதி முகாம்களும் ஆமி முகாம்களுமே நாட்டை அலங்கரிக்கின்றன. உணவு போதுமானதாக இல்லை. குழந்தைகள், கர்ப்பிணித்தாய்மார்கள், குதுவான இளம் பெண்களுக்கான வசதிகளோ பராமரிப்புகளோ இல்லை. போஷக்கான உணவில்லை; உடல் வளர்ச்சிக்கான மனவவியமக்கான நிகழ்வுகள் போக்குகள் எதுவுமேயில்லை மனதில் அமைதியில்லை; கல்வி கற்க கூடிய மனதிலை சூழல் ஒன்றுமேயில்லை.

இதுவரை ஏதோ பிறந்தோம்; வாழ்ந்தோம் என மக்கள் இருந்தனர்.

ஆனால் இனிமேலும் நாம், நாம், நாம் இப்படி வாழ முடியாது; இதற்கொரு முடிவுதேவை. முடிவு வருமென நாம் காத்திருக்க வேண்டாம். முடிவை நாமே உருவாக்க வேண்டும்.

என்ன வெறி பிடித்துப் பேசுகிறே னென்றெண்ணாதே!

இக்கடிதம் உள்கு மிக ஆச்சரியத்தைத் தரவாம். ஆனால் நாம் இப்படிச் சிந்திக்கத் தலைபட்டு விட்டோமென் பதையாருமே மறுக்க முடியாது.

அருமைத் தமிழ்!

இன்று நாம் படும் துயர்தான் எமது சமூகம் அனுபவிப்பது. சமூகம் அடையும் துள்பம்தான் நம்மைப் பாதிப்பது. இந்த எல்லையில் பெண்களாகிய நாம் இனியும் விழிப்படையாதிருக்க முடியாது. இதுவரை காலமும் சமூகத்தில் பெண்கள் சம்பிரதாயங்களுக்காகவும் சடங்குகளுக்கும்

காகவும் பிரதிபிம்பபடுத்தப்பட்டனர். அந்தப் பிம்பத்தின் பரம்பரைக் கூறான மணப்பெண் சீதனம் என்ற சிறைக்குள் அடக்கப்படுகிறாள். நமது இனம் விடுதலைக்கோரி நிற்கும் போது அவ்வினத்தின் ஒரு கூறு சிறையிடப்பட்டிருப்பதா?

எனவே, இந்தப் பத்தாம் பசலித்தனங்களை உடைத் தெறிய எமது சமூகம் சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட்டது. இந்த முற்போக்குச் சிந்தனையின் சில அம்சங்களாகச் சில அமைப்புகளை நாம் உருவாக்கியுள்ளோம். ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் ஒவ்வொன்றாக மல்லாகம், சுன்னாகம், இனுவில், உரும்பிராய், பலாவி என்ற பக்கங்களிலெல்லாம் மாதர் மேம்பாட்டு நல அமைப்புகளை ஏற்படுத்தியுள்ளோம். இவுடைய வமைப்புகளின் பல்வேறு வகையான செயற்பாடுகளில் ஒன்றாகப் பெண் விடுதலை சம்பந்தமான சில பிரசரங்களை, நூல்களை வெளியிட முன்வந்துள்ளோம்.

பெண்கள் திருமணமாவதும் பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்ப்பதுமாகவே கருதப்பட்ட எண்ணம் மாறி, பெண்ணின் முன்னேற்றம் பற்றிய பல வளமான சிந்தனைகளை முன் வைத்து இயங்குகின்றோம். இதற்கான வெளியிடுகளில் மிகப் பிரதானமான நீண்ட நாள் ஆய்வு செய்த ‘வாழ்ச்சிய வில் பெண்கள்’ என்ற தலைப்புள்ள இருநூற்றைம்பது பக்கங்கொண்ட நூலை வெளியிடுகிறோம். இந்த சமூகத்தின் ஆணிவேரான சீர்திருத்தக் கொள்கையை நிலைநாட்டும் அறப்பணிக்கு நீயனுப்பிய பணத்தை உபயோகிக்கின்றேன் என்று உண்மையை வெகு பெருமிதத்தோடு உன்னுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறோம். தமிழ்நாட்டில் பெண்ணின் கருத்தியல் வாழ்வதற்கான சிந்தனைக்கு ஈ. வே. ரா. பெரியார் எப்படி ஊட்ட சக்தி ஏற்றினாரோ அதேபோல எனது தமிழ் ஜெயச் சந்திரனும் பாடுபட்டுழைத்துப் பண உதவி செய்தான் என்ற பெருமையை எமது பெண்கள் அமைப்பு நன்றியுடன் நினைவு கூரும்.

பெண்ணின் மேம் பாட்டிற்கு உதவிய பெருமை என்றென்றும் என் தமிழ்க்குழுமன்று.

இத்தகைய நல்ல கைங்கரியங்களுக்கு உதவ உனது நண்பர் நாதன் போன்றோரையும் உற்சாகப்படுத்தி உதவச்செய்.

நாட்டு விடுதலை என்பது வெறும் ஆயுதப் போராட்டம் தான் என்பதல்ல, சிந்தனையில் போராடி விழிப்பையும் தெளிவையும் மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்த வேண்டியது எமது கடமை. அந்த வகையில் எமது உழைப்பும் பணமும் செலவாகட்டும். எங்கே எனது சீர்திருத்தத் திட்டங்களுக்கும் செயற்பாடுகளுக்கும் நீ கைகொட்டி வரவேற்பது எனது செவிப்பறைகளில் இதமாக ஒலிக்கிறது. திருச் செல்வி மாவினியின் தம்பி திருச் செல்வன் ஜெயச்சந்திரனால்லவா — நீ?

அக்காவின் அன்பு முத்தங்கள்!

என்றும் செழித்து வாழ வாழ்த்தும்
உன் அன்பு அக்கா
மாவினி

ஃ ஃ ஃ

கடிதம் வாசித்து முடிந்ததும் ஜெயாவிடம் நாதன் அளவெட்டி மகாகவி உருத்திரமுர்த்தி இயற்றிய,

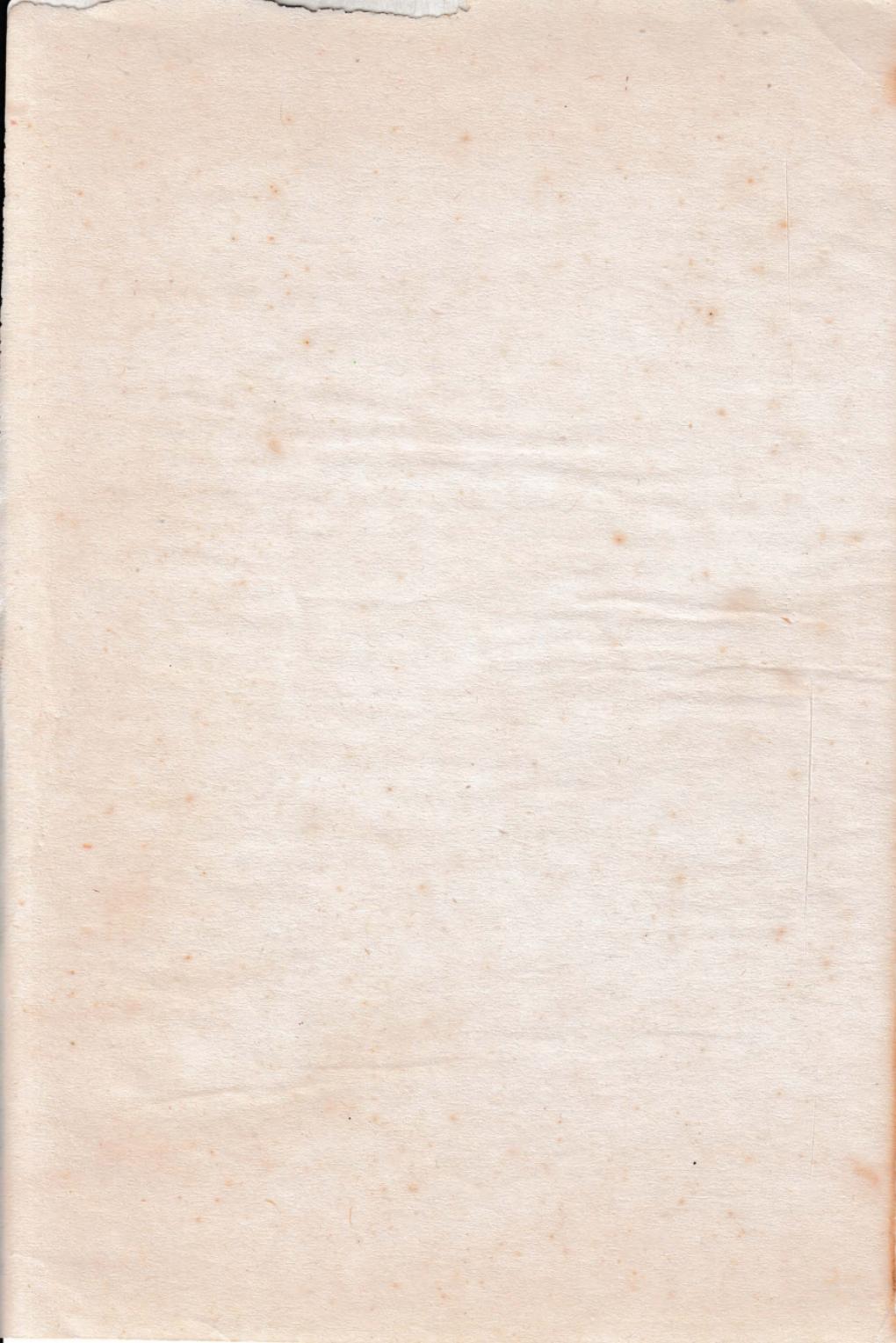
“சிறு நன்கு கரையீது படமொன்று கீறும்
சிலவேளை கடல் வந்து அதைக் கொண்டு போகும்...”
என்ற அடிகளை முனுமுனுத்தான்.

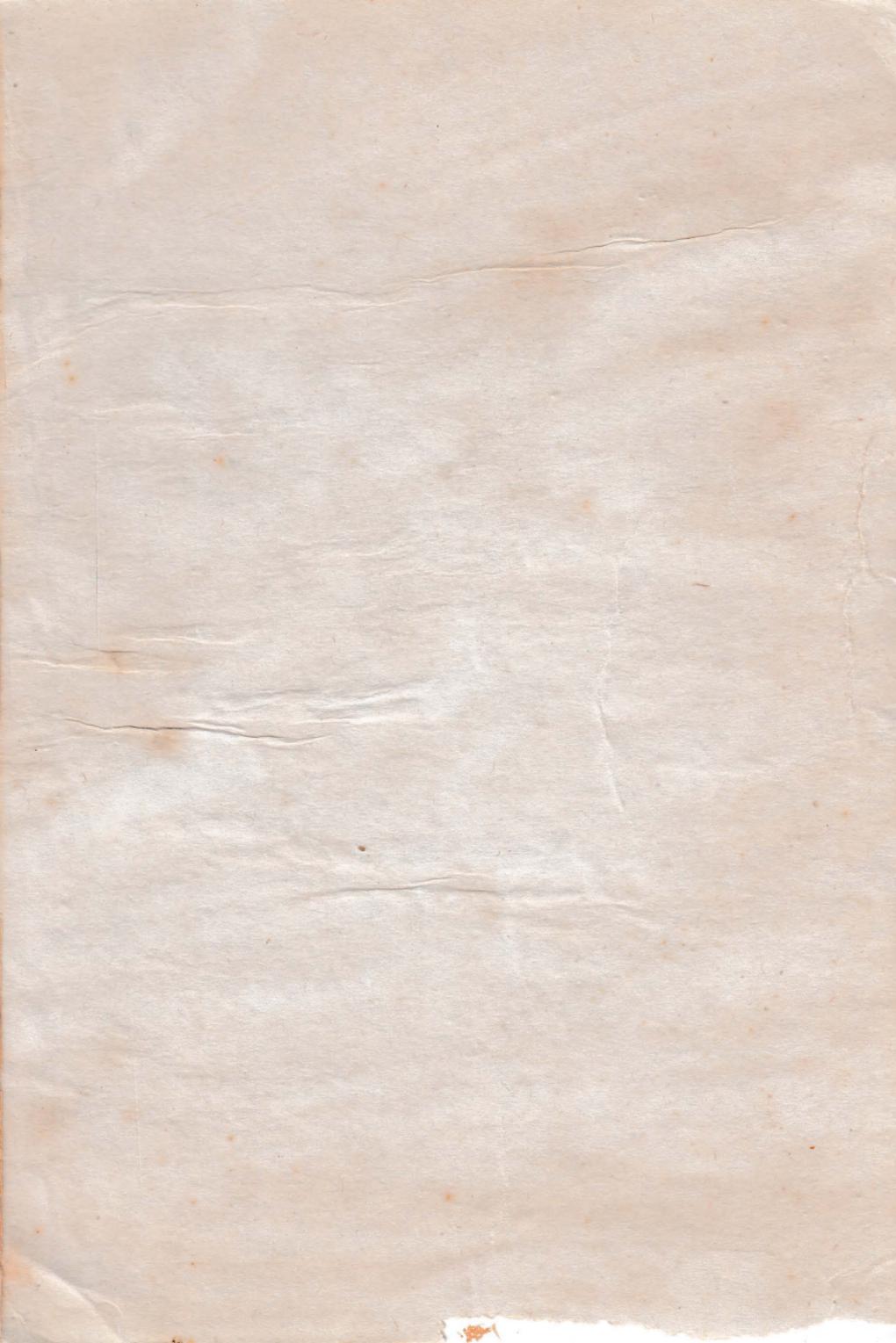
இல்லை நாதன்! நீ சொல்வது தவறு. எமது பணம் நல்ல விஷயத்துக்காகவே பயன்படுகிறதென்ற எனது மழ்கிச்சியை எப்படித் தெரிவிப்பது எனக் கூறி மலர்ந்தான்.

□ □ □

வகையை கண்டு தடித்தாம். வாசி கொண்டு
இரண்டுக்கீழ்க்கண்ட மூன்று காலங்களிலோ

The Somakanthans are progressive writers of repute from Sri Lanka. All the tales in this collection fully bear the mark of Padma Somakanthan's greatness, her role in the women's lib and her genius in depicting the ethnic conflict. Written years ago, they remain vital today.

The title story is woven round the theme: Artlessness will turn even repulsive children into darling little flowers-a sight for the gods!

The other story lines : The communal flare-up that caused a conflagration in Sri Lanka; when wisdom dawned on a jealous barren woman with also an inferiority complex; a distinct case of blood-relation-ship; girl with no wealth to recommend in the marriage market; a child's compassion for the refugees; a decent-looking man going back on his word to marry another woman; a shock treatment to a beloved husband about to go astray; a misguided Sri Lankan who suddenly realised how he was deviating from the path of Buddha; winds of change; family ties; the heartrending scene in a refugee camp; poignant portrait of a teacher; a stickler for discipline, who lost his temper; a strange reunion of an estranged couple.

The reader will find in all these tales, assembled from Sri Lankan magazines the author's commitment to the short story; her faith in the imaginative reconstruction of reality that constitutes literature.

-THE HINDU-
12-09-1995

(Review on her maiden short stories collection- Kadavulin Pookal)